Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 20.000 TL. 9 Temmuz 1994 Sayı: 102

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Sarı sendikacılığın ihanetine izin vermeyelim

Genel grevi genel direnişe dönüştürelim

İşçiler, Memurlar, Esnaflar, Gençler... Tüm emekçiler!

Türk-İş'in aldığı 20 Temmuz'da genel grev yapma kararı aslında bizim tepkimizin, bizim öfkemizin sonucudur.

20 Temmuz'dan yan çizilmesine, içinin boşaltılmasına izin vermeyelim.

Hükümet, belediye patronları, polis ve sarı sendika ağaları, emekçilerin genel direnişinin önünü kesmek için her türlü teröre ve her türlü demagojiye başvuruyorlar.

Tek seçeneğimiz direnmektir; TEK TEK DEĞİL, BİRLEŞEREK!..

Teröre boyun eğmemek, demagojilere kanmamak zorundayız. Unutmamalıyız ki, iktidardakilerle emekçilerin çıkarları ayrıdır.

Devrimci Sol Güçler bıkmadan, usanmadan "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" çağrısını yineliyor, tüm direnişlerin içinde, yanıbaşında yer alıyorlar. Halkın çıkarı bu çağrıya kulak vermekte, Devrimci Sol Güçlerin saflarında yer almaktadır.

Emekçiler!

Taleplerimizi savunabilmek, insanca, onurumuzla yaşayabilmek için, 20 Temmuz'da patronlara, zulmedenlere gücümüzü göstermek için, kendimizi tereddütsüzce ortaya koymalıyız. Kavgada ya onlar kazanacak, ya biz! İnanırsak, gücümüzü ortaya koyarsak biz kazanacağız.

Ankara DAL'da işkence

"Boyun eğmiyoruz, çünkü biz halkımızı seviyoruz"

- **Gülcan Yavuz, Eyüp Baş, Mehmet Kahraman, Hüseyin Özaslan ve Latife Ereren'e Ankara Emniyeti'nde yoğun işkence yapıldı.**
- Eyüp Baş ve Mehmet Kahraman 5 Temmuz'da, Ereren ve Özaslan ise 8 Temmuz'da tutuklandılar.

Yazısı sayfa 19'da

Kazanmak için el ele vermeliyiz

Mücadele, örgütlenme ve dayanışma... Emekçilerin başını kaldırıp, gerçekleri görerek, hakkını arayabilmesi için gerekli üç silah...

Yazısı sayfa 8'de

Nasıl eğitim görüyorlar?.. Eğitim neden gizliydi?.. Eğitimi veren yabancılar kimdi?.. Gerilla kıyafetiyle yapılan operasyonlar!.. Vedat Aydın'ın cenazesinde verilen "ateş" emri!.. Ödül almak için neler yapıyorlar?

BÖLÜM -1- "İŞKENCE DERSLERİNDE KOBAY OLARAK İNSAN KULLANIYORDUK"

Yazısı sayfa 12-14'te

MERHABA

2. yıl biterken bir kez daha merhaba

Haftalık yayına başladığımızdan bu yana tam iki yıl geçti. Bu iki yıllık süre içinde mücadelenin ve emekçi halkın sesi olmayı, mücadelenin daha ilerilere taşınmasına hizmet etmeyi hedefledik.

Küçük, büyük, ama kararlı ve sağlam adımlarla bugünlere geldik. Ancak olmamız gerekan yere ulaştığımızı düşünmü uz, geldiğimiz noktanın ı arlı olmadığını biliyoruz. Daha ileri adımlar atabilmek, her gün daha yeni, daha mükemmel olana ulaşmak, sesimizi daha gür ı ıkarmak için daha fazla dayanışma, özveri, çalışma ve sabır gerekli.

İlk günden bu yana inatla sürdürdüğümüz çalışmalarımız sırasında nice zorluklar ve baskılarla karşılaştık. İktidar bizi susturmak için binbir güçlük çıkardı karşımıza. Merkez büromuz başta olmak üzare, neredeyse tüm bürolarımız basıldı, talan edildi. Çalışanlarımız, temsilcilerimiz, okurlarımız gözaltına alındı. İşkence gördüler, tutuklandılar. Şu ana kadar çıkardığımız 101 sayıdan 88'i toplatıldı. Toplanmayan 13 sayı için de mahkemelerde davalar açıldı. Hakkımızda açılan davalardan dolayı milyarlara ulaşan para cezaları verdi, onlarca yıl hapis cezaları istendi, istenmeye devam ediyor... Tüm bunlar karşısında ne tereddüt ettik, ne de geri adım attık. Hiçbir şey bizi yolumuzdan döndüremedi, geriletemedi. Aksine, yaşanan her zorluk mücadele kararlılığımızı artırdı, sınıf kinimizi daha da biledi. Karşılaştığımız güçlüklerin ardından daha güçlü ayağa kalktık.

"Mücadele artık daha güçlü", "Engelleri çok daha hızlı aşacağız" dediğimiz bir süreçte, dost bildiklerimizin ihanetiyle karşılaştık. Devrimci hareketi, emekçi halkın yükseleni mücadelesini sırtından hançerlemeye, onlarca yılda yaratılan gelenekleri, değerleri çiğnemeye kalkan darbeci kontra çetesine karşı, devrimci değerleri, geleneklerimizi, ahlakımızı savunduk. Darbeyi ve darbecileri mahkum ettik. Yüklendiğimiz misyon, alt dığımız sorumluluk bize bu konuda önemli görevler yüklüyordu çünkü. Tereddütsüz bu görevi de yerine getirdik.

Teknik açıdan da kendimizi geliştirmeyi, daha renkli, daha çarpıcı, yani daha profesyonel bir gazete çıkarmayı koyduk hedeflerimiz arasına. Bu konuda da zaman zaman yazdığımız yazılarda okurlarımızın da katkılarını, eleştirilerini ve her şeyden önemlisi önerilerini beklediğimizi ilettik. Her zaman katkı dedik, dayanışma dedik. Hem içerik olarak, hem de teknik olarak daha nitelikli bir gazete çıkarmak kolektif bir çalışmadan geçiyor çünkü. Eksik kalan yanlarımızı, yetersizliklerimizi sadece kendi gözlemlediğimiz sonucu göremeyebiliriz. Okurlarımızın eleştirel bir gözle bakarak gazetemizi zenginleştirmesini, geliştirmesini bekliyoruz. Çünkü, bizler hepimiz aynı ailenin üyeleriyiz, sizler Mücadele'nin gözü, kulağı ve sesisiniz. Katkıların, dayanışmanın somutlandığı durumlarda, gerek yazılacak yazılarda, gerekse görsel malzeme, araç ve yöntemlerde daha nitelikli ve zengin bir gazete çıkacaktır ortaya.

Mücadele, gerek 15 günlük bir dergiyken, gerekse de haftalık olduktan sonra, daima ülke gerçeğini kavramış, kitlelerin somut taleplerini dile getiren bir çizgiyi ilke edindi. Devrimci hareketin doğru bakış açısını, her seferinde karıtlanan öngörülerini, politikalarını kavratmaya çalıştı. Bu ilkeler ışığında çizgisinden hiçbir zaman taviz vermedi. Doğru bildiği yolda ilerlemeye devam etti. Kavgayı kitlelerden öğrendi, kitlelere öğretti.

Mücadele bir misyon ve bu misyonu taşımak kolay değil. Halkın umudunun sesi olabilmek, kavganın önünde fütursuzca yer almaktan geçiyor. Hiçbir zaman birilerinin icazetiyle gazetecilik yapmaya soyunmadık, başkalarının lütuflarını beklemedik. Egemen sınıfların deyimiyle "militan gazetecilik" yapmaktan da hap onur duyduk. Ve şunu hiçbir zaman göz ardı etmedik; yaptığımız gazetecilik egemen sınıfların hiç hoşuna gitmiyor, bizi boğmak için ellerinden geleni yapıyorlar, yapmaya da devam edecekler. Çünkü biz haksızlıkların, baskıların, katlamların, kayıpların ve işkencelerin önündeki engellerden biriyiz. Gerçekleri yazıyoruz. Bundan da en ufak bir taviz vermeyeceğiz.

Egemenler gerçekleri sevmiyorlar. Gerçekler onların düşmanı. Sorunlardan hiç söz edilmeyen, çarkların onların çıkarı için döndüğü, emekçilerin haklarını aramadıkları, kaderine boyun eğen bir toplum istiyorlar onlar. Yani dikensiz bir gül bahçesi istiyorlar. Mücadele onların bu düşünü bozuyor, rahatlarını kaçırıyor. İşte bu yüzden Mücadele'yi boğmaya, yok etmeye çalışıyorlar.

Mücadele dört duvar arasında değil. Hiçbir zaman da olmadı, bundan sonra da olmayacak. Yazılarımızı kavganın sıcaklığında, direnişlerin içinde, halkın yanı başında yazıyoruz. Yaşamın tüm alanlarında varız. Toplatmalar, kapatma kararları, hapis cezaları, tehdidler ile bizi susturabileceklerini düşünenler yanılıyorlar. Mücadele'yi insanların bilincinden, yüreklerinden söküp atmak mümkün değil.

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- Daha fazla siyaset... 3
- Direnişlere güç katmak görevdir.... 4-5
- Bu memleketin kaderini eme' i halk belirleyecek... 6
- Polis terörüne örgütlü gücümüzle set olalım... 7
- Kazanmak için el ele vermeliyiz... 8
- Yürekler ve bilinçler Sıvas'taydı... 9-10
- Avrupa ve ABD Türkiye'nin kulağını çekti... MİT'te yeni yapılanma... 11
- Bir kontranın itirafları: "İşkence derslerinde kobay olarak insan kullanıyorduk"... 2-14
- "Gerekçeler" sığmalacak liman olmamalıdır... 15
- Asimilasyon İsimlerde sürüyor...16
- Daha çok askerlik için askerlik süresi uzatılıyor...Devlet köy yaktığını resmen kabul etti... 17
- İktidar devrimci tutsakları teslim alamaz... 18
- Haber/Yorum 19-20
- İşte yeni dünya düzeni 21
- Her şeye rağmen türkülerimiz susmuyor, halaylarımız sürüyor... 22
- Onlarla sürdürüyoruz yürüyüşümüzü... 23

DÜZELTME

100. sayımızda, geçmişte TİKKO tarafından katledilen şehidimiz Mustafa Albayrak'la ilgili haberde, Albayrak'ın öldürüldüğü tarih 13 Haziran 1980 yerine, 1990 olarak yayımlanmıştır.

Düzeltir, özür dileriz.

BÜROLARIMIZ

Sahibi: Hasiren Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Cafer ÇAKMAK
Yönetim ve Yazışma Adresi: Bozkurtlar Mah. Terzibaşı Sk. Kalınağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet-İstanbul
Tel: 518 84 17-518 68 57 / Fax: 516 24 14
Baskı: Sertler Matbaacılık
Fiyatı: 20.000 TL. **Almanya:** 4 DM
Fransa: 15 FF, **İsviçre:** 4 SF
Hollanda: 4 FL, **İngiltere:** £ 1.5
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık: 450.000 TL. 1 yıllık: 900.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 aylık: 85 DM;
1 yıllık: 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN, T. İş Bankası Aksaray Şubesi 108 48 44

Adana: İstiklâl Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap 47/A Kat:1 Tel-Fax: 351 97 25
Ankara: Mamurca Sk. Kırmir Ap. No: 12/17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Antakya: İstiklâl Cad. Asi Sk. Osmanağa Pasajı No: 9 Tel-Fax: 213 56 06
Bursa: Hamitler Mah. Kocahanlı Sk. Adim İşhanı (Heybeli) No: 8/408 Tel: 224 47 80
Bolu: İzzet Baysal Cad. Metehan Pasajı No: 1/8
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İstiklâl Çıkmazı, Güçlü Pasaj No: 5/30 Tel-Fax: 221 85 89
Elazığ: Yakup Şevki Cad. No: 10 Kat: 2 Tel-Fax: 212 45 19
Eskişehir: İsmet Sarıtaş Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 231 16 44
Gaziantepi: Gazler Cad. Karataşlı Mah. Yenişeri Sk. No: 27 Kat: 3 Daire: 10 Tel: 233 18 59
İzmir: 853. Sk. No: 23/501 Bilen İşhanı Konak Tel-Fax: 441 95 86
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 223 75 25
Kırşehir: Medrese Mah. Dr. İsmail Yağız Cad. Park Oteli yanı No: 4-D
Konya: İstiklâl Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 323 75 35
Konya: Kürkçü Mah. Abiveyin Kardeşler Sk. Semih İşhanı 14/A Kat: 2 No: 201 Tel: 350 30 77
Malatya: Pak Kazancı İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 325 28 45
Mersin: Mahmudiye Mah. 118 Sk. Çağlı İşhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 336 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Boracıoğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 435 59 81
Sivas: Sulukapı Mah. Belediye Sk. Şeşayat Sitesi No: 508 Tel-Fax: 222 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolosoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel-Fax: 326 10 70
Tunceli: Moğolduy Mah. Okullar Cad. Boratuş Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel-Fax: 212 51 89
Zonguldak: Mezbaa Mah. Demirciler Sok. No: 6 Kozlu Tel: 266 56 60
Köln: Hansaring 25-27 50670 Almanya
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/67 61 745
Atina: Veranzeros 5 3rd Floor No: 7 Platia Kaniggos (Kaniggos Square) 10677 Athens-Greece Tel-Fax: 3648051
Londra: 2 B Prince George Road London-N 16 Tel: 00 44/71/2499378
Paris: 18 Rue De Mazagran 75010 Paris Tel: 00 33/142466254

İş için, ekmek için, özgürlük için Daha fazla siyaset

"Bizim siyasetle bir ilgimiz yok, biz ekmeğimiz için mücadele ediyoruz."

İşçi ve emekçiler içinde bu ve benzer düşüncelerin sıkça dile getirildiği, "aman siyasete bulaşmayalım" kaygısının sık sık öne çıkarıldığı biliniyor. Daha çok burjuvazinin "siyaset yapıyorlar" ya da "efendim bunların amacı ideolojik" türünden demagojilerinden ve bunu hakim kılabilmek için de gündeme getirdiği zorbalıktan yakayı kurtarmak için öne çıkarılan bu kaygılar sonuçta ne ekmek, ne iş, ne de başka bir kazanım sağlamıyor. Tersine emek düşmanlarının bu bilinçli politikaları etkili olduğu ölçüde emekçilerin bir kısırdöngüye hapsolmasına ve "siyaset yapmadan" yine aç kalmasına yol açıyor.

"Siyaset yapmak siyasetçilerin işidir, başkaları siyaset yapmamalı, herkes kendi işini yapmalıdır."

Burjuvazi bütün dünyada bu ikiyüzlü "siyaseti izlemiştir, izlemektedir. Bu "siyaset", en çok ordu, polis, üniversite gibi kurumlar için söz konusu edilse de, aslında bir bütün olarak tüm halkı kapsamakta, emekçileri siyasetten uzaklaştırarak siyaseti, yani söz, yetki ve karar hakkını egemen sınıfların sözcüsü bir avuç üçkağıtçının, dolandırıcı, asalak ve sömürücünün eline bırakmaktadır.

Türkiye gibi yeni-sömürge ülkelerde bu politika daha da derinleştirilerek uygulanmakta, eğitim-öğretim kurumlarından kültür-sanat kurumlarına, iletişim aygıtlarına kadar pek çok amaçla beslenen "Siyaset dışı tutmak siyaseti", asıl olarak cop, işkence, hapishane ve kurşun ile sağlama alınmaktadır... Ekonomik-siyasal istikrarı, yani sermayenin "huzur"unu bir türlü sağlayamayan siyasi iktidarlar için en "emin" yol budur. İşçi ve emekçi-lerin siyasal taleplerle sokaklara çıkması, halkın siyaset yapması oligarşi için sonun başlangıcıdır. Bu nedenle işçi ve emekçi örgütlerinin; sendikaların, derneklerin, mesleki örgütlerin, üretici birliklerinin, kooperatiflerin, odaların siyaset yapması yasaklanmış, yasalarla engellenmiştir. Ancak bu yasalar pratikte sadece emekçiler için geçerli olup, TÜSİAD gibi dernekleri, TOBB gibi birlikleri, TİSK gibi, MESS gibi sermaye örgütlerini bağlamaz!

Bütün bunlardan daha önemlisi emekçiler içerisinde yaratılan bilinç çarpıklığıdır. Sermaye sınıfının "siyaset yaptırmama" siyasetini copla, kurşunla dayattığını göremeyen ya da bunların yarattığı korkudan sıyrılamayan pek çok emekçi eylemlerde, direnişlerde "aman siyasete ilişmeyelim" diyebilmekte, savunma psikolojisiyle "direnişimiz ideolojik değil" diye kendini kandırabilmektedir. Oysa "ekmek kavgası" ideolojiktir, siyasidir. Kaldı ki, ekmek kavgasını özgürlük kavgasından ayrı düşünemeyiz. Çünkü, insan onuruna yakışır bir yaşam için bize kendi iktidarımız gereklidir. Halkın iktidarının, halkın yönetiminin olmadığı bir ülkede, emekçilerin çıkarları değil, burjuvazinin, sömürücülerin çıkarları gözetilir.

Bunu bize her gün yediğimiz coplar, kurşunlar öğretmelidir. İşçi ve emekçilere "siyaset yapmayın" diyen burjuvazinin ordusu, polisi görünürde "siyaset yapmaz", ancak asker ve polis grevlerde, direnişlerde patronları değil işçileri coplar, patronları değil emekçileri kurşunlar. Bize bu alçakça siyaseti dayatan sermaye sınıfı karşısında emekçiler olarak yapmamız gereken şey siyasete bulaşmamak değil, siyasallaşmak, siyaset yapmayı öğrenmek, işçi sınıfının ideolojisiyle donanmaktır. Daha fazla tank, top, uçak almak için, soframızdaki ekmeği daha da küçültmemizi istemeleri ve bizi yoksulluğa iten 5 Nisan kararları gibi ekonomik önlemler siyasetin kendisidir. Haklarımızı istediğimiz zaman kafamızda kırılan coplar da sermayenin bizi ilğimize kadar sömüren siyasetinin bir parçasıdır, işimizi, ekmeğimizi, onurumuzu savunmak için attığımız her adımda karşımıza çıkarılan polis barikatları ve gerici-faşist güçler bizi ezme siyasetinin bir parçasıdır. Onları karşımıza çıkaran emek düşmanlarının "siyaset yapıyorlar" demagojilerini kabul etmekten ve sermayeye karşı siyasal taleplerimizi yükselterek direnmekten başka seçeneğimiz yoktur. Kısacası siyaset yapmak, yaşam içinde bugünümüz ve geleceğimiz hakkında söz sahibi olmaktır. Siyaset yapmak bizi sömürenlere ve baskı uygulayanlara karşı işimiz, onurumuz, özgürlüğümüz için mücadele demektir.

Bizleri kendi geleceğimiz ve bugünümüz üzerinde söz sahibi olmaktan yani siyaset yapmaktan uzak tutmaya çalışanlar sadece düzenin egemeni sömürücü sınıflar değildir.

Emekçi örgütleri olan sendikalar içinde de, aynı sonuca hizmet eden anlayışlar vardır. Bu anlayışlar işçi ve emekçilerin mücadelesini sırf ekonomik birtakım kırıntılara, dar anlamda iş ve ekmek mücadelesine indirgerler. Sendikalar içinde "siyaset yapılmasını" istemezler. Siyasal talepleri desteklemeyi mücadelenin bir gereği olarak değil, tersine kendisini ilgilendirmeyen uzak bir sorun gibi görürler. Sonuçta işçi ve emekçiler, **toplu** sözleşme-toplu sözleşme-enflasyon-toplu sözleşme kısırdöngüsü içine **hapsederek, ekonomik anlamda** bile kaybetmeye mahkum ederler. Hiçbir toplu sözleşme, hiçbir ekonomik kazanım, siyasal kazanımlarla güvenceye alınmadıkça bir aldatmaca olarak kalmaktan kurtulamaz. Sendikal mücadeleyi siyasal mücadelenin dışında görenler, ister bilinçli isterse bilinçsiz olsunlar, burjuvazinin siyaset yaptırmama siyasetini işçi sınıfı içine taşıyan egemen sınıf işbirlikçileridir, işçi ve emekçileri tıpkı burjuvazinin istediği gibi, siyasetin dışına iterek, ekonomik temelde mücadelenin kısırdöngüsüne sürükleyen reformist uzlaşmacı sendikacılar, işçi sınıfının dostu değil ancak düşmanı olabilir.

İşçi ve emekçilerin giderek ağırlaşan sömürü koşullarına karşı dirençlerinin yükseldiği bir sırada, kalıcı kazanımlar elde etmek için dirençleri siyasallaştırmaktan başka yol yoktur!

İşçi ve emekçiler olarak oligarşiye, onun siyasi sözcülerine ve sendikalar içindeki uzantılarına kadar birçok engele rağmen, kendi geleceğimiz üzerinde söz sahibi olmak zorundayız!

Haklarımızın bir kısmını değil hepsini istemek ve kazanmak için siyasileşmek zorundayız! İşçi ve emekçilerin direnişleri yükseltmeye hazırlandığı bir süreçte mücadeleyi ekonomik taleplere hapseden anlayışları teşhir etmek ve genel ekonomik taleplerin yanında siyasal talepleri öne çıkarmak devrimci işçilerin önündeki en önemli görevlerden biridir.

Unutmayalım ki, yaygınlaştırmak, radikalleştirmek, olması gereken hedeflere yönlendirebilmek için, direnişlerin politikleştirilmesi zorunlu ve gereklidir.*

Politikada Bu Hafta
Ana halka

Tarih en iyi öğretmen, en iyi yolgösterici dir. Ve bu yüzden de karşı karşıya olduğumuz her karmaşada, uzak tarihe ya da yakın tarihimize şöyle bir bakmak bile, çözümlerin ipuçlarını seriverir önümüze. İhtimalleri gösterir. Bugün gittikçe derinleşen, egemenlerin tüm müdahalelerinin boşa çıktığı bir kriz var. Kitleler hoşnutsuz. Ve bu tablo egemenleri de, emekçileri de aynı beklentiye sokuyor... "Sosyal patlama"... Ancak bu mutlaka böyle olacağı anlamına gelmiyor.

Dünya devriminin öğretmenlerinden biri bu olasılığa dikkat çekiyor: *"O ülkede uyuşuk (pasif) bir zulüm durumunu aktif bir öfke ve ayaklanma durumuna dönüştürebilecek yetenekte devrimci sınıf yoksa, ne aşağıdakilerin zulüm altında bulunmaları ve ne de tepedekiler arasındaki bunalım bir devrim yaratabilir, sadece ülkenin kokuşmasını sağlar."*

Evet, böyle bir kokuşmayı önlemek için direnmek; ve bu direnişi her koyunun kendi bacağından asılamayacağı bir genel direnişe dönüştürmek zorundayız.

Emekçiler bugün bu dönüşümü sağlamak için gerekli olan ana halkalardan birini yakalamuşlardır. Bu halka 20 Temmuz için belirlenen genel grev kararıdır.

Genel greve adım adım yaklaştıkça, genel direnişin ayakları yere daha geniş ve daha sağlam bastıkça, iktidarın bu halkayı emekçilerin elinden koparmak için başvurduğu manevralar da fazlalaşacak kuşkusuz.

İktidar ilk olarak genel direnişe ivme kazandırabilecek bir tek olumlu örneğe meydan vermemek için Gebze ve Adana direnişlerini fazla gürültü çıkarmadan boğmaya yönelirken, ikinci olarak da genel direnişin omurgası olabilecek bir genel grevin önünü kesmeye çalışıyor.

Halkın derinleşen hoşnutsuzluğunun, ayların birikmiş öfkesinin ve direnişlerin zorlamasıyla gündeme gelen 20 Temmuz genel grevini amacına ulaştırmak istiyorsak, emekçilerden yana görünüp burjuvaziden yana olan sendika ağalarının oyunlarına karşı dikkatli olmalıyız. İktidarın başvurduğu ya da başvurabileceği tüm manevraların iki aracı vardır; polis ve san sendikacılar. Başka bir deyişle, terör ve demagoji.

Emekçiler, işçisiyle, memuruyla, terör ve demagoji karsısında gerilemeden bu yakalanan halkayı bırakmamalı, işbirlikçilere kaptırmamalıdır. Bir kez ok yaydan çıkmıştır İhanetler, yenilgiler bu oku geriye döndüremeyecektir. Aslolan oku hedefinden saptıracak tüm müdahalelere, baskılara karşı koymak ve genel grev, genel direniş okunu iktidara, egemen sınıflara en etkili vuruşu sağlayacak bir güçle donatmaktır.

Çiller'in Bombaları

Özalvari başbakanlık geleneğini sürdüren ('iller halkın taleplerini karşılayacak politikalar üretilmediği koşullarda, "şok" açıklamalarla, "bomba"larla gündemi doldurma ve emekçileri oyalama politikasına başvuruyor.6 Temmuz'daki açıklamalarla patlattığı "bomba"ların en önemlisi kuşkusuz Kürtçe eğitim ve TV'ye "yeşil ışık" yakan açıklamadır. Ne varki söylediklerinde tek bir sözcük olsun bir yenilik yoktur.

Patlatılan bombalar, zamanla bütünüyle "Güneydoğu'da artık devlet hakimdir" propagandasına güç vermek ve "devletin güçlüliği" temelinde oluşturulmaya çalışılan psikolojik havayı pekiştirmeye yönelıktir. Yıllardır "bu yaz", "bu bahar", "bitti bitiyor" demagojisiyle haksız savaşın harcamalarına kamuoyunu ortak eden, yarattığı ekonomik sıkıntıyı halka yükleyen düzen partilerinin muhalefetini bile bu noktada nötralize eden iktidar, bir yerde artık "sonuç alındığı"nı söylemek zorundadır. Kürdistan'da gerçeğin böyle olmaması önemli değildir onlar için.

Kürt halkı ve diğer azınlıklar üzerindeki baskılar ve asimilasyoncu politikalar, düzen için, düzenin sömürü çarkı için vazgeçilmezdir. Oligarşinin ülkemizde zaman zaman gündeme getirdiği Kürtçe TV türünden "açılımlar" ise havuç-sopa manevralarının bir parçası olarak düşünülmeli ve düzenden daha başka beklentilere girilmemelidir.

Daha bugünden Diyarbakır'da Kürtçe yayın yapan radyolar vardır; ne var ki bu yayını sürdürmenin küçük bir bedeli-koşulu vardır. Her program arasında gerillalara Türkçe "teslim ol" çağrısı yapmak!..

Her şey söke söke, koparılı koparılı alınmak zorundadır. Çiller'in bombaları gündemi saptırmaya, emekçileri oyalamaya yönelıktir. Emekçiler genel grev-genel direnişle asıl bombayı Çiller'in kafasında patlatacaklardır. Patlatmak zorundayız. Çünkü ya onlar, ya biz kazanacağız.*

Direnişlere güç katma

Direnişi kazanıma dönüştürmek kaçınılmaz bir sorumluluktur

Gebze direnişi işçi kıyımının dolu dizgin ilerleyerek yüzbinleri bulduğu bir ortamda bir öfke patlaması, bir çıkış yolu olarak gündeme geldi. İstanbul'dan İzmit'e değin geniş emekçi yığınlarının bu direnişi destekleyerek kucak açmasının bir nedeni de bu direnişin işçi sınıfına direnme gücü kazandıracak bir zafere dönüştürülmesini istemelerindendir. Çünkü Türkiye'de 5 Nisan kararlarıyla, RP'li belediye başkanlarının "adil düzen" politikalarıyla açığa itilen sadece Gebze işçilerinin aileleri ve çocukları değildir. İşten atılan yüzbinlerce işçi sendikalı olmasına karşın sendika ağalarının vurdumduymazlığı karşısında her işçi, her işyeri tek başına gibidir. İşte Gebze, işçilerin bu "yalnızlık" durumunun aşılmasının adımıydı.

Bir aylık bir süreyi geride bırakan direnişte polis yer yer gedikler de açtı. Sendika yöneticilerinin çatışmadan kaçan tutumları ise işçilere güven vermekten uzak. Ancak tüm bunlar şimdiye kadar kadınlı erkekli, yaşlı-genç işçi ve işçi yakınlarının belediye önünde direnişi sürdürmesini engellemedi, engellememelidir de. Çünkü Gebze kazanmak zorunda olan bir direniştir. Gebze Belediyesi emekçileri sabırlı tutumları ve inançlarıyla bunu çoktan hak ettiler. Ve öte yandan bu direnişin kazanması işten atılan veya her an atılması olası olan işçilere direnme gücünü, örneğini sağlaması açısından da zorunludur.*

Gebze'de Direniş Kazanmalıdır

Gebze direnişi birinci ayını geride bıraktı. Bu 1 aylık süre, direnme, taviz vermeme, direnerek kazanmanın coşkusuyla dolu bir ay oldu. Direnişin heyecanını sadece işten atılan 733 işçi ve memur değil, onların eşleri, yakınları, komşularıyla birlikte Gebze'de geniş bir emekçi kesim de yaşadı.

Dayanışma ziyaretleri Gebze belediye işçilerinin direnişinde önemli bir yer tuttu. Devrimci Sol Güçlerin direnişe aktif destek için Gebze'deki yerleşik güçlerle birlikte sürekli kıldığı etkinlikler, yürüttüğü propaganda ve kepenk kapatma çalışması direnişe ayrı bir boyut katarken, bunun dışındaki dayanışma eylemleri daha çok yiyecek, para yardımı, ziyaretler ve moral destek biçiminde oldu.

Gebze belediye işçileri direnişe başlarken önlerine, kayıtsız-şartsız olarak atılan tüm işçi ve memurların iş hakkının geri iade edilmesini koydular. Ancak bugün direnişe yöneltilen saldırılar, sendika yöneticilerinin kararsızlıkları bir belirsizliği de beraberinde getiriyor. Belirsizliğin aşılabileceği tek zemin de elbette yine direnişin kendisi.

Eylem Kınıcılığında Belediye, Sivil Faşistler ve Polis İşbirliği

Belediye Başkanı Ahmet Pembegüllü meydanların çöp yığınlarıyla dolması, ulaşımın şehir içinde yaya olarak yapılmasının da zorlaşmasıyla birlikte Gebze kamuoyu karşısında iyice güç durumda kaldı. Çözüm işçilerin gasp edilen çalışma hakkının iadesinden geçiyordu. Ancak belediye başkanı bundan önce direnişi kırma "şansını" deniyor. Belediye başkanı, polis ve sivil faşistler, direnişi kırmak için ilk hedef olarak ulaşıma yönelediler. Direnişin 26. gününde, 5 Temmuz'da polisin yanında birkaç eylem kırıcı şoför ve faşist militanlarla birlikte garaja girmeye çalıştığını gören işçi aileleri girişi tutarak bunu engellemeye çalıştılar. Sayıları 50-60 kadar olan işçi aileleri yüzlerce polise karşı etkili olamadılar. Daha önce her gün 150'den fazla işçi ailesi garaj girişinde beklerken saldırıların olduğu gün nasıl olsa dün çıkarmadılar, bugün hiç çıkarmazlar düşüncesiyle girişte nöbet bekleyen aile sayısını azaltmışlardı. Oysa direnirken düşmanın fırsat kolladığını unutmamak gerekiyordu. Polis, sayıları az olan ailelerin barikatını kolay yardı, beş belediye otobüsünü faşistlerle birlikte dışarı çıkarırken bir işçi ailesinin kolu kırıldı. Bazı kadınlar da çeşitli yerlerinden yaralandılar. Otobüslerin garajlardan çıkarıldığını duyan belediye önündeki direnişçilerin bir kısmı otobüsün geçeceği ana durağa giderek beklemeye başladılar. Ancak işveren korkusundan otobüsleri şehrin ana durağına getirmiyor, mahalle aralarında dolaştırıyordu.

Polis Garaja İkinci Kez Saldırdı

Polisin sivil faşistlerle birlikte 5 Temmuz'da garajın önüne saldırarak bazı araçları dışarı çıkarmasından sonra, işçiler aileleriyle birlikte 8 Temmuz'da tekrar garajın önünü tuttular. Daha önce garajdan çıkardığı araçları emniyetin garajında saklayan belediye yöneticileri ve polis diğer araçları almak için işçilere saldırdı. İşçilerin saldırıya aktif olarak karşı koyması üzerine, polisler ve işverenin adamlarından da yaralananlar oldu. Bu arada yaralanan 80'e yakın işçi hastaneye kaldırılarak tedavi altına alındı.

"Direniş Şimdi Daha Çetin"

Direniş uzadıkça eylemi kırmak için başvurulan baskılar da artıyor. Direnişçi işçiler mahalle aralarında sivil polis takibiyle korkutulmaya, yollardan gözaltına alınarak yıldırılmaya çalışılıyor. Polis direnişi kırmak için seferber edilmiş durumda. Gözaltına alınan işçilerden Nusret Gül'ün anlatımları bunu açıkça ortaya koyuyor: *"4 Temmuz'da garaja giderken polisler beni gözaltına aldı. Direnişimizi kabullenemedikleri her davranışlarından anlaşılıyordu. Sürekli 'Niye direniyorsunuz, hepinizin kafasını kıracağız. Sizler bozkurtların karşısında direnemezsiniz. Belediyenin önünde marş söyleyip bizi tahrik ediyorsunuz' diyerek vuruyoriardı. Karakolda götürüldüğümde ise bütün polisler saldırmaya başladı.*

Direnişimiz şimdi daha çetin geçmeye başlıyor. Belediye başkanının saldırıları, polisin saldırıları her geçen gün artıyor. Bizler de baskılara karşı şimdi daha kararı direnmek zorundayız."

Direnişçi işçilerinden Gülhan Vurdu ise

Uzlaşma değil direniş

Direnişin içinden

Aslında sendikanın yer yer tavizkar tutum takınması insanlardaki direnme yanını daha da kararlı kılıyor, bu konunun tartışılmasını sağlıyor. Ancak sendikanın tavizkarlığı; ajitteyi, işçilerin tepkisini aşağı da çekiyor. Belediye önünde mevzi kaybımız oldu. Polis bizi geri attı. İnsanlar buna karşı koymak istediler. Ancak sendikacıların "güvenlik güçleriyle sorunumuz yok" demesi tepkileri nötralize etti. Oysa işçiler bunun böyle olmayacağı, saldırıya saldırıyla karşılık verilmesi gerektiğini konuşuyorlar. ***"Bizimle bir sorunları yoksa bize neden saldırıyorlar"*** *diyebiliyorlar.*

İşçilerin %70'i polisin bizi hapsettiği barikatın kaldırılmasından yana. Temsilci ve sendikacılar ise ***"Bu durum bizim için daha iyidir"*** *diyebiliyorlar. Bu tavizkar tutumların sonucu olarak garaja saldırı oldu. Olay buraya yani belediye önüne aksettiğinde insanlarda tepki oluştu. Sendikacılar ise, "Yarın görüşme var. Eylemimize aynı şekilde devam edeceğiz." diyerek olayı es geçtiler.*

*İnsanlarda ortaya çıkan tepki bastırılıyor. Şu anda direniş komitesi yok. Özellikle işyeri temsilcileri "yeni bir komite oluşturacağız" diye dağıttılar. Bunun üzerinden 9 gün geçti yeni bir komite oluşturulmadı. Bu direnişi olumsuz etkiliyor. Çünkü komitede bulunan yaklaşık 20 kişi kendini birebir zorunlu hissediyor, buna göre iş yapıyordu. İnisiyatif olmayınca kimseye 'şunu şöyle yap' da diyemiyorlar. Direnişin sonuçlarına ilişkin belirsizlik buna bağlı olarak kendini belli ediyor. Komitenin aldığı ilk karar işten atılan tüm çalışanların işe geri alınması şeklindeydi ve bu karar dondurulmuştu, üzerinde oynanmayacaktı. Böyle bir karar varken birkaç kerelik bir görüşme birtakım pazarlıkların sonucudur. Tavizsizlik şart ve komite acilen gerekli.**

POLİS TERÖRÜ DİRENİŞLERİ YENEMEYECEK- Gebze direnişine polis saldırısı; 80'e yakın işçi yaralı. Direniş sürüyor... Adana Belediyesi işçileri 500 kilometrelik inat ve sabır dolu yürüyüşten sonra, Ankara'dalar.

DİRENİŞLER YAYILIYOR- Mersin'den Bursa'ya, Manisa'dan Tuzla'ya, Samsun'a değin protesto gösterileri, grevler, direnişler parça parça yaygınlaşıyor. Gün, tek tek direnişleri dayanışma ile güçlendirme ve ortak hedefe yönelterek siyasallaştırma günüdür.

HAZIRLIK GENEL DİRENİŞ İÇİN- 20 Temmuz Genel Grev kararı için hazırlıklar sürüyor, KÇSP de 20 Temmuz'da iş bırakma kararı aldı. 20 Temmuz'da, tüm emekçilerin gücünü iktidarın karşısına dikebilmek için, genel grevi caddelerde, alanlarda, fabrikalarda bir genel direnişe dönüştürmeye hazırlanalım.

görevdir

baskılara karşın şunları söylüyor: *"Arkadaşlarımızın anlattığı gibi direnişimiz şimdi daha zorlu geçiyor. Biz dirençilerin şimdi birbirimize daha fazla kenetlenmemiz gerekiyor. Direnişimiz boyunca bazı eksikliklerimiz oldu. Bizler bu hataları ve eksiklikleri aşacağımıza da eminimiz. Direnişimize gelen yoğun destek bizleri kazanmaya zorluyor. Bizler de işçi sınıfına bir zafer tattırmak için kazanacağız."*

Haklar ve Özgürlükler Platformu Gebze'de

Haklar ve Özgürlükler Platformu 7 Temmuz'da çeşitli demokratik kitle örgütlerinin temsilci ve üyelerinden oluşan 80 kişiye direnişçi Gebze işçilerini ziyaret etti. Belediye parkının önünde toplanan kitle, "Haklar ve Özgürlükler Platformu", "Direnişçi Gebze İşçilerinin Yanındayız-DLMK", "Birlikte Daha Güçlüyüz-Sağlık-Sen'liler", "Direnen Gebze İşçileriyle Omuz Omuza-Devrimci Mücadelede Sanatçılar" pankartlarını ve çeşitli dövizler açtı. TİYAD'lı anaların ve mahalli birimlerden gelen insanların da yer aldığı kitle, belediye binasına yürüyüşe geçti. Direnişin olduğu yere gelindiğinde, çevik kuvvet polisi içeriye girilmesini engelledi. Platform üyesi ziyaretçiler ise polisin tavrını "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız"", "Yaşasın İşçilerin Birliği" sloganlarını atarak protesto ettiler.

Belediye önünde Haklar ve Özgürlükler Platformu adına yapılan açıklamada "Onuruyla direnen Gebze işçilerinin direnişlerini sonuna kadar desteklediklerini" belirtildi. Grup Özgürlük Türküsü'nün çaldığı parçalarla başlatılan halay dayanışmanın sembolü oldu.*

Adana'da başlayan umut Ankara'da

Yenice, Tarsus, Tekir, Pozantı, Gazi-köy, Ulukışla, Aksaray, Şereflikoçhisar, Kulu ve Gölbaşı derken 13 Haziran'da yola çıkan Adana Belediye işçileri 22 gün yürüdükten sonra Ankara'ya ulaşmayı başardılar.

Bunaltıcı hava koşullarına, hastalıklara, patlayan ayaklara, aşın yorgunluğa rağmen sabır ve inatla kat edilen 500 kilometreden sonra Ankara'ya taşınan direniş burada, daha coşkulu bir biçim aldı.

Direnişin 22. günü 4 Temmuz'da Ankara'ya giren işçiler, girişte kendilerini karşılayan Mersin Belediye işçileri, Ankara Mamak ve Çankaya belediye işçileri, Demokratik kitle örgütleri, Can Şenliği oyuncuları ve Adana'dan Antakya'dan destekçilerle birlikte yaklaşık 1200 kişiye ulaşıyor ve bu kez daha güçlü bir sesle haykırıyorlardı: "İşimiz için geldik Anka-

İnat ve sabırla aşılan 500 kilometreden sonra, direniş Ankara'ya taşındı.

bette işçiler açısından bir inandırıcılığı olmamıştı. Direnişçi işçilerin aldığı ikinci randevuya da gelmeyen M. Yılmaz TV'lerden yaptığı açıklamada ANAP'lı Adana Belediye Başkanı Aytaç Durak'ın yaptığı işçi kıyımını savunup, her belediyenin bu tutumu örnek alması gerektiğini belirterek ikiyüzlülüğünü ortaya koydu.

Buradan, ismi son zamanlarda işçi kıyımıyla bütünleşen RP genel merkezine giden işçiler Genel Başkan yardımcılarından Ahmet Tekdal'la görüştüler. Bu görüşmeden de bir sonuç alamayan belediye işçileri başbakanlığa doğru yürüyüşe geçtiler. 500 metre kadar yürüyen işçiler Balgat'ta ikinci kez polis barikatlarıyla karşılaştılar. Toplu halde başbakanlığı yürümelerine izin verilmeyen işçiler aralarında oluşturdukları 20 kişilik bir heyetle Başbakanlığa gittiler. İşçiler burada Başbakan Tansu Çiller yerine Başbakanlık Müsteşarı Ali Naci Tuncer ile görüşebildiler. Görüşmede iktidar sözcülerinin savunabileceği bir şey yoktu elbette. İşçilerin kendilerine karşı yapılan haksızlıkları bordrolarla ispatlaması üzerine A. Naci Tuncer'den aldıkları yanıt *"İktidarın belediyelere karışamayacağı"* sözleri oldu. Daha sonra SHP Genel Başkanı ve Başbakan Yardımcısı Karayalçın'la görüşen işçiler sosyal demokratlardan da *"Direnişinizi yakından izliyoruz"un dışında bir yanıt alamadılar.*

ANAP'la RP'yle görüşme... Düzen Partilerinde Çözüm Yok

Sloganlarla ANAP Genel Merkezi önünde gelen işçiler burada polis barikatıyla karşılaştılar. Kararlılığın ve inancın sloganları engellenmeye çalışılıyordu. ANAP binasına girmek isteyen işçilere müdahale eden polisin engellemelerine işçiler sloganlarıyla cevap verdiler. Dirençiçiler Genel-İş yöneticileriyle birlikte oluşturdukları bir heyetle ANAP Genel Sekreteri Mustafa Taşar'la görüştüler. İşçiler Taşar'la görüşmelerinden bir sonuç alamayınca ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz'la görüşmek için 2. kez randevu aldılar. Miting alanlarında işçi kıyımlarını "ağır" bir dille eleştiren Yılmaz'ın kendi iktidarları dönemlerinde işçi kıyımlarının yaşanmadığını anlatmaya kalkmasının el-

Oturma Eylemi ve Gözaltı

Düzen partileriyle, iktidar yetkilileriyle yapılan görüşmelerden bir sonuç alamayan işçiler ANAP Genel Merkezi önüne gelerek oturma eylemine başladılar. Direnişi ziyarete gelenlerin gitmesini fırsat bilen polis kimlik kontrolü bahanesiyle işçilere saldırarak gözdağı vermeye çalıştı.. Gazetemizin muhabirinin de içinde bulunduğu 12 kişiyi gözaltına alarak tehdit ettikten sonra serbest bıraktı. Bu arada destek ziyaretleri de hiç eksilmedi.

Ankara'ya ulaşan uzun yürüyüş, sonuç almak için, genel grevin, genel direnişin bir parçası olmak için burada direnişi sürdürüyor...*

Genel direnişin zorunluluğu

Türk-İş'in 20 Temmuz için aldığı genel grev kararı üzerine Kamu Çalışanları Sendikalar Platformu da daha önce 15 Temmuz için aldığı iş bırakma kararını 20 Temmuz'a erteledi. KÇSP'nin erteleme kararı 20 Temmuz gününü GENEL DİRENİŞ gününe çevirmek için tüm emekçilere verilen bir mesajdır: GENEL DİRENİŞİ HEP BİRLİKTE ÖRGÜTLEMEK ERTELENEMEZ BİR GÖREVDİR...

Şimdi önümüzde yeni bir genel grev adımı var. Bugün artık genel grev uzaktaki bir hedef değil, somut eylem sloganıdır. Bugün 5 Nisan kararları ile işçilere, memurlara, esnafa, öğrencilere, ev kadınlarına kısaca tüm emekçi halka karşı topyekün saldırıya geçen oligarşinin karşısında durmak, saldırıyı boşa çıkarmak için her zamankinden daha güçlü haykırılması gereken bir çağrıdır genel grev, genel direniş. Bu çağrıyı her yere, her alana taşımak devrimcilerin görevidir. Bu görev hayatın her alanındaki devrimciler tarafından ciddiyetle omuzlanmalıdır.

İşçiler,

İşçi kıyımlarının yoğunlaştığı, yapılan toplu sözleşmelerin uygulanamaz hale geldiği, iktidarın "sıfır zam" önerilerini sizlere dayattığı bir süreçte; Türk-İş Başkanlar Kurulu genel grev kararı aldı. Bu karar sizlerin dayatmaları sonucu alınmıştır. Genel grev kararı olumlu ve ileri bir adım gibi gözükmekle birlikte sarı-sendikal önderlikler tarafından evlerde geçirilecek miskin bir güne çevrilmeye çalışılıyor. Bu haliyle yapılacak bir genel grev, sizlerin yükselen tepkisini yatıştırmaya, düzene bir kez daha nefes aldırmaya yarayacaktır. Buna izin vermeyelim. Genel grevi genel direnişe birleştirelim. 20 Temmuz'u sarı-sendikacıların ve iktidarın istediği gibi evlerimize değil caddelere, alanlara taşıyalım. Emekçi sınıfların birleşik direnişi ancak böyle sağlanacaktır.

Memurlar, Esnaflar, Öğrenciler,

20 Temmuz'da yapılacak iş bırakmalarla halkın dayanışmasını ete kemiğe büründürerek, alanlarda işçilerle omuz omuza aynı sloganları, aynı talepleri haykırarak iktidara gücümüzü göstermeliyiz. 20 Temmuz günü bir ileri adım atıp, devleti durduralım. Artık genel grev genel direniş şiarının hayata geçirilmesi kaçamak iş bırakmalarla ya da sembolik vizite eylemleriyle değil hayatı durdurarak anlam kazanacaktır.

Esnaflar; ekonomik terörden en çok etkilen sizler emekçilere destek olmak, güçlerine güç katmak için kepenkleri indirin. Yeriniz sizleri her yeni vergi yasasıyla, daha fazla açlığa mahkum etmeye çalışan iktidarın yanı değil, emekçilerin yanıdır.

Öğrenciler; dün olduğu gibi bugün de gençlik emekçilerin yanındaki yerini almalı, boykotlarla, gösterilerle genel direnişe güç katmalıdır.

Emekçilerin paylaşamayacağı hiçbir şey yoktur. Kavga her şeye el koyan egemenlerle emekçiler arasındadır.

Genel direnişte yaratılacak güç birliği, herkesimin kendi talebini haykırdığı bir platform olmaktan çok iktidarla diğe diş bir hesaplaşmanın yapılacağı bir kapışma olmalıdır. Bunun için her şeyden önce genel grev genel direniş çalışmaları yürütülürken iktidar ve onun uygulamaları bir bütün olarak hedeflenmeli, talepler ortaklaştırılmalıdır. Hayata geçirilecek bir genel direniş iktidara gücümüzü göstereceğimiz, kendi gücümüzü sınayacağımız bir gün olacaksa -ki olmalıdır- ortak taleplerin önemi gözden kaçırılmamalıdır, talepler siyasallaştırılmalıdır.

Genel direnişle, emekçiler sınıf dayanışmasının, birlikte mücadelenin yarattığı gücü, kendi güçlerini görecek ve iktidarla hesaplaşmaya girebilmenin güvenini yaşayacak; siyasal bir örgütlenmenin, devrimci önderliğin gereğini hissedecek; genel direnişlerle, dişe diş bir mücadeleyle daha büyük kavgalara hazırlanabileceklerini göreceklerdir.

Bu yüzden direnişlerin örgütlenmesinde devrimcilere düşen görev; her kesimin kendi içinde doğrudan yer aldığı komitelerde örgütlenmesini sağlamak, emekçilerin söz ve karar sahibi olmalarını dolayısıyla siyasallaşmalarını hedeflemektir. En küçük eylem biçimlerinden en ileri eylem biçimlerine kadar her türü kitle eylemini örgütlemeye çaba göstermek ve her eylem sürecinde örgütlülüğün adımlarını geliştirmek gerekir. Yani genel direniş iş bırakmalar, grevler, kepenk kapatmalarla sınırı bırakılmamalı iktidara gücümüzü göstereceğmiz bir eylem günü olarak kavranmalıdır.

Bu memleketin kaderini emekçi halk belirleyecek

Adana (Mücadele)-Adana'da Haklar ve Özgürlükler Platformu ve Sosyalist İktidar Partisi'nin ilk adımı atarak oluşturduğu Açlığa ve Zulme Karşı Güç Birliği **"İşçi ve Emekçilerden Uyarı"** başlıklı bir basın açıklaması yaparak çalışmalarına başladı. Yapılan basın açıklamasında, *"Sermaye düzeninin işçi sınıfı ve emekçilere karşı başlattığı ve 5 Nisan sömürü paketi ile doruğa çıkardığı saldırıya karşılık ülkemizin her tarafından ciddi direnişler ortak eylemler yaratıldı. Ve bugün bu eylemler çığ gibi büyümektedir."*denildi.

Açlığa ve Zulme Karşı Güç Birliği açıklamasında mücadelelerinin bugün özellikle şu talepleri hedeflediğini belirtti:

"1- İşten çıkarmalar durdurulmalı, çıkartılan işçiler geri alınmalıdır.

2- 5 Nisan kararları ile bir günde eriyen ücretler toplu iş sözleşmeleriyle yeniden belirlenmeli, çalışanları bölen ve ayrımcılığı temel alan yasal düzenlemeler kaldırılmalıdır.

3- Faiz ve rant gelirlerinin vergilendirilmediği ülkemizde, 5 Nisan kararlarıyla tümüyle yoksulluk ve yıkıma sürüklenen küçük esnaf ve zanaatkarlardan alınan ek vergiler kaldırılmalıdır.

4- Uluslararası para kurumlarına ve emperyalist güçlere yapılan tüm ödemeler durdurulmalı, tüm dış borçlar iptal edilmeli, IMF ve benzeri emperyalist kuruluşlarla ilişkiler kesilmelidir.

5- Kazanılmış sosyal, siyasal hakların geri alınmasına yönelik girişimlere son verilmelidir.

6- Halkları açlığa ve zulme mahkum eden Kürt halkının imhasına dönük baskı ve zor politikalarına, bunların emekçi halkın sırtından finanse edilmesine son verilmelidir.

7- Tüm özelleştirme uygulamaları ve girişimleri durdurulmalıdır.

8- 5 Nisan paketinin sahibi olan hükümet istifa etmeli, sömürü paketinin uygulanmasına yönelik tüm kurumlar tasfiye edilmeli, alınan kararlar ve yasalar iptal edilmelidir."

İstanbul'da oluşturulan Güç Birliği ile aynı ilkeleri benimseyen ve aynı talepleri dile getiren Adana Açlığa ve Zulme Karşı Güç Birliği son olarak şunları vurguladı: **"Biz emekçiler hayatı durdurabilecek güçteyiz. Bu memleketin kaderini emekçi halk belirleyecektir."***

Izmir ve Manisa'da memurlardan protestolar

İzmir (Mücadele)- Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu'nun 30 Haziran'da ülke genelinde yaptığı basın açıklaması eylemine İzmir ve Manisa'dan kamu emekçileri de katıldı.

30 Haziran'da İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan 300'e yakın memur "Memuruz Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Yaşasın Grevli Toplu Sözleşmeli Sendikal Hak Mücadelemiz" sloganlarını attılar. Yapılan basın açıklamasında ise siyasi iktidarın 5 Nisan kararları protesto edilerek bu paketin geri çekilmesi, memurların sendikal taleplerinin çözüme kavuşturulması istendi.

Aynı gün Manisa Valiliği önünde toplanan 100 civarında kamu emekçisi burada bir protesto gösterisi düzenledi. Kamu emekçilerinin taleplerine ilişkin ortak basın açıklaması Manisa'da da okundu. Memurlar basın açıklaması sırasında sık sık "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır" sloganı attılar. Ayrıca Manisali kamu emekçileri Manisa'da Demokrasi Platformu'nun Sivas katliamıyla ilgili olarak düzenlemeyi düşündüğü geceye izin verilmemesini de protesto ettiler.*

1 Haziran'dan beri açlık grevindeler

Arpaşakarlar işçiler: "Ya iş ya ölüm"

Mersin Arpaşakarlar Belediyesi'nden atılan 5 işçinin 1 Haziran'da başlayan açlık grevi 35 günü geride bıraktı.

İşten atılarak açlık grevine başlayan Safiye Toksöz (temizlik işçisi), Ali Homak (şoför), Mustafa Uysal (İşçi), Habib Kılıç (işçi), Maksut Öcal (işçi) periyodik olarak sağlık kontrolünden geçiriliyorlar. Daha önce Safiye Toksöz fenalaşarak hastaneye kaldırılmıştı. Durumu düzeldikten sonra da açlık grevine devam etti. Yine işçilerden Maksut Öcal ise, *"Ya öleceğim ya işime geri döneceğim"* diyerek hastaneye gitmeyi reddetmişti

Arpaşakarlar Belediyesi'nde örgütlu bulunan DİSK Genel-İş Sendikası direnişin ilk başlarında radikal çıkışlar yapsa da gelinen süreçte direnişi kazanımsız bitirme telaşına düştü. Bunun için sendika yetkilileri sık sık "kavga etmek için sağlıklı olmak gerek" gibilerinden laflar etmeye başladılar.

Açlık grevinin 29. gününde bunundan ve ağzından kan gelen Ali Homak tedavi kabul etmemesine rağmen sendikacıların ve doktorun zorlamasıyla 4 gün hastanede kaldıktan sonra arkadaşlarının yanına geri döndü.

27 Mart seçimleriyle birlikte belediyeye başkan olan ANAP'lı Duran Unlu ise işten çıkarttığı işçilerin yerine 3 işçiyi kaçak olarak çalıştırıyor.

Açlık grevindeki işçilerden Habip Kılıç direnişin geldiği noktayı şu sözcüklerle anlatıyor: "Direnişimizin 30'lu günlerindeyiz. Sağlık açısından her geçtiğimiz gün durumumuz daha da ağırlaşmakta. Ziyaretçilerimiz sürekli gelmekte. Biz işimiz için burada açlık grevindeyiz. Bizi işten çıkaran Duran Ünlü yasaları bile bilmemektedir. Bu adamın insan olduğu bile şüphelidir. Bunun yanında kendi yardakçılarına belediyeyi peşkeş çekmek istemektedir." *

RP'İİ belediyelerde işçi kıyımı devam ediyor

Ümraniye, Darıca, Gebze, Eyüp belediyelerinde ve İSTON'da yaşanan işçi kıyımlarından sonra Üsküdar Belediyesi'nde de 64 işçi işten atıldı.

"Rüşveti önleyeceğiz. Çıkar çevrelerine sağlanan imkanları halkın kullanımına sunacağız. Belediyeleri hizmet ve paraya boğacağız. İşçimizi, memurumuzu ihya edeceğiz Onların emeğini ve ekmeğini helal kılacağız Adil düzenin adilliğini herkese göstereceğiz." sözleriyle yönetime gelen RP'İİ belediye başkanları "Adil düzenlerinin ilk uygulamalarını binlerce işçiyi, memuru açlığa terk ederek göstermeye başladılar.

27 Mart yerel seçimlerinden önce *"Ben işçimden memnunum, tek bir işçimi dahi atmayacağım."* diyerek Üsküdar'da belediye başkanı seçilen RP'li Yılmaz Bayat, 21 Haziran'da İstanbul FM radyosu ve Samanyolu TV'de yaptığı açıklamalarda da işçi çıkarmayacağını duyurmuştu. Açıklamanın üstünden 2 hafta geçmeden Üsküdar Belediyesi'nde çalışan 64 işçinin iş aktine son verildi. RP'li belediye başkanlarının yoğun olarak sürdürdüğü işçi kıyımları karşısında Genel-İş Anadolu Yakası 2 Nolu Şube Yönetimi adına bir açıklama yapan Başkan Hüseyin Durman *"Ülkeyi bir uçtan bir uca kargaşa ortamına çeviren RP'li belediye başkanlarının bu tavrı tek kelimeyle ikiyüzlülüktür. Dahası provokasyondur. RP'nin bu kıyımlarına karşı tüm sendikalar, demokratik kitle örgütleri, kendini sorumlu hisseden tüm kurum ve kişiler üstüne düşeni yapmalıdır."* dedi.*

Memura borç lütfü

Memurların aldıkları düşük ücret dışında tutunabilecekleri hiçbir dalları yok. Bu nedenle çevrelerindeki mesai arkadaşlarına borçlanmalarının dışında eğer şansları varsa bağlı oldukları Emekli Sandığı'na da borçlanarak geçinmenin yolunu arıyorlar. Ve Emekli Sandığı'ndan borç alan memur sayısı her geçen gün daha da artıyor.

Maliye Bakanı İsmet Atilla, geçen yıl Emekli Sandığı'ndan memurlara ne kadar ve kaç kişiye borç verildiğine ilişkin bir soru önergesine verdiği yanıtta 93 yılında 180 bin 87 memura toplam 277 milyar 690 milyon 220 bin 511 lira borç verildiğini açıkladı.

Kaç memurun borç aldığına ilişkin bakanın verdiği bu rakam toplam memur sayısının altıda biri. Evet, devletin maliye bakanı çok doğalmış gibi, hatta biraz övünerek veriyor bu rakamları. "Benim memurum işini bilir." diyen, memura zam yerine 'sus payı' bir sadakayı layık gören devlet, memurun Emekli Sandığı kapılarında borç alabilmesini lütuf olarak sunuyor.

Emekli Sandığı Memur İçin Bir Başka Sömürü Aracı

Her ay memurun bordrosundan daha fazla vergi ve fon kesintisi yapılırken, Emekli Sandığı memurlara "yardım" olsun diye borç vermiyor. Emekli Sandığı borç verdiği memurlardan, paranın kendisinden başka neredeyse yarıdan fazlasını faiz olarak geri alıyor. Maliye Bakanı'nın lütfü işte bu. Zor durumdaki memuru tefeciler gibi faize bağlayan devlet, birde bununla övünüyor. Devletin "borç" olarak verdiği para da para olsa neyse.. Ama öyle de değil. Emekli Sandığı, bir memura ancak 2 milyon lira borç verir. 2 milyon lira borç için ise memura 649 bin 600 liralık faiz ödemesini şart koşar.

Devlet, borç almaya "hak kazanan" memurlardan alacağını her ay maaş bordrosundan kesmeye başlar. Örneğin Emekli Sandığı'ndan 2 milyon borç almış memurun aylığından ayda 220 bin 800 lira kesinti yapılır.

Görüleceği gibi devlet memura verdiği bu 2 milyonluk komik borçtan yine kar etmektedir. Bu durumda "Şu kadar memura, şu kadar borç" açıklaması ise, memuru düşük ücrete mahkum eden devlet yöneticilerinin pişkinliğinden başka bir şey değildir.

Polis terörüne örgütlü gücümüzle set olalım

'68'lerin, 70'lerin "Halkın polisi olmak istiyoruz" diye slogan atıp gösteri yapan, işbirlikçi oligarşiye karşı çıkan polisi yok artık. İktidarın çoktan aklı başına geldi(!) ve bu polisler ayıklandılar. Artık devlet polisini 'iyi" seçiyor, küçük yaşlardan itibaren himayesine alıp yetiştiriyor. Yani ağacı yaşken eğip biçim veriyor. Faşist kurumlaşma öyle bir yere geldi ki halkına ihanet etmeyi kabul etmeyen, işkence yapmayan bir kişi artık bu kurumda barınamıyor. Böylece devlet, faşist terörü uygulayacak nitelikte polislerle görüyor işini.

Bir işadamı işçisine ne kadar "şefkatli" davranırsa devlet de halka o kadar "şefkatli" davranır. Ve iki uzlaşmaz taraf yani oligarşi ile halk arasında polisin görevi de toplumun huzurunu, düzenini ve asayişi sağlamak değil, oligarşinin çıkarlarını halka karşı korumakta-. Polis bu yüzden işten atılan işçinin direniş çadırını çevresinde saldırıya hazır, kın dolu bakışlarla bekliyor. Memurların insanca bir ücret artışı ve grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı için yaptığı eylemlere pervasızca saldırıyor. YÖK'ün ortaçağ karanlığında körleşmek istemeyen üniversiteli gençliği, demokratik bir lise için mücadele eden liseli gençliği susturmak için Seher'leri okul binalarından atarak, öğrenci kantinlerine dalıp sağa-sola kurşunlar yağdırarak, coplarla saldırarak terör estiriyor. Yoksul halkın gecekondusunu basma yıkıyor. Ulusal kimliği için mücadele eden Kürt halkını, yurtseverleri ve sömürü düzenini tarihe gömmek için mücadele eden devrimcileri katlediyor.

Sömürüye ve zulme karşı hakları için mücadele eden halkın karşısında devletin tek çıkar yolu var; terör! Terörü uygulayan kurumların başında ise polis geliyor. Saflar açık ve net: Oligarşi krizini milyonlarca emekçiyi açlığa ve sefalete mahkum ederek aşmaya çalışırken, kendisine dayatılan kaderi kabullenmeyen emekçi halka "haddini bildirmek" için askeri, polisiyle her türlü baskı, zor ve provokasyonu gündeme getiriyor. Yıldırmak, direnişi ezmek, başı öne eğik itaatkar bir halk yaratmak istiyor egemenler. Ye bunun için beslediği polisi devreye sokarak terör estiriyor.

Bunun en son örneklerinden biri Gebze... Gebze direnişinde saldırı için gerekli zemini bulamayan polis, "yakında saldırı olacak" söylentileriyle psikolojik yıpratma yoluna gidiyor. Direnen işçiler halkın sağlığını tehdit etmemesi için hastane önündeki çöpleri topladıktan sonra, bunu bir bildiriyle halka duyurmak istediklerinde, açıklamayı dağıtan işçileri gözaltına ahyor. Zaman zaman sivil faşistleri ve gericileri işçilerin ve ailelerin üzerine saldırtıyor. Esnafa kepenk kapatma çağrısı yapan işçileri, gençleri gözaltına alıp işkenceden geçiriyor. Kepenk kapatan esnafa tehditle kepenkleri açtırıyor...

Evet polis saldırıyor, ancak direnen, meşruluğunu, haklılığını sonuna dek savunan bir topluluk karşısında ne yapabilir ki?.. Onlarca, yüzlerce kişiyi gözaltına alır belki, ya da binlerce kişiyi coplar, yetmediği noktada pek çok işçiyi tutuklattırır, atılan arkadaşlarına destek verenleri işten attırır. Ancak tüm bunlar göze alındığında korkuların, kaygıların o ağır tortusu sökülüp atıldığında başarılamayacak iş, alınamayacak hak yoktur. Tüm bunlar göze alınmadığında işsizlik, yoksulluk ve açlık göze alınacak demektir. O zaman "Babalar İşsiz, Çocuklar Aç" sloganından kurtulamaz emekçiler. İktidarın ve onun uşaklarının hedeflediği de bu zaten; emekçileri teker teker kendi kaygıları ve korkuları içine gömüp, birlikteliği, örgütlülüğü bozmak, güçsüz düşürmek. Emekçiler "Ben işten atılmadım ya, ne olursa olsun" diye düşünemez. Çünkü bu düşünce, köleliğin, sömürünün sürekliliğini sağlar. İşçiler, emekçiler, bütün halk birlikten aldıkları güçle sınıf düşmanlarının ve onların paralı uşaklarının karşısına başları dik, haklılıklarının bilincinde olarak dikilmeli, set oluşturmalıdırlar.*

Tuzla Altaş'ta 30 işçi direnişte

ENKA Holding'e bağlı ALTAŞ fabrikası otomotiv yan sanayi üretiminde bulunuyor. Fabrikada çalışan 170 işçiden 90'ı 5 Nisan ekonomik paketi bahane edilerek 30 Haziran'da işten çıkartıldılar.

Fabrikanın sahibi Ali Gülçelik'in işten attığı 90 işçinin tazminatlarını 8 ayda ödeyeceğini açıklaması üzerine işçiler fabrikayı terk etmeyerek 30 Haziran'da direnişe başladılar. Direnişte bulunan işçiler toplu tazminatlarının 8 milyar tuttuğunu belirtirken, işverenin "param yok" diyerek "8 ayda bütün paralarınızı ödeyeceğim" açıklamasını inandırıcı bulmuyorlar. Param yok diyen patron fabrikada yeni üretime sokmaya çalıştığı bölüme 1.5 milyon dolarlık makinaları monte ettirmeye başladı. Direniş içinde yer alan Mekke Mısırlı "Burada çalışan bütün arkadaşlarımız 1992 sözleşmesiyle çalışıyor, en kıdemli işçinin aylığı 3.5 milyon, sözleşme zamanı yaklaştığı için işveren 5 Nisan kararlarını bahane göstererek bizleri işten attı. Şimdi de tazminatlarımızı vermiyor. Biz yıllarca emek vererek hak ettiğimiz tazminatlarımızı istiyoruz. 8 ay beklemeye niyetimiz yok." diyor.

*İşyeri Temsilcisi Mevlüt Küçük ise "Direnişimiz tazminatlarımızı almak içindir. İşveren bizlere param yok derken, diğer yandan olimpiyatların Türkiye'de organize edilmesini sağlamak için 500 miyon verebiliyor." dedi.**

TUZLA-Altaş işçileri: Sadaka değil, "yıllarca emek vererek hak ettiğimiz tazminatlarımızı istiyoruz"... Direncek ve alacağız... İşçiye gelince para yok deyip, olimpiyatlara 500 milyonluk "yardım" yapan patronlara karşı başka yol yok.

Zonguldak Erdemir Fabrikası'nda polis-işveren birliği

Zonguldak (Mücadele)- Polisin bir süredir muhbirliğe zorladığı Mehmet Şahin, bu kez de Erdemir yönetimi tarafından staj yapamayacağı belirtilerek fabrikadan çıkartıldı. Mehmet Şahin 13 Haziranda biri İlker adlı iki sivil polis tarafından muhbirliğe zorlanmış, "Yoksa okuldan attırırız, Erdemir'de staj yaptırmayız" denilmişti. Mehmet Şahin "Muhbirlik onursuzluktur, halka ihanettir" diyerek polisin teklifini reddetmiş ve 17 Haziran'da tehdit edildiğini belirterek, savcılığa suç duyurusunda bulunmuştu.

27 Haziran'da fabrikayı telefonla arayarak M.Şahin'le konuşan polisler, yine aynı tehditleri tekrarlayıp "Sana Erdemir'de staj yaptırmayız" dediler.

M.Şahin bir kez daha reddetti onursuzluğu. Ve bir gün sonra 28 Haziran'da işverenler tarafından idareye çağrılıp başka bir bölümde çalışacağı söylenerek kartı elinden alındı. Daha sonra yönetim kurulu tarafından stajına son verildiği açıklandı.*

Takoz Sanayii işçileri grevde

Samsun (Mücadele)- Samsun Takoz Sanayi-i'nde çalışan 63 işçi 27 Haziran'da greve çıktı. 1 Ağustos 1993 tarihinde biten sözleşme, 11 ay geçtiği halde işveren tarafından yenilenmeyerek, işçilere hala eski sözleşmeye göre ücret ödeniyordu. İşverenin işçilerin sözleşmelerini yenilemeye yanaşmadığı gibi 5 Nisan ekonomi paketini bahane ederek 21 işçiyi de işten çıkarttı. .

İşverenin bu keyfi tutumunu protesto eden işçiler ise 27 Haziran'da greve çıktılar. Direnişe başlayan işçiler bugüne kadar sürekli kendilerinin fedakarlık yaptıklarını bundan sonra patronların fedakarlık yapması gerektiğini vurguladılar. İşçi temsilcisi Nazmı Öztürk ise şöyle konuştu: *"Direnişimizin amacı sadece ücret zammı değildir. İşten atılan 21 arkadaşımızın da işe geri alınması gerekiyor. 1993 yılında biten sözleşmemizin üzerinden 11 ay geçti. Bütün çabalara ve girişimlere rağmen bir anlaşma sağlanamadı. Direniş eylemimiz 21 arkadaşımız ve istediğimiz ücret zammı gerçekleşene kadar bütün kararlılığıyla devam edecektir."**

Demir-Çelik'te işçiler kazandı

Mersin (Mücadele)- İskenderun Demir Çelik Fabrikası'nın çeşitli ünitelerinde çalışan taşeron işçilerin eylemi başarıyla bitti. Bilindiği gibi 27 Haziran'da taşeron firmalara bağlı olarak çalışan 300 İSDEMİR işçisi düşük ücret ve kötü çalışma şartlarına karşı iş bırakarak hak eylemine başlamışlardı.

5 Temmuz'da Eylem Komitesi ve Özçelik-İş Sendikası yetkililerinin işletme müdürleri ve taşeron firmalarla yaptığı görüşme olumlu noktalanınca işçiler de eyleme son verdiler.

Yapılan anlaşma sonucunda işçiler ilk aşamada 2.5 milyon maaş alacaklar; asgari ücret belirlendikten sonra da 2.5 milyon maaş üzerine eklenecek. Şu durumda işçiler ekonomik olarak öne sürdükleri talebi önemli ölçüde elde etmiş oldular. Sosyal haklarında ise bir iyileşme sağlanmadı. Ancak işçiler sosyal hakları yanında olası bir işçi kıyımına karşı gerektiğinde yine eyleme geçeceklerini açıklıyorlar. *

Kazanmak için el ele vermeliyiz

Bir yanda toplumun bütün emekçi kesimlerini derinden etkileyen bir kriz, diğer yanda oligarşinin yağmalayıp talan ederek ABD'ye kaçırmaya çalıştığı kaynaklarımız, emeğimiz ve zenginliklerimiz... Acımasızca iliğine kemiğine kadar sömürülen zenginlikler bizim, emek ve alın teri de... Krizin bütün yükünü çeken de biziz. Üstelik kriz bizim "suçumuz" da değil. Krizin bütün sorumlusu bir avuç sömürücü ve asalağın lüks ve sefahat içinde yaşaması, doymak bilmez kâr hırsı, aç gözlülüğü ve bunları sürdürebilmek için kurdukları zorba düzendir. Suç onlarda, suçlu onlar. ...Ve onlar bütün bir halka karşı her gün yeni suçlar işlemeye devam ederken, biz onların bu suçlarını yüzlerine karşı haykırdığımızda, üzerimize askeri, polisi, özel timi vb. yolluyorlar. Bize dişlerini gösterip korkutmak, sindirmek istiyorlar.

Korkar ve sinersek, onlar bizim ülkemizde, bizim emeğimiz üzerinde dilediklerince at koştururlar. Sinmez ve korkmazsak, yapabilecekleri fazla bir şey yok. Öfkemizi, tepkimizi haykırdığımızda, ellerimizi birleştirdiğimizde, sonuçta korkup paniğe kapılanlar onlar olacaktır. Geçmişte bunu gördük, yaşadık. Bugün de, yarın da görmememiz için hiçbir neden yok. Eğer biz istemezsek "toprak kurur, makineler çalışmaz". Yaşam bizim için değil, onlar için çekilmez hale gelir.

Bugün bütünlüklü olmaktan uzak bir özellik gösterse de, istenilen düzeyde olmasa da, henüz iktidara yönelmese de, hemen her kesimden tepkiler yükseliyor. Toplumsal memnuniyetsizlik hiç de küçümsenemeyecek boyutlara ulaşıyor. Türkiye yeni bir döneme giriyor. Grevlere, yürüyüşlere, barikatlara, boykotlara, radikal eylemlere, kitlesel direnişlere gebe bir süreci yaşıyoruz. Bu gelişmeyi artık durdurmak zordur. İktidar askeri, siyasal ya da ekonomik olarak hangi politikayı gündeme getirirse getirsin, kalıcı bir çözüm üretemez, üretemeyecektir de.

Örgütsüzleştirme, sindirme, haklarını ifade etmekten korkar hale getirme, keyfiliklere, haksızlıklara ses çıkartmayan bir konuma zorlamak egemen sınıflar için yaşamın zorunlu bir koşuludur. Dayanışma duygusunun baskı, korku vb. nedenlerle ortadan kaldırıldığı koşullarda, insanlar birbirlerinden korkar hale gelirler. Toplumda dayanışma duygusunun parçalandığı ölçüde oligarşi rahat bir nefes alır. Dayanışma olmadan, emekçiler birbirlerinin direnişlerini kendi direnişleri gibi sahiplenerek, ellerinden ne geliyorsa sunmadan, hiçbir yerde istedikleri sonuçlara ulaşamazlar.

Ancak bu elbette kendiliğinden olmayacaktır. Biz tarihimizi kendimiz yazmak zorunda olduğumuzu anlamadıkça, bunu kitlelere kavratamadıkça, oligarşi şu veya bu biçimde kendi düzenini sürdürmeye devam edecektir.

Bugün parça parça da olsa, ekonomik taleplerle de sınırlı kalsa, birçok yerde direnişler sürüyor. Buna karşılık, emekçi sınıfların bütün olarak birbirlerine, sorunlarına sahip çıktığını, birbirlerinin sesine ses kattığını, el ele vererek dayanışma içine girdiğini söylemek zor. O yüzden de bugün temel görevlerden biri, bu gelişmeyi üst bir platforma sıçratmak, bütün sınıf ve tabakaların birleşik direnişini yaratmaktır.

İktidar Emekçilerin Herhangi Bir Kesimine Değil, Tümüne Düşmandır

İktidar bugün bütün bir halka karşı savaşıyor. Onun için işçi, memur, köylü, küçük üretici, esnaf ya da öğrenci fark etmiyor. O esas olarak emeğiyle geçinmeye çalışan herkese düşman. Onu sadece kendi çıkarları, kendi geleceği ilgilendiriyor. Halkın yaşamı, geleceği onun için sadece kendi yaşamını daha rahat sürdürebilme noktasında bir anlam ifade ediyor... Bu da doğal, çünkü her sınıf ve tabaka sonuçta öncelikle kendi çıkarlarını düşünür ve bu çıkarlar doğrultusunda hareket eder. Diğer sınıf ve tabakalarla bu çıkarlara uygun olarak işbirliğine girer. Kendine ona göre bir düzen kurar.

İşte bu yüzden bugünkü düzende işbirlikçi tekelci burjuvazi, tefeciler, toprak ağaları söz sahibidir. Onların dedikleri olur. İşte bu yüzden onlar elbirliğiyle, birbirleriyle dayanışma içinde emekçi kesimlerin bütün ürettiklerini silip süpürürler.

O halde, emekçi halk kesimlerinin de birlik olması, işçinin sorununu memurun, memurun sorununu köylünün, köylünün sorununu öğrencinin, öğrencinin sorununu küçük esnafın kendi sorunuymuşcasına sahiplenmesi gerekir. Ancak böyle olduğunda, yani halka karşı topkeyiun savaş açan oligarşinin karşısına topyekün çıkabildiğimizde kazanabiliriz. Mücadele pratiği bunun zengin dersleriyle doludur. O yüzden birbirimizi yalnız bırakmamalıyız. Unutmayalım ki, biz bir başkasının sorununa karşı duyarsız olduğumuzda, o başkası da bizim sorunumuza duyarsız kalabilecektir. Oysa sorun hepimizin. Hepimiz şu veya bu biçimde, şu veya bu düzeyde krizin bütün faturasını ödüyoruz. O halde, belediye işçileri işten atılmalara karşı direndiğinde, bir başka yerde çalışan işçilerin, memurların ya da tarladaki köylünün harekete geçmemesi için hiçbir neden yoktur. Bugün birimizin başına gelenle yarın bir başkasının karşılaşması sürpriz değildir. Kitlelerin el ele vererek kendi hak ve özgürlük istemlerini dayattıkları, taleplerini giderek fiili yasalara dönüştürdükleri yerde, oligarşi halkın haklı taleplerine karşı direnemeyecektir. Buna gücü yoktur. Toplumun hemen her kesimine yayılan, her çevredeki emekçileri ve halkı etkileyerek destek ve dayanışma bilincini geliştiren eylemlerin ülke çapında bir destek eyleminin birikimini yaratması zor değildir. Zaten düzenin halkı örgütlü olarak değil, birey olarak görmek istediğinden dolayı, dayanışma duygusunu tüketmeyi amaçlayan bir politika gütmesi, buna uygun manevralar yapması da bu yüzdendir. Yapılan haksızlıklar karşısında ortak hareket etmenin, dayanışmanın, el ele vermenin bilinç ve ruhunu köreltmek için ideolojik, politik ve kültürel olarak her yolu denemesi bunun içindir. Emekçi halk ise bu politikayı alaşağı edemediği, direnişleri dayanışmayla güçlendiremediği her yerde ya kaybetmeye, ya da elde ettiklerini uzun süre koruyamamaya mahkumdur.

Örgütsüzleştirme, sindirme, haklarını ifade etmekten korkar hale getirme, keyfiliklere, haksızlıklara ses çıkartmayan bir konuma zorlamak egemen sınıflar için yaşamın zorunlu bir koşuludur. Dayanışma duygusunun baskı, korku vb. nedenlerle ortadan kaldırıldığı koşullarda, insanlar birbirlerinden korkar hale gelirler. Toplumda dayanışma duygusunun parçalandığı ölçüde oligarşi rahat bir nefes alır. Oligarşinin yalnızlaştırmayı başardığı her direnişi kendi istediği doğrultuda sonuçlandırmakta fazla zorlanmamasının örnekleri çoktur. Dayanışma olmadan, emekçiler birbirlerinin direnişlerini kendi direnişleri gibi sahiplenerek, ellerinden ne geliyorsa sunmadan, hiçbir yerde istedikleri sonuçlara ulaşamazlar. Dayanışma duygusunun zayıfladığı, yani bireyselliğin, bencilliğin ön plana çıktığı bir ortamda, insanlar birbirlerine ve birbirlerinin sorunlarına karşı yabancılaşarak kabuğuna çekilirler. Tıpkı düzenin aşılamaya çalıştığı gibi, "herkes kendinden menkul" ve başkasının işine karışmaz hale gelir. Birine yapılan haksızlık diğerini ilgilendirmez olur. Bugün süren direnişlerin önemli eksiklerinden biri de budur. Direnme ve dayanışma, emekçi halkın kazanması için vazgeçilmezdir.

Dayanışmayı Mücadele ve Örgütlenme Yaratır

Mücadele, örgütlenme ve dayanışma, birbirini geliştiren, pekiştirerek güçlendiren ve halkın kafasını kaldırarak gerçekleri görüp hakkını arayabilmesi için vazgeçilmez silahlardır. Oligarşinin bu silahları elimizden almasına izin vermeyelim. Çünkü bu silahlarımızı "kaptırdığımızda", güçsüz düşeriz. Çıkarlarımızı koruyamayız. Haklarımız için mücadele ettiğimizde, devletin köreltmeye çalıştığı dayanışma duygusu da açığa çıkar. Dayanışma ruhunu mücadeleden alır, dayanışmanın mayasında mücadele vardır. Bu yüzden kapitalizm emekçilerin dayanışmasına düşmandır. O dayanışmayı yok ettiği ölçüde, emekçi halk arasındaki dostluk bağlarını da kopartacağını bilir.

'90 Temmuz'undaki memur eylemleri henüz belleklerimizden silinmedi. Memurlar, eylemleri boyunca işçileri yanlarında buldular. Bu dayanışma hem "İşçi Memur El Ele Mücadeleye" sloganının anlamını, hem de hak almadaki dayanışmanın önemini gösterdi. 3 Ocak'ta maden işçilerinin grevi Türkiye'ye ışık tutarken, ülke çapında güçlü bir yankı buldu. Bu direniş geniş kitlelere sadece nasıl mücadele etmek gerektiğini öğretmekle kalmadı, yarattığı havayla tüm kesimlerde eyleme geçme arzusunu da güçlendirdi. Öğrenciler boykot ilan ederek, esnaflar kepenk kapatarak, memurlar işbaşı yapmayıp genel greve katılarak birbirlerine destek verdiler. Ve gördüler ki, birleşik bir eylem içinde bir araya gelindiğinde, "başarılamayacak", "olmayacak" hiçbir şey yoktur. Yine devrimci gençliğin YÖK'e ve emperyalist savaşa karşı gerçekleştirdiği 6 Kasım boykotu, devrimcilerin çağrısına kulak vermenin ve halkın çıkarları için gösterilen dayanışmanın bir ifadesiydi.

Dayanışmayı mücadele ve örgütlenme yaratır. Dayanışma insani değerlerden nasibini almış herkes için birine atılan bir tokadın acısını kendi yanağında hissedebilmektir. Bu noktada halklara yönelik her saldırı, dünyanın neresinde, ülkenin hangi şehrinde meydana gelirse gelsin, aynı haksızlığı kendi içlerinde duymayanlar, dayanışma için ellerinden geleni yapmayanlar egemen sınıfların çıkarlarına alet olurlar. Farkında olarak ya da olmayarak egemenlerin ömrünü uzatırlar. Nerede bulunulursa bulunulsun, halkın sorunlarını dayanışma duygusu yaratarak çözme isteğini yaratmak, düzenden soğuyan ve yeni arayışlar içinde olan insanlar için bir güvencedir... İşte devrimciler bunu yaratabildikleri ölçüde çekim alanı olmayı başarırlar. Bugün emekçi halkın sorunları yalnızca insanların düzene karşı hak ve özgürlük mücadelesinde bilinçlendirilip örgütlendirilmesiyle sınırlı tutularak çözülemez. Bu olması gereken ve zorunlu bir şeydir. Ancak yeterli değildir. Düzenin bireycileştirmesine karşılık, yeni insan ilişkilerinin yaratılabilmesi, hakların kazanılarak korunabilmesi, ancak insanlar arasındaki dayanışma duygusunu, kültürünü geliştirerek, onu bir alışkanlık haline getirerek olur. Direnişe kalkan, toplumsal olarak ezilen ve sömürülenler, kendi yanlarında diğer emekçileri de görmek, kendileri gibi düzenin ağırlığı altında ezilen insanların desteğini yanlarında hissetmek, daha da ötesi görmek ister. Emekçinin emekçiden başka gerçek dostu ve kendisine el uzatacak kimsesi yoktur. Bugün karşı karşıya olduğumuz önemli görevlerden biri de, bunu bütün emekçi kesimlere yayıp kavratabilmektir. Bunu yapabilecek tek güç ise devrimcilerdir, devrimci mücadeledir. Devrimciler bugün her şeyden öte, dayanışma duygusunu her direnişe taşıyacak bir anlayışla hareket etmelidir. Duyarsızlık zırhı ancak böyle parçalanabilir. Bu sadece herhangi bir direnişe yönelik başarının değil, gelecekte daha büyük direnişler yaratarak daha büyük başarılar elde etmek için de gereklidir. Dayanışma duygusunu toplumun bütün dokularına taşımak, öncelikle bunu bilince çıkarmakla olur. '90'daki maden işçilerinin direnişinde "Tüm Türkiye Zonguldak'tır" sloganımız bunun ete kemiğe bürünmüş bir ifadesidir. Unutmayalım ki, dayanışma sadece direnişin meydana geldiği herhangi bir yerde boy göstermek, pankart açmak, bildiri dağıtmak vb. değildir. Direnişi, direngenliği bütün ülkeye taşıyabilmektir. Bizi geleneksel soldan ayıran özelliklerden biri de budur. Direnilen yerde olmanın önemi elbette küçümsenemez, ancak bununla sınırlı kalmak da düşünülemez, işte bu noktada bugün seslerini yükseltenler sadece direnen işçiler olmamalıdır. Onların sesini mahallemize, köyümüze, okulumuza, işyerimize, konu-komşumuza, ailemize taşıyabilme-li, dayanışmayı maddi-manevi, ideolojik-politik bütün yönleriyle gerçekleştirebilmeliyiz. İşte o zaman tüm ülkeyi ayağa kaldırabilir, sokağa dökebiliriz. Bunun önünde bugün birçok engeller olduğunu görüyoruz. Ama her şeye rağmen, bunun "yapılamayacak bir şey" olmadığını da biliyoruz."

Yürekler ve bilinçler Sivas'taydı

SİVAS

HALK KUŞATMAYA RAĞMEN YÜRÜYÜŞ YAPTI

Gün Sivas'ın hesabını sormak için öfkeyi sokaklara ve alanlara taşıma günüydü; 2 Temmuz'du... Tüm güçler bu yönde seferber edilmeliydi. Bu doğrultudaki çalışmalara mahallelerden halk komitelerı oluşturarak başlandı ve birkaç siyasi anlayışla birlikte Eylem Komitesi oluşturuldu.

Gökçebostan, Alibaba, Kolej ve Esentepe mahallelerinde oluşturulan halk komiteleri, tek tek evlere giderek insanları çalışmalara katılmaya çağırdı. Katliama duyulan öfkeyi, Alevi-Sünni çatışması kılıfından çıkartarak gerçek suçluların teşhir edilmesi, halkın öfkesinin devrimci eylemliliğe kanalize edilmesi ve "Zama ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" kampanyası hakkında ailelerle sohbet edildi. Halkın tavrı çok olumluydu. Anaların komitedeki kişilerle evlere gidip "Bu çocukların sözlerini dinleyip, yürüyüşe katılmazsanız daha çok ezilip, katliamlar yaşayacağız. Artık korkularımızı bir kenara atıp siz de katılın" şeklindeki sözleri tedirgin olarak eyleme katılmak istemeyenlere moral kazandırdı. Analar, komitedeki kişilere "Bundan sonra polis sizleri alamayacak, çünkü sizleri biz koruyacağız" diyorlardı.

Halk kararlıydı, öfke doluydu ve katliamın hesabını mutlaka soracaktı. Bu coşkuyla sokaklara dökülen halk, "Gelin canlar bir olalım" çağrısına kulak verip kenetlenmişti. Ölümler pahasına yaratılan gelenekleri sahiplenen halk, 5'er 10'ar buluşma yerlerine gelip sesini ve bedenini "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz" haykırışına katmıştı.

Gökçebostan bölgesinde toplanan halkın üzerine sürülen panzer ilk göze çarpan engelleme girişimiydi. Sloganlarla karşılanan panzer bir an durakladı. Panzeri gören kitle "Sivas'ın Hesabı Sorulacak" sloganıyla panzerin üzerine doğru yürümeye başladı. Çembere alınan panzerin üzerine çıkan devrimcilerin hiçbir gücün bu yürüyüşe engel olamayacağını söylemesi üzerine panzer mahalleyi terk etmek zorunda kaldı.

İnsanların taşlı sopalı saldırısıyla karşılaşan polis şaşkına dönmüştü. Bir anda taş yağmurunun içinde kalan polis ve jandarma kaçmaya başladı. Düşen insanlar tekrar kalkıyor ve '89 1 Mayıs'ında Mehmet'in kucağındaki taşları şimdi Sivaslı analar alıyordu.

Kolej bölgesindeki kitle, Gökçebostan'dan gelenlerle birleşmek üzereyken kontrgerillanın ilk hedefi oldu. iki kitlenin birleşmesini önlemek için havaya ateş açıldı. **İnsanların taşlı sopalı saldırısıyla karşılaşan polis şaşkına dönmüştü. Bir anda taş yağmurunun içinde kalan polis ve jandarma kaçmaya başladı. Düşen insanlar tekrar kalkıyor ve '89 1 Mayısında Mehmet'in kucağındaki taşları şimdi Sivaslı analar alıyordu.** "Kahrolsun devlet, kahrolsun kontrgerilla" sloganlarıyla ve taşlarla karşılaşan polis kitlenin üzerine ateş açmaya başlamıştı. Gökçebostan'dan çıkan halk ise Kolej bölgesinin direnişine katılarak taşlarla polise saldırdı. Böylece o bölgeye polis takviye edilmesi engellenmiş oldu. Kolej bölgesinde dağıtılan halk, ara sokaklardan yürüyüşü devam ettiren diğer kollarla tekrar birleşti. "Sivas'ın Hesabı Sorulacak", "Zam, Zulüm, Katliam İşte Faşizm", "Sivas Katliamı Kontrgerilla Cinayetidir", "Halkız, Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla ilerleyen Gökçebostan halkı ara sokaklarda biriken halkı da içine alarak Alibaba meydanına kadar gelmeyi başardı. Alibaba'dan hareket eden halk ise çevik kuvvet ve özel tim barikatlarından dolayı diğer kitleyle birleşemiyordu. Gökçebostan'dan gelen halka "anmanın şehir meydanında yapıldığını,

Sivas'ta polisin ve askerin yoğun kuşatmasına rağmen, halk bir yıl önce katledilenlere sahip çıktı. Faşizme karşı yönelen öfke sokaklara taşınmıştı.

dağılmadıkları takdirde, saldıracaklarını" söyleyen polise "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganıyla cevap verildi ve oturma eylemine geçildi. Daha sonra kitleye saldırmaya başlayan polisle "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz" sloganı atılarak çatışıldı. Cop ve dipçikle kitleye saldıran polis, kenetlenme ve kararlı direniş karşısında kimseyi gözaltına alamayınca takviye çağırmak zorunda kaldı. Gelen takviye sayesinde 10'a yakın insan gözaltına alınırken, geri çekilen halk polise taşla karşılık verdi.

Gökçebostan bölgesinden geri çekilen halk, tekrar toparlanarak Alibaba'dan gelen kitleye katıldı. Burada da oturma eylemine başlayan halk, "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "İnsanlık Onuru işkenceye Yenecek" sloganları atarken, Kolej ve Gökçebostan'dan gözaltına alınan insanlar bırakılıncaya kadar direneceklerini söyledi. Bunun üzerine polis geri adım atarak 2 kişiyi serbest bıraktı. Diğerlerinin de bırakılması için eyleme devam eden halk Kamer Genç'in söz vermesiyle "Alevi-Sünni Çatışması Değil, Kontrgerilla Cinayeti", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla geri çekildi. Kızılırmak sitelerine gelen kitle Kamer Genç'e gözaltındaki insanlar saat 17.00'ye kadar serbest bırakılmazsa partinin işgal edileceğini söylüyordu. Daha sonra 35-40 kişiyle SHP'ye giden insanlar gözaltındakilerin bir an önce bırakılmasını istediler. Bunun üzerine gözaltındakiler 3'er, 5'er serbest bırakıldılar. 45-50 kişinin gözaltına alındığı yürüyüşte 2 ağır yaralı ve çok sayıda hafif yaralı vardı. 5 polis de atılan taşlar ve sopalarla yaralanmıştı.

İSTANBUL

SİVAS KATLİAMI MİTİNGLE PROTESTO EDİLDİ

"3 Temmuz 1994, Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı... 1 yıl önce Sivas'ta yakılarak katledilenler düzenlenen bir mitingle anıldı ve katliam protesto edildi.

Yasal olarak düzenlenen miting sırasında, alana girişi olan tüm yollar polisler tarafından tutulmuştu. Üzerini aratmak istemeyenlere saldıran polis, yaklaşık 30 kişiyi coplarla yaraladı. Miting, pek çok çevrenin ve kurumun yokluğu nedeniyle 5 bin kişiye yakın düşük bir katılımla yapıldı.

Mitinge bin dolayında bir kitleyle katılan Devrimci Sol Güçler, "Sivas'ın Hesa-

Devrimci Sol Güçlerden protesto:

"Sivas Katliamının Hesabını Soracağız!"

İstanbul ve İzmit'in Gebze ilçesinde Devrimci Sol Güçler tarafından 1-4 Temmuz tarihleri arasında çok sayıda pankart asıldı: yazılamalar yapıldı.

1 Temmuz: *Maltepe Gülsuyu'nda akşam saatlerin de "Sivas Katliamının Hesabını Soracağız" vb. sloganlar atan Devrimci Sol Güçler lastik yakarak yol kestiler, İzmit'in Gebze ilçesinde ise Alevilerin yoğun olduğu Zara mahallesinde Devrimci Sol Göçler tarafından "Sivas Katliamının Hesabını Soracağız", "Sivas Katliamının Sorumlusu Devlettir" vb. şeklinde 15 yer de yazılamalar yapıldı,*

2 Temmuz: *Mustafa Kemal Caddesi'nde Devrimci Sol Güçler imzalı, "Sivas Şehitleri ölümsüzdür" yazılı bir pankart asıldı. Esatpaşa Mahallesi'nde "Sivas katliamının Sorumlusu Kontrgerilladır", "Sivas'ın Hesabını Soracağız" şeklinde yazılamalar yapıldı. Pendik, Esenyalı ve Gülsuyu'nda Devrimci Sol Güçler imzalı "Sivas Katliamının Hesabını Soracağız" yazılı pankartlar asıldı, Okmeydanı ve Çağlayan'da "Sivas'ın Katili Oligarşi", "Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta" vb. yazılamalar yapıldı. Gebze'nin Zara mahallesinde ise akşam saatlerinde büyük bir ateş yakan Devrimci Sol Güçler "Sivas Katlia-mının Hesabını Soracağız" yazılı bombalı bir pankart astılar.*

Okmeydanı'nda ayrıca 700 kişinin katıldığı bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüş sırasında "Sivas Katliamını La-netliyoruz-Okmeydanı Halkı yazılı bir pankart taşındı. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'ne kadar sloganlarla yürüyen kitle, dernek üyelerini ziyaret ettikten sonra yeniden yürüyüşe geçti. Sloganlarla süren yürüyüş, Pir Sultan Abdal Canlar Derneği'nde noktalandı. Si-vas'ta katledilenlerin anısına yapılan saygı duruşundan sonra katliamı kınayan bir açıklama okundu ve "Sivas Faşizme Mezar Olacak" sloganlarıyla anma bitirildi.

Yeni Mahalle'de Mehmet Emin Polat Konak İlkokı-tu'nun bahçe duvarına "Sivas katliamının Sorumlusu siyasi iktidardır" yazılı Devrimci Sol Güçler" imzalı bir pankart asıldı.

Maltepe'de Devrimci Sol imzalı "Sivas katliamının Hesabını Soracağız" yazılı bir pankart asıldı.

4 Temmuz: *Ümraniye'de Devrimci Sol Güçler imzasıyla "Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta" yazılı bomba süsü verilmiş bir pankart asıldı.*

Yeni Mahalle'de Mehmet Emin Polat Konak İlkokı-tu duvarına sabah saatlerinde "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta-Devrimci Sol Güçler" yazılı bomba süsü verilmiş bir pankart asıldı.

İstanbul Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı- "Katledibek de Maraş'ta, Sivas'ta Halkız Biz, Yeniden Doğarız Ölümlerden"

bını Soracağız-Devrimci Sol Güçler", "Katledilsek de Maraş'ta Sivas'ta Halkız Biz Yeniden Doğarız Ölümlerden", "Zafer Direnen Emekçilerin Olacak" vb. döviz ve pankartlarını taşıdılar. Yürüyüş boyunca, "Sivas'ın Katili Kontrgerilla Cumhuriyeti", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Umudun Adı Devrimci Sol" sloganlarını attılar.

Saat 12.00'de başlaması gereken miting ancak saat 13.00'den sonra başladı. Sivas'ta katledilenler ve devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra DİSK Genel Başkanı Kemal Nebioğlu konuştu. Nebioğlu, "Laik Cumhuriyete sahip çıkarsak şeriatçılar böyle eylemler yapamaz. Demokrasiye sahip çıkalım" vb. şeklinde konuşurken açıkça devletin katliamdaki sorumluluğunu örtmeye çalışıyordu. Kitlenin çoğunluğu ise bu durumdan oldukça rahatsız olarak sloganlarla tepkilerini dile getirdi. Devrimci Sol Güçler ise bu durum karşısında komiteyi protesto ederek saat 14.00 dolayında miting alanından ayrıldılar. Miting, saat 15.00 dolayında sona erdi.

ZİNCİRLİKUYU VE KARACAAHMET MEZARLIKLARINDA ANMALAR YAPILDI

Sivas katliamının birinci yıldönümünde protesto etkinlikleri çerçevesinde 1 Temmuz günü İstanbul Zincirlikuyu Mezarlığı'nda ve Karacaahmet Mezarlığı'nda anma düzenlendi. Anma Sivas'ta katledilen Asım Bezirci'nin mezarı başında saygı duruşuyla başladı. Katliamı kınayan çeşitli konuşmalar yapıldı. İYÖDER'li ve DLMK'lı öğrenciler ile TİYAD'lı analar da pankart açtılar. Anmadan sonra kortej halinde kapıya yürüyen kitle Mecidiyeköy'e kadar yürümek istedi.

Polis önce yürüyüşe engel olmaya çalıştı, ancak daha sonra mezarlıkta biriken 6 bine yakın insanın dayatmasıyla izni vermek zorunda kaldı. Karacaahmet Mezarlığı'nda ise Nesimi Çimen'in mezarı başında toplanan grupla birleşilerek anma düzenlendi. Haklar ve Özgürlükler Platformu pankartı taşıyan grup, mezarlığa "Sivas'ın Hesabını Soracağız" ve "Umudun Adı Devrimci Sol" sloganlarıyla girdiler. Burada yapılan anmadan sonra SHP-CHP Gençlik Kolları, '68'liler Birliği Vakfı ve Haklar ve Özgürlük Platformu, Duvar dibi duruğına kadar sloganlarla yürüdüler. Buradan otobüslere binen gruplar Kadıköy girişindeki Çayırbaşı Durağı'nda inerek korteijler ve sloganlarla Kadıköy meydanına kadar yürüdüler.

ANKARA

24 Haziran'dan itibaren İlker, Keklikpınarı, Öveçler, Sokullu mahalleleri ev ev dolaşılarak halk mitinge çağrıldı, ayrıca Öveçler'de, "Halka Kalkan Elleri Kıracağız", "Zam, Zulüm, Katliam İşte Faşizm", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" başlıklı Devrimci Sol Güçler imzalı pullamalar yapıldı. 28 Haziran'da İlker ve Keklikpınarı mahallelerinde "2 Temmuz günü kepenk kapatma" çağrısı yapıldı. İlker Mahallesi ve Dikmen Caddesi'nde aynı içerikte pullamalar yapıldı. Dikmen Caddesi'ndeki Turtaş Sitesi'nin duvarına Devrimci Sol Güçler imzalı "Sivas İçin Kepenk Kapatalım" yazılaması yapıldı. Ayrıca 1 Temmuz akşamı ilker Mahallesi'ndeki bir cadde molotoflarla trafiğe kapatıldı ve "Halka Kalkan Elleri Kıracağız-Devrimci Sol Güçler" yazılı bomba süsü verilmiş bir pankart asıldı. Yine aynı gün İlker Mahallesi'nde telefonla esnaflar aranarak kepenk kapatma çağrısı yapıldı.

Ayrıca, Ankara Elektrik Mühendisleri Odası'nda (EMO) 30 Haziran günü yapılan Sivas katliamı anmasında söyleşi ve slayt gösterileri düzenlendi.

BURSA

Bursa'da 2 Temmuz günü Demokrasi Platformu tarafından düzenlenen bir yürüyüşle yaklaşık 2 bin kişi tarafından Sivas katliamı protesto edildi. Devrimci Mücadele Birliği ve dergiler de yürüyüşe pankartlarıyla katıldılar.

Yoğun polis kuşatması altında yapılan miting boyunca "Sivas'ın Hesabı Sorulacak", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Sivas Faşizme Mezar Olacak" sloganları atıldı.

Yürüyüşün ardından Magma Sanat Hareketi ve Hacı Bektaş Veli Derneği'nin hazırladıkları "Sesini Yitiren Şehir" adlı fotoğraf sergisi yapıldı. Akşam ise Demokrasi Platformu'nun düzenlediği bir anma yapıldı. 5 bine yakın kişinin katıldığı gecede Yenigün Müzik Topluluğu, Koma Azad, Kestel Semah Ekibi ve Hüseyin Aydın çalışmalarını sergilediler. Ayrıca dia ve "Sivas'a Nasıl Gelindi" adlı filmin gösterimi yapıldı.

İZMİR

İzmir'de 1 Temmuz günü Sivas katliamını protesto etmek amacıyla bir anma gecesi düzenlendi. Geceye Grup Kızılırmak.Grup Gönola, Ali Çağan, Pir Sultan Semah Ekibi katıldılar. Anma gecesinde ayrıca dia gösterileri de yapıldı.

2 Temmuz günü yapılacak olan mitinge ise valilik tarafından izin verilmedi. Bunun üzerine Mücadele gazetesi ve İşçi Hareketi gazetesi okurları, İzmir DLMK, Devrimci Mücadelede Memurlar, Devrimci Mücadelede işçiler ile Ege TİYAD Girişim Komitesi 50 kişilik bir katılımla Cumhuriyet Alanı'ndaki Büyük Postane önünde bir basın açıklaması yaptılar. Sivas katliamının ve Aydın Cezaevi'ndeki baskıların protesto edildiği açıklama yoğun polis kuşatması altında alkışlarla sona erdirildi.

ZONGULDAK

Zonguldak'da Demokrasi Platformu tarafından 2 Temmuz günü yaklaşık 750 kişinin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Madenci anıtı önünde saat 13.00'de başlayan yürüyüş valilik önünde sona erdi. Ayrıca aynı gün Atatürk Kültür Merkezi salonunda Sivas katliamının anlatıldığı bir toplantı yapıldı.

Zonguldak Ereğli'de ise 2 Temmuz günü İHD tarafından Atatürk Kültür Sitesi'nde "Sivas'ta Yanan Otuz Vedi Can Bizdik" adlı bir gece düzenlendi. Geceye 400 kadar kişi katıldı. Gecede TÖDEF'li öğrenciler ve İşçi Hareketi ile Mücadele gazetesi okurları tarafından katliamı protesto etmek üzere imza toplandı. Program gece geç saatlerde sona ererken insanlar "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları atarak dağıldılar.

Sivas katliamı Avrupa'da protesto edildi

İNGİLTERE

İngiltere'nin başkenti Londra'da 1 Temmuz günü Sivas katliamını protesto yürüyüşü yapıldı. Devrimci Sol Güçlerin yaklaşık 200 kişiyle katıldığı yürüyüşte "Haklıyız Kazanacağız", "Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta" vb. pankartlar taşındı. Yürüyüş boyunca "Sivas'ın Hesabını Sorduk, Soracağız", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Halkın Umudu Devrimci Sol" sloganları atıldı. Sivas'ta katledilenler ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunulan anma, devrim andı içilerek bitirildi.

AVUSTURYA

Devrimci Sol Güçler tarafından düzenlenen ve yaklaşık 60 kişinin katıldığı anma, 1 Temmuz günü Avusturya'nın Ternitz kentinde yapıldı. Anmada Sivas'taki katliamın kontrgerilla tarafından düzenlendiği vurgulandı. Temmuz şehitlerinin de anıldığı etkinlik, halaylar ve marşlarla sona erdi.

ADANA

Sivas katliamını protesto etmek amacıyla 2 Temmuz günü İHD'de toplanan insanlar, katledilen 37 kişiyi temsil eden karanfillerle Sanatçılar Parkı'na yürüyüş yaptılar. Polisin yoğun kuşatması altında yapılan yürüyüşte Sanatçılar Parkı'na varıldığında saygı duruşundan sonra 37 karanfil anıta bırakıldı. İnsan Hakları Demeği , Haklar ve Özgürlükler Platformu, Adana Devrimci Basın Platformu, ÇEKKO ve EKB adına yapılan ortak basın açıklamasıyla etkinlik sona erdirildi.

Ayrıca gazete büromuzu arayan kişilerce 30 Haziran'da Haydaroğlu Mahallesi'nde yapılan yazılamalar ve 2 Temmuz'da belediye evleri yakınlarına "Gerici Faşistlerden Sivas Katliamının Hesabını Soracağız" yazılı bomba süsü verilmiş pankart asma eylemi Devrimci Sol Güçler adına üstlenildi.

ESKİŞEHİR

Eskişehir'de 2 Temmuz günü 45 demokratik kitle örgütünün katılımıyla Demokrasi Platformu adına bir basın açıklaması yapıldı.

2-3 Temmuz günleri ayrıca Odunpazar ve Doğançayır halkevlerinde yüzlerce kişi Sivas katliamıyla ilgili video görüntülerini izlediler. Ayrıca konuşmalarla katliamla ilgili bilgiler verildi.

TRABZON

Devrimci Sol Güçler tarafından 1 Temmuz günü Fatih-Tanyant, Yeşiltepe, Ayasofya ve Yenimahalle bölgelerinde "Kahrolsun MIT, CIA, Kontrgerilla", "Halklar Kardeştir" yazılamaları yapıldı. Ayrıca Boztepe, Ortahisar, Yenicuma ve Gazipaşa mahallelerinde "Egemenlerin Halkları Bölme Oyunlarını Bozalım.", "Sivas'ın Hesabı Sorulacaktır", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" yazılı Dev-Genç imzalı pullamalar yapıldı.

KONYA

Konya Ereğli'de Sivas Katliamı 2 Temmuz günü Eğit-Sen Şubesi'ndeki basın açıklaması ve Yunus Emre Parkı'nda yapılan etkinliklerle protesto edildi. Eğit-Sen, Ereğli Özgür-Der'liler, Halkevi, Tüm Tak-Sen ve devrimci demokrat insanların katıldıkları etkinliklerle Özgür-Der'liler tarafından Yunus Emre Parkı'nda "Gelin Canlar Bir Olalım", "Haklıyız Kazanacağız" pankartı asıldı. Etkinliklerde konuşmalar yapıldı, mesajlar okundu ve müzik dinletisi sunuldu.

BURDUR

Sivas katliamı 2 Temmuz günü Burdur'da KÇSP, Belediye, BUYÖ-DER, sendikalar ve meslek odaları tarafından düzenlenen anma ile protesto edildi. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı anma gecesinde katliamla ilgili konuşmalar yapıldı. Kitlenin "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Pir Sultan'lar Ölmez Binler Yetişir" vb. sloganlar atıldığı anma geç saatlerde sona erdirildi.

ANTAKYA

Antakya'da ise Sivas'ta katledilenler Eğit-Sen Şubesi'nde anıldılar. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı anmada, Sivas katliamının anlatıldığı video gösterimi yanında konuşmalar yapıldı, Kürtçe ve Türkçe türküler söylendi.

İSPARTA

İsparta'da 2 Temmuz günü Hacı Bektaş Veli Derneği'nde Mücadele gazetesi ve Partizan dergisi okurları tarafından bir anma yapıldı. Anmada, faşist baskılar, Çorum, Maraş ve Sivas olaylarının iç yüzü ile Sivas katliamı üzerine konuşmalar yapıldı.

MERSİN

Mersin'de 2 Temmuz günü Sivas katliamı konusunda bir panel yapıldı. Denizcilik Tesisleri'nde yapılan panelde konuşmacılar katliamın devlet desteğiyle gerçekleştirildiğini vurguladılar. Ayrıca Mersin'deki iki yerel radyoda Sivas katliamına çok geniş yer verildi.*

Avrupa ve ABD Türkiye'nin kulağını çekti

Fransa'nın Strasbourg kentinde 30 Haziran günü Avrupa Konseyi toplantıları yapıldı. Toplantılarda Türkiye'nin insan hakları açısından durumu da gündem maddelerinden biri olarak ele alındı. Ayrı süreçte Başbakan Yardımcısı Murat Karayalçın da Belçika'nın başkenti Brüksel'de Avrupalı yetkililerle görüştü. Bu arada, 4 Temmuz günü Viyana'da Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı (AGİK) toplantıları ve VWashington'daki ABD kongresi'nde de benzer konular gündeme getirilmişti. Toplantılardan ise birbirlerine çok benzeyen sonuçlar çıkıyordu: **Türkiye'de işkence tüm hızıyla sürüyor ve "demokrasi" biçimsel olarak bile işlemiyor.**

Avrupa Konseyi, Türkiye'de, "suçların ve cezaların şahsiliği" ilkesine uyulmamasından; milletvekillerinin konuşmaları ve parti çalışmaları nedeniyle milletvekilliklerinin kaldırılması ve tutuklanmalarından; sendikacıların ve bilim adamlarının yazıları ve konuşmaları gerekçe gösterilerek cezaevine konulmasından; kanıtlarla belgelenmesine ve defalarca uyarılmasına rağmen "İşkenceyi ve Kötü Muameleyi Önleme Anlaşması'nın hükümlerine uymamakta ısrarı bir tutum sergilenmesinden yakınıyordu.

Hazırlanan raporlar Avrupa Konseyi toplantılarında bir kez daha, ancak bu kez biraz daha sert biçimde Türkiye'den toplantılara katılan milletvekillerine anlatıldı. 1990 ve 1991 sonbaharında işkenceyi Önleme Komisyonu'nun Türkiye'deki incelemelerinde işkence yapıldığı açıkça belirlenmiş ve 1992 Aralık ayında "teşhir müeyyidesi"ne başvurulmak durumunda kalınmıştı. Türkiye'ye gelen yabancı heyetler kendi doktorları aracılığıyla yaptıkları muayenelerde gözaltına alınmış kişilerin birçoğunda işkence yapıldığını belgeleyen fiziki izlerle karşılaşmışlardı. Ayrıca, Ankara ve Diyarbakır Emniyet Müdürlüklerinde işkence aletleri bulunmuştu. İşkence 1993 ve 1994 yıllarında da yoğun bir şekilde sürdürülüyordu. Devlet yetkililerinin "işkence yok" sözlerinin de hiçbir inandırıcılığı bulunmuyordu. ABD ve Avrupa'nın güvenceye almaya çalıştığı "biçimsel demokrasi"nin hiçbir kuralına uyulmaması ve konunun kamuoyunda ciddi bir tepkiye yol açması, ABD ve Avrupa devletlerini harekete geçirdi.

DEP kapatılmış ve milletvekilleri tutuklanmıştı. "Türk dostu" olarak tanınan Konsey üyeleri bile sertleşmek zorunda kalmışlardı. İnsan hakları ihlalleri konusunda Türkiye'nin dosyalarının sayısı 350'yi aşmıştı. Hiçbir ülkede bu kadar açıkça demokrasi düşmanlığı sürdürülürken "Demokrasi var" iddiaları inandırıcı olamazdı...

Böylece Avrupa Konseyi, Türkiye'ye AGİK Gözlemci Heyeti'nin gönderilmesi kararını aldı.

Avrupa ve ABD'deki bu gelişmeler, kararlar ve diplomatik yollarla sürdürülen görüşmeler ise politikacılardan bazılarının canını fena halde sıktı. Başbakan Yardımcısı Murat Karayalçın, Avrupa Konseyi'nin kararlarının ardından *"Dışarıda karşılaştığı manzaranın ne kadar iç karartıcı olduğu'ndan,* devletin yanlış politikalar uygulamaya devam etmesi durumunda *"kayalara çarpılacağı"ndan* söz ediyordu.

TBMM Başkanı Hüsamettin Cindoruk ise *"DEP'i kapatmak demokrasiyle bağdaşmaz Anayasa Mahkemesi'ni demokrasiye aykırı kararlar almaktan kurtarmalıyız..."* diyordu.

Benzer sözler burjuva basının kaleminden de dökülüyordu. İsmail Cem, Sabah gazetesindeki köşesinden, *"Ya imzaladığımız anlaşmalara uyalım ya da kendiliğimizden Avrupa Konseyi'nden ayrılalım."* diye sesleniyordu. Mehmet Ali Birand ise 4 Temmuz günü Sabah gazetesinde şunları yazıyordu: *"İçinde yaşadığımız ve fırtınalı bir denize açıldığımız gemi her yerinden su alıyor. Adını demokrasi koyduk, ancak demokrasiden başka her şeye benziyor."*

Cengiz Çandar ise gişemeleri Washington'dan izliyor ve AGİK Heyeti'nin Türkiye'ye gönderilmesi kararını şöyle yorumluyordu: *"Bu kararın alınması dahi, Türkiye'nin 'küme düştü - ğü'nün belirtisi. AGİK'in bu tür bir kararı hiçbir 'demokratik ülke' için alınmıyor!"* (3 Temmuz 1994, Sabah)

Evet, Türkiye'de devletin terörist niteliğinin gizlenir-saklanır bir yanı kalmamıştır. Politikacılarından burjuva basınına kadar sermaye kesiminin ve destekçilerinin bir bölümü bunun için "Batıyoruz" diye bağrı çağırıyor. Kendi kamuoyunu ise hiçbir şekilde "ikna" edemeyecek olan emperyalist ülkeler ise "demokrasi görüntüsünü sedelediği gerekçesiyle" Türkiye oligarşisinin "kulağını çekmek" zorunda kalıyorlar...*

MİT'te yeni yapılanma:

Kontrgerillaya yasal statü

MİT'e "sivilleşme" ve "yeniden yapılanma" adı altında, geniş yetkiler veren bir karamaminin hazırlandığı ve yürürlüğe gireceği açıklandı. Yeni yasayla "iç istihbarat' ile "dış istihbarat' diye iki temel bölüme ayrılan ve her ikisi de geniş yetkilerle donatılmış birimler oluşturuluyor. Geçmişte kağıt üzerinde de olsa istihbarat yapmakla sınırlandırılan MİT'e, gözaltına alma, sorgulama yapma, polisle ortak operasyon düzenleme gibi yetkiler veriliyor. Yani daha önce kontrgerilla yöntemleriyle gerçekleştirdikleri faaliyetleri yasal güvence altına alınıyor. Hürriyet gazetesindeki köşesinde Oktay Ekşi MİT'deki yerel düzenlemeyi "MİT'in Gestapoleşması" olarak niteleyerek Gestapo'nun da operasyon yapma yetkisine sahip bir istihbarat teşkilatı olduğuna dikkat çekti. MİT'te gerçekleştirilecek yeni şekillenmenin başına ise MİT'in kıdemli elemanlarından Mehmet Eymür Müsteşar Yardımcısı olarak getiriliyor..

Kamu Güvenliği Müsteşar Yardımcılığı (KGM) adı altında oluşturulacak olan iç istihbarat birimi, ülke içerisinde yürütülecek faaliyetlerden sorumlu tutuluyor. Bu kurum "Gizli" olduğu için yargının ya da parlamentonun denetimi dışında kalacak. Elemanlarının isimleri ve yaptıkları çalışmalar gizli kalacağı için, hakkında yasal soruşturma açılamayacak. Bunun anlamı ise bu kurumun bilgi toplama dışında her türlü yasadışı operasyonu istediği gibi yapabilecek olmasıdır. Bu anlamda da bir kontrgerilla kurumuna yasal statü verilmiş olacaktır. Daha öncesinde Kanlı Pazarlardan, '77 1 Mayıs'ına, Muammer Aksoy'dan Bahriye Üçok'a, Musa Anter'den Kürdistan'daki faili meçhul cinayetlere kadar sayısız katliamda başrolü oynayan kontrgerilla, artık bu faaliyetlerini başbakanlığa bağlı olarak yasal güvence altında gerçekleştirebilecek.

MİT bünyesinde oluşturulacak ikinci kurum olan dış istihbarat servisi ise İsrail'in en büyük terörist gücü olan MOSSAD'la işbirliğine gidiyor. MOSSAD, MİT'e adam kaçırma, hedef isimlere yönelik eylemler gerçekleştirme konusunda eğitim verecek. Kendine MOSSAD'ı örnek alan MİT, oluşturacağı birimler için gazetelere verdiği ilanlarla yabancı dil bilen eleman arıyor. MİT bundan sonra yurtdışında da insan avına(!) çıkacak.

MİT'in yeniden yapılanması adı altında kontrgerillaya yasal statü verilmesi, oligarşinin, devrimci ve yurtsever hareketin mücadelesi karşısında bunca askeri yığınağa ve militarist kurumlaşmalara ve anti-demokratik yasalara rağmen yine de çaresiz kaldığını gösterir. Yeni baskı kurumları da oligarşiyi içine düştüğü açmazdan kurtaramayacak

Çiller ülkemizi yağmalayıp ABD'ye kaçırıyor

Milliyet'te 30 Haziran'da yer alan bir haberde, 26 yıllık iş müfettişi Süleyman İlhan'ın bir işadamından 15 milyon rüşvet alırken yakalandığı için yargılandığı anlatılırken, bir başka haberde de aynı gün bir başka durumsada icra dairelerinde çalışan ve rüşvetle suçlanan 232 memurun mahkeme salonuna sığmadığından söz ediliyor. Düzenin mahkemeleri ufak-tefek(!) rüşvet olaylarını affetmiyor. Ve devlet rüşvetçinin yakasına yapışıyor! Yalnız bir şartla: En büyük yolsuzluklar, bakan, başbakan, milletvekili, general ve büyük patronların aleni olarak yaptıkları talan mahkemelerin ilgi alanı dışında kalıyor. Egemenler har vurup harman savururken, küçük memurların ufak tefek rüşvetleri, düzenin "adaletine" takılıyor.

Çiller ailesinin ABD'deki villalarının da aynı gazetenin manşetinden gündeme girmesi, basının ve politikacıların tartışma konusu oldu. Çiller için ANAP öncülüğünde Meclis'te sıcru önergesi verildi. ANAP'ın önergesine RP ile CHP'nin yanısıra SHP'nin ve DYP içindeki muhalif kesimin de katıldığı geniş bir destek sunuluyor. DYP yönetimi ise ticari sırların Meclis araştırması kapsamına giremeyeceğini belirterek önergeyi engelleme çabası içerisinde. İktidara gelirken daha önceki iktidarların yolsuzlukları için "hesap soracağız" diyenler şimdi kendi pisliklerinin hesabını vermekten kaçıyorlar. DYP Genel Başkan Yardımcısı Esat Kıratlıoğlu ANAP'ın meclis önergesi için hemen karşı saldırıya geçti ve yolsuzluğa karşı yolsuzluk dosyası çıkardı, İstanbul Conrad Oteli inşaatında yolsuzluk yapıldığı gerekçesiyle ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz'ın da bakan olarak içinde bulunduğu kabineyi Yüce Divan'a vereceklerini açıkladı. Birbirleri için Meclis'e verecek yolsuzluk dosyaları bulmakta zorluk çekmiyor siyası partiler. İSKİ'ler, İLKSAN'lar bitiyor, RP'nın Bosna yolsuzlukları çıkıyor. Şimdi de Çiller'in serveti tartışma konusu oldu. Hepsi tek cümleyle, düzenin çürümüşlüğünü gösteren bir ibret tablosu oluşturuyor.

Çiller ailesine ait olan Marsan Holding AŞ'nın ABD'de yaptığı yatırımların tutarı 210 milyar lirayı buluyor. Aynı şirketin 1993 yılında resmi makamlara bildirdiği kâr ise 38 milyon 406 bin 812 lira ve bunun karşılığı ödenen vergi de 10 milyon 839 bin 132 lira. Yeniköy'de oturdukları yalı kendilerine ait olmasına rağmen kirada gözüküyor. Markım Kimya Sanayii adı altında yine kendilerine ait olan şirkete satılmış gözüken yalı için "beyana tabı gelirimiz yok" diyerek vergiden muaf gözüküyorlar. Markım A.Ş, ise İTO kayıtlarına göre kapalı, Tansu ve Özer Çiller'in Türkiye ve ABD'deki servetlerinin toplam değeri 50 milyon doları (1.5 trilyon lira) buluyor

Bütün bu gerçeklere karşı Çiller 'yavuz hırsız' misali miting meydanlarında karşı saldırıya geçiyor. "Ben siyasete servet için girmedim. Kürsüdeki görevimi bırakarak geldim" diyen Çiller'in bu "fedakarlığına" karşılık sormak gerekiyor, "Bu serveti profesör maaşıyla mı sağladın"?" "Çıkar güçleri bana karşımış, olsun" diyor Çiller, "ben de sızın aranıza dönerim" Çiller'in yatırımlarını ABD'ye yaptığına bakılırsa, "dönerim" dediği yerin "halkın arası" değil ABD olması gerekir. *

Özgürlüğünü, ulusal kimliğini isteyen, yüzyıllık inkar ve asimilasyon uygulamalarına karşı direnen bir halk... Ve militarist güçleri ile egemenliğini dayatan, işkence ve katliam yapan, en acımasız yöntemlerle sivil halka saldıran oligarşi...

Bu gerçeklik, halkın tanıklığı ile defalarca dile getirildi, yazıldı.

Bu kez daha farklı bir tanığın; sıradan bir "mehmetçik" olarak askere giden ve beyni "yok etmeye" programlanıp insanlığı yok edildikten sonra Kürdistan'a gönderilen bir KONTRA'nın İtirafları ile yaşanan gerçekliği gözler önüne getiriyoruz. Konuştuğumuz kişi (can güvenliği nedeniyle adını yayınlayamıyoruz, röportajı okuduktan sonra haksız olmadığımızı anlayacaksınız) Jandarma Özel Tim elemanı olarak Olağanüstü Hal Bölgesinde "görev" yaptığı 1,5 yıl boyunca tanık olduğu, yaşadığı olayları anlatırken, utancını gizlemiyordu. Daha oradayken yaptıklarından pişmanlık duymaya başlamış, geri döndüğünde bunalıma girmişti. Gördüklerini unutamıyor, kabuslarla uyanıyordu. "İnsanlıktan çıkıyorsunuz" dediği durumdan kurtulabilmek ve insanlığa, yeni bir yaşama dönebilmek için yaşadıklarını herkes bilsin İstedi. Onu dinlerken gözlerimizin önüne gelen vahşet karşısında öfkelenmemek elde değildi. Ancak okuyacağınız bu röportaj, halklarımıza uygulanan vahşetin boyutlarını ortaya koymakla kalmıyor yalnızca. Aynı zamanda faşizmin insanı nasıl soysuzlaştırdığını ve bunun ülkemizde nasıl şekillendiğini de ortaya koyuyor.

Resmi-yasal kurumların içinde gayri resmi ilişki ve yapılanmaların, kamuoyuna verilen görüntülerin ardındaki gizliliğin kapılarını açan bu itiraflar, ülkemizdeki KONTRGERİLLA gerçeğine de ışık tutuyor. Kontrgerilla faaliyetinin, çeşitli cinayetler, provokasyonlar ya da sabotajlarla sınırlı olmaktan çıkıp, ordusu, polisi, bürokrasisi, hukukuyla tüm devlet aygıtına damgasını vurduğu bir süreçte, bu faaliyetin Kürdistan'daki vurucu gücü içinde yer alan birinin itirafları kontrgerilla faaliyetinin diğer parçalarını anlamak için de çeşitli ip uçları veriyor.

Kimsenin artık "yok" diyemediği kontrgerillanın profilini veren bu itiraflar, açık ki devletin farklı kurumlarındaki farklı şekillenmeleri birebir yansıtmıyor. Ancak egemen sınıfların hak, hukuk, ahlak, kural tanımamaktaki kurallılığı, kontrgerilla yapılanması nezdinde adeta cisimleşiyor. Devlet, bir halkın en haklı taleplerini bastırabilmek için yetiştirdiği özel yaratıklarla kendi hukukunu, yasalarını çiğnemeyi kural haline getiriyor.

Tıpkı, Latin Amerika'daki oligarşik diktatörlükler ve onların ünlü "kelle avcıları", "ölüm mangaları" gibi.

Sorularımızı yanıtlayan A..., eğitimlerinden başlayarak, köy operasyonlarına kadar yaşadığı her şeyi anlattı. Nasıl eğitim görüyorlar? Eğitim neden gizliydi? Eğitimi veren yabancılar kimdi? Tatbikatta "acımasızlık" nasıl öğreniliyordu? Nerelerde ne tür operasyonlara katılıyorlardı? Gerilla kıyafeti giyip ne yapıyorlardı? Köy baskınlarındaki işkenceler, öldürmeler hangi "emir-komuta"nın sonucuydu? Vedat Aydın'ın cenazesinde ne oldu? Öldürdükleri köylüler nasıl "gerilla" olarak gösteriliyordu? Ödül almak için ne yapıyorlardı?

Tüm sorularımıza cevap verdi. Yayınlıyoruz...

"İşkence derslerinde kobay olarak insan kullanıyorduk"

- Sana A diyelim. Söyleşimize de hemen başlayalım. İstersen acemilik evresinden başlayalım.

A-. Tamam. Kırkağaç Jandarma Komando Eğitim Alayı'nda geçti acemiliğim. Bu evre yaklaşık üç ay sürüyor...

- Burayla ilgili özel bir şey yok sanırım. Ki olursa ilerde açarız. Evet, bu radan sonra nereye geçiş oluyor?

A- Buradan Foça'ya geçtik...

- Bir dakika, sanırım bu geçişin bir öyküsü vardı. Daha önce anlatmıştın. Bizce bu kısım önemli, orayı bir açar mısın?

A- Kırkağaç'ta eğitimi tamamladıktan sonra eğitim için Foça'ya gönderilecekler arasındaydım. Derken bir gün 303 yolcu otobüsleri geldi. Üzerinde herhangi bir şirket ismi yoktu ama, şoför, kaptan şoför kılıklı biriydi ve bizle konuşurken emir verir gibi konuşuyordu. Neyse, doldurdular bizi otobüse, hatta otobüs biraz tıklım tıklım oldu. Bizimle beraber bir-iki tane de rütbeli bindi arabaya ve Kırkağaç'tan yola çıktık. Yola çıkar çıkmaz perdeleri kapattırdılar ve dışarıya bakmamızın yasak olduğunu söylediler. Öğleden sonra 15.00 civarında yola çıkmıştık. İzmirli arkadaşlar vardı, Kırkağaç'tan Foça'ya 2 saatte varılabilir diyorlardı. Bir müddet sohbetlerle vakit geçirmiştik. Gitgide sıkılmaya başladık. Perdeler de kapalı olduğu için ufak ufak homurdanmaya başlamıştık. Derken rütbelilerden biri, "gözünüz gönlünüz açılsın" diyerek PLAYBOY dergileri dağıttı. Bir anda canlandık hepimiz. Bir hurradır koptu. Öbek öbek olup dergileri incelemeye başladık. Askerlik işte, açık saçık sohbetler gırla gidiyordu. Zaman nasıl geçti bilmiyorum, hava karamış, saat 22.00'yi geçmiş 23.00'e geliyordu. Bir dağ yolunun kenarında arabayı durdurdular, bize hemen "inin" dediler. Rütbeliler; beni ve diğer çavuşu çağırdılar...

İLK EĞİTİM : KİMSEYE GÜVENMEYECEKSİN

- Sahi sen çavuştun değil mi?

A- Evet. Kırkağaç'ta çavuş olmuştum. Yolun kenarına indirildiğimizde askerlerin içerisinde iki çavuş vardık. Rütbeliler ikimize, "burada bekleyin, sizi almaya gelecekler" dediler ve arabayla gittiler. Biz bize kaldık orada. Önce oturup beklemeye başladık Etraf sessiz, hani in cin top oynuyor derler ya, aynen öyle, ortalık zifiri karanlık, akşam yemeği yememişiz, susamışız, bekliyoruz. Ne gelen var ne giden. Etrafa dağıldık. Birileri su kaynağı bulduğunu söyledi. Hep birlikte oraya gittik. Fakat daha su içmeye yeni başlamışken birdenbire silah şakırtıları arasında asker kılıklı, kar başlıklı, maskeli adamlar belirdi. Üstümüze çullandılar resmen. Kimimizi dipçikleyerek, kimimizi tekmeleyerek "yere yatın" diye bağırıyorlardı. Donup kaldık, şok olmuştuk.. Yere yatırıp arama yaptılar. Oldukça kötü davranıyorlardı. Bir yandan sorgu yapıyorlardı. Kafa tutan olmadı ama biraz zorluk çıkaranı gerçekten hırpalıyorlardı. Neyse, daha sonra iş anlaşıldı. Bizi almaya gelmişler meğerse. Ama asıl amaçları bizi tartmak, ölçmekti.

- Nasıl yani? Niye gerek duyuyorlar buna? Aklıma gelmişken, şok olduk dedin. Bayılan falan oldu mu?

A- Bayılan ne ki. Şok olduk diyorum. Ayılan, bayılan, kusan, korkudan tir tir titreyen. Yani tam bir şoktu. Düşünün, bir dağ başında kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerdesiniz. Ortalık zifiri karanlık. Nerede olduğunuzu bilmiyorsunuz. Ve maskeli, silahlı, askere benzeyen kılık kıyafetli... askere benzeyen diyorum, üzerlerindeki giysiler askerlerin üzerinde görmeye alışık olduğumuz türden askeri kıyafetler değil, ama askeri. Ve silahları

ağzımıza sokuyorlar, hayalarımıza vuruyorlar, kim korkmaz ki... Amaç şu; savaş acımasızdır. Savaşta ölmek vardır, boş bulunmak yoktur. Bunun dersini vermek. Ki zaten, Foça'daki tüm eğitimimiz boyunca sözü edilen şey buydu. Yani düşmana acımayacaksın. Kazanmak istiyorsan öldüreceksin. Kimseye güvenmeyeceksin, yaşamak için öldüreceksin. Bu o kadar çok işlenmişti ki bize, neredeyse hepimizin düsturu haline gelmişti.

- Peki, devam edelim. Daha sonra ne oldu?

A- Evet, kaldığım yerden devam edeyim istersen. Ne demiştik, kimseye güvenmeyeceksin. Daha ilk günden başlayarak bunu işlediler. Birbirimize memleketimizi, ne iş yaptığımızı, yani gerçek hayatla ilgili hiçbir bilgiyi vermememizi öğütlediler. Örneğin ben, Sinoplu olmama rağmen, İstanbulluyum diyordum. Diğerlerinin de yalan söylediğini gayet iyi biliyordum. Ama güvensizlik, esas olduğu için kimse kimseye ne gerçek işini, ne memleketini, hiçbir şeyini anlatmıyordu. Bize öğretilen; fazla meraklı olmamak, bilmemiz gerektiği kadarını bilmekti. Fazlası lüzumsuz yüktü. Teröristler caniydiler, her yere sızmış olabilirlerdi. Terhisten sonra bizi bulabilirlerdi. Terörle mücadele ederken bu dürüstü, yani güvensizliği hiç akıldan çıkarmamak gerekiyordu. İşte aynen böyle...

- Peki bu Foça'nın askeri ismi ne? Tabur mu? Alay mı? Ne yani?

A- Hiç bilmiyorum. Foça nedir? Gerçekten bilmiyorum. Hatta, Kırkağaç'ta "Foça'ya gidiyorsunuz" denişi dışında, gerçekten Foça'da mıyız, hiçbir zaman anlayamadık. Eğitim sırasında o kadar dağ tepe geziyorduk, ne bir yerleşim yeri, ne de benzerini görüyorduk. Sadece bazı gece yürüyüşlerinde uzaklarda ışıkları yanan yerler görünüyordu, o kadar. Gerçi genel kanaat hepimizde, Foça'da olduğumuzdu. Ama bunu kanıtlayacak hiçbir şey yoktu...

- O zaman vardığınız bu yer pekala Foça da olmayabilir, değil mi?

A- Doğru. Ama dediğim gibi, hepimizdeki genel kanaat Foça'da olduğumuzdu. Biz nerede olduğumuzu soramazdık, onlar da zaten söylemezdi. Bir tek sivil araç vardı. Onun plakası da 35, yani İzmir plakasıydı. İşte bu belki, Foça'da olduğumuzu kanıtlar... Hepsi bu...

- Niye böyle yapıyor olabilirler?

A- Sebebi gayet basit. Eğitimde öğretilenler, eğitimi yapılanlar ve bizden yapmamızı istedikleri şeylerin hiçbiri yasal şeyler değil. Artı bir de eğitimde yabancılar var. Gizlilik bu nedenle. Görüyorsun; daha Foça'da olup olmadığımı bile sana kanıtlayamıyorum ve kendim de tam bilmiyorum. Yani gizliliğin nedeni, devletin bunu yasal olarak yapmamasıdır. Yasal olarak yapmadığı için de inkar edecektir. Çünkü bize öğretilen; öldürmek, öldürmek, öldürmek... Ki bunu öğretenler yabancı askeri uzmanlardı.

- Dediğin doğru, devlet böyle bir faaliyeti yasal olarak kabul etmediği için gizlilik perdesi içinde tutacaktır. Kaldı ki, sen ya da senin gibiler çıkıp, "bize şunlar şunlar öğretildi, sonra da gidip terörle mücadelede uyguladık, şöyle astık, böyle kestik" dese devlet inkar edecektir.

A- Aynen öyle. Zaten terhis olurken, dosyama baktım. Dosyamda Foça'daki eğitimin adı bile geçmiyordu. Takdirname almıştım, onda da böyle bir şey yoktu. Kırkağaç'ta 3 ay eğitim görüyorum, ardından usta birliğine geçiyorum, hepsi bu.

- Gittiğiniz yerdeki eğitime gelelim. Nasıl çalışıyordunuz, ne öğretiliyordu, kimler eğitiyordu, nasıl bir eğitimdi bu? Kısaca açalım.

A- Anladım, önce bizi timlere ayırdılar. Her tim 14 kişiydi. Buna subay olan tim komutanı da dahil. Bize bir baraka verildi. Birkaç gün içinde de eğitime başladık. Barakada her şey var. Derslik, yatakhane, her şey. Video, teyp, vs. ye kadar her şey... Zaten videoyu eğitim için kullanıyorduk. Neredeyse her gece derslerde eğitim amaçlı filmler gösteriliyordu. Tabii yığınla da porno kaset ve porno yayın. Yemekler desen çok iyi, hiçbir şey esirgenmiyor. Aynen şöyle düşünüyoruz: Cennetteyiz...

Eğitime gelince, istersen bir günlük programı ve üç aylık programı kısaca ve kabaca açayım.

- Olur, nasıl istersen.

A- Sabah 4.30'da kalkılıyordu, 5.00 içtima, 5.30 tüm timlerin birlikte katıldığı 5 km'lik koşu. 7.30 kahvaltı, 9.00 ile 11.30 arası sabah pratik eğitim, 12.00 yemek, 13.00 ile 16.30 öğleden sonraki pratik eğitim, 16.30'da yine toplu olarak, teçhizatlı ve sırt çantaları ile 7 km'lik bir koşu var. 18.30 akşam yemeği, 20.30 arası gece teorik ders.. Günlük program bu. Sabah pratik derslerinde yatma, kalkma, sürünme vb. gibi pratikler ile silahları tanıma, sökme, takma, temizleme vb. dersler ile yine bu saatlere denk gelen haftada üç kez atış yapıyorduk. Öğleden sonraki eğitimde ise yine sportif, pratik faaliyetler vb. vardı. Örneğin, zaman tutularak ip çıkma, çukur tırmanma, duvar tırmanma, engel aşma, hareket halindeki arabadan atlama vb. türden pratik dersler işleniyordu. Gece dersleri ise teoriktaktik derslerdi. Baskın, pusu, gerillanın taktikleri, gerillanın yaşam biçimleri, bizim nasıl yapmamız gerektiği, mezra baskınında ne yapacağız, köy baskınında nasıl davranacağız, pusu yedik mi nasıl davranacağız, topluluğu nasıl dağıtacağız, sorgu nasıl yapılır, vb. idi konularımız.

İŞKENCE DERSİNDE KOBAY: İNSAN

- Sorguyu da mı öğreni yorsunuz? Yani işkence falan?

A- Elbette... İlk önce öğretilen, psikolojik baskı idi. Ama bizde sorgu, kesin bilgi almak amacıyla yapılırdı. Yani adamın sağ kalması o kadar önemli değildi. Ama yine de adam öldürülmeden, iz bırakılmadan nasıl sorgu yapılır, bu öğretilir. Hassas noktalar neresidir, ölüme neden olacak, olmayacak, acı verecek, vermeyecek yerler, nedenleri vb. ve birkaç pratik uygulama seyrettik ve uyguladık.

- Nasıl uyguladınız, birine işkence mi yaptınız? Kime?

A- Hırpanı kılıklı, sarhoş veya sokakta yaşayan kimselerdi bunlar. Sokaktan kaçırıp getirmişlerdi anlaşılan. Ki öyle yaptıklarını söylüyorlardı. Eğitmen adamı soyuyor, "işte şurasına vurulur, şurasına vurulmaz" diyor, adamı bir güzel benzetiyordu. Ardından biz başlıyorduk "Kimsin, nesin, necisin?" diye. Bir soru bitmeden bir soruyu yönelttiyorduk. Sorularla bunaltıyorduk. Ardından da yumruklar, tekmeler hassas noktalarda işini görüyordu. İşte sorguyu da böyle öğrendik...

"EĞİTİMİ YABANCILAR VERİYORDU"

- Latin Amerika'da da Amerikalı da nışmanların benzeri yöntemleri kul landıklarını duymuştuk, okumuştuk. Demek ülkemizde de kullanılıyor.

A-Tabii, zaten bize de dersi veren yabancıydı.

- Tamam, sırası gelmişken, şu yabancılar meselesine gelelim.

A- Foça'daki eğitimi tamamıyla yabancılar veriyor. Gözlüklü, sakallı birisi timlerle en yakından ilgilenen kişiydi. Türkçe konuşuyordu, ama aksanı biraz bozuktu. Bunun dışında Amerikalı komandolar vardı. NATO amblemli helikopterle gelip gidiyorlardı. Pratik eğitimleri izliyor, bazen bize gösteri yapıyor, not falan alıp tim komutanını çağırıp, onunla muhatap oluyorlardı. Bazen de eğitim alanında etrafına halka olup oturuyoruz. Eğitim sırasında yaptıklarımızın eleştirisini yapıyorlar, doğrusunu anlatıyorlardı. Bu Amerikalı komandoların üzerinde kamuflajlı üniformaları vardı. Hücum yeleği giyiyorlar ve ellerinde silahları var. Her biri çok gösterişli silah ve teçhizata sahip. Onlara, onların yaptıkları eğitime, hareketlerine baktıkça, silahlarını gördükçe adeta ağzımızın suyu akıyordu. Gözlüklü-sakallı ise her birimiz hakkında dosya tutuyor. Eğitim alanında çektiğimiz sınavın, barfiksin sayısına varana kadar her şeyi not ediyor. Gece derslerinde sorduğumuz soruları, verdiğimiz cevapları not alıyor. Ayrıca gece derslerinde ders sonunda dersten ne anladığımızı bir kağıda yazıp dosyaya koyup veriyoruz. Bunları da sakallı alıyor.

-Metodik bir çalışma yapılıyor an laşılan. Bunun amacı ne olabilir?

A- Bizi tanımaya çalışıyorlar. Yeteneklerimizi, eğilimlerimizi, kapasitemizi ölçüyor, gözlüyorlar. Duyduğuma göre, yetenekli gördükleri bazı kişilere özel görev teklif ediyorlar. Bizim timden çıkmadı ama diğer timlerden çıktığını duydum.

-Genelde timlerdeki nitelik nasıl?

A- Genelde hepimiz 1.80'in üstünde boya, güçlü kuvvetli bir fiziğe sahibiz. Hiçbirimizin ciddi bir rahatsızlığı yok. En ilginç ortak özelliğimiz ise en tahsilimizin ortaokul terk olması. İçimizde lise mezunu, lise yüzü görmüş bir tip yok. Ama nereden bakarsan bak ortak özelliğimiz, hepimizin, cin tipler denir ya, öyle tipler olması. Amiyane olacak ama, halkın deyişiyle fırlama tipleriz. Yırtık, cin tipler yani. Ama herkes cahil. Politikadan molitikadan hiçbir şey anlamayan, doğru dü-rüst iki satın bir araya getirip bir şey yazmaktan bile aciziz. Genel nitelik böyle...

-Peki nasıl seçtiler sizi?

A- Kırkağaç'tayken eğitimde ve derslerde sivil kıyafetli tipler bizi seyrederler ve not alırlardı. Hatta Kırkağaç'ta bu sivil tiplerin yabancılar olduğu söylentisi yayılmıştı. Öyle sanıyorum ki, bu seçme işi, orada, yabancıların denetiminde yapıldı.

-Tekrar eğitime dönelim. Bu sakal lıyı biraz tanıtabilir misin?

A-1.8Ü küsur boyunda falan, sarışın, önden hafif kel, tipik bir gözlüğü var. Ve gözlüklerinin boynuna inen zincirleri var. Genelde takım elbise, kravatla dolaşıyor ama sık sık da sportif giysiler, kot, Adidas ayakkabı vs. giyiyor. Takım elbise giydiğinde koltuk altında toplu bir tabanca taşıyor. Spor giyindiğinde de silah kalça üstünde, pantolon kemerinin üstünde duruyor ve üstüne de tişört ya da gömlek geçiriyor. Bakımlı biri kısaca. Sempatik bir yüzü var. Konuşurken bizimle senli benli olabiliyor. Genelde Türkçesi iyi, ancak "d" ve "t"leri ezerek ve uzatarak söylüyor. Yani Türkçesi biraz anlaşılır biçimde yabancıların konuşmasına benziyorda. Türkçenin argosunu bile iyi konuşuyor, genelde de zaten argo konuşuyordu. Kendini dinletmesini bilen biriydi. Gerilla taktiklerini, komandoculuğu çok iyi biliyor. O konuşurken hepimiz, kulaklarımızı açarak dinler, hiçbir şey kaçırmamaya çalışırdık. Beyaz kısa kasalı, 4 kapılı, Dodge marka, tırtırlı tekerli, 35 plakalı bir arabası vardı. Zaten oradaki tek sivil araç bu sakallınındı.

-Peki bu adamın milliyeti neydi? Amerikalı mı? İsrailli mi? Ne?

A-Ya Amerikalı ya İsrailliydi. Bilemiyorum. Yabancı olduğu söyleniyordu yalnız. Ki zaten konuşmasından, tipinden yabancı olduğu belliydi. Ancak konuşmalarında sık sık Amerika'dan, Amerikan komandolarından ömek verir, onların sözünü ederdi. O yüzden Amerikalı diyorduk.

- Amerikalılar ya da diğer yabancılarla bunun dışında herhangi bir ilişkiniz oluyor muydu?

A- Hayır. Görünüm itibariyle tüm timlerin eğitiminden sorumlu olan kişi bu gözlüklü-sakallıydı. Amerikalı askerler ise sadece eğitimleri izleyip, dediğim gibi şeyler yapıyorlardı. Genelde tim komutanıyla muhatap olurlardı. Sakallı da öyle. Ancak arada sırada sakallı bir şeyler anlatırdı.

- Peki komandoların Amerikalı olduklarını nereden anladınız? Türkçe biliyorlar mıydı?

A-Hayır, bunlar Türkçe bilmiyordu. Çoğu böyleydi ama içlerinde çat pat bilen birkaç kişi vardı. Bunların Amerikalı olduğunu nasıl anladığımıza gelince, aleniydi. Üniformalarının sağ kol üstünde USA yazısı ve "Amerikan Bayrağı" vardı. Sağ cep üstünde de isimleri yazılıydı.

SIRA TATBİKATTA: "ACIMAYACAKSINIZ" -
Eğitime geçelim.

A- İlk bir buçuk ay programa uygun olarak geçti. 1.5 ay sonra tatbikatlar başladı. Ev, mezra, köy baskınları yapıyorduk. Bu tür operasyonlar için aslına uygun maket bir ev, mezra ve köy vardı. Önce ustalar nasıl yapıldığını gösteriyor, izliyorduk. Benzeri gerçek baskınları videolardan da izliyorduk. Ardından tatbikatını yapıyorduk. Tatbikatlarda plastik ve odun mermiler kullanılıyordu. Basılan ev, mezra veya köyde köylü kılığında usta askerler figüran olarak görev alıyorlardı. Silahlarımızı kuşanıyor, planlar yapılıyor, görev dağılımı yapılıyor, maskelerimizi kafamıza geçirip baskın yapıyorduk. Baskınlarda haşin olmak, hışımla dalmak, korkutucu tarzda ateş etmek gerekiyordu. Sürekli bağırıp çağırıyor, basılan yerdeki insanları hareketsiz kılıyor, en küçük bir tıkırtıya ateş ediyorduk. Hakkaniyetle davranış kendimizin ölümü demekti. "Acımayacaksınız" diyorlardı. " 'Yat' dediğiniz, 'kımıldama' dediğiniz adam bu emrinize uymadığında, en küçük bir tereddüt gösterdiğinde acımayın. Tekmeyi dipçiği hatta kurşunu basın gitsin" diyorlardı. "Bunların hepsi teröristtir, ya yatakçı, ya milis, ya da gerilladır." diyorlardı. Tatbikatlarda da aynen öyle yapıyorduk. En küçük bir insancıl davranışımızın tatbikat sonrası en çok eleştirilen durum olduğunu özellikle belirtmeliyim.

Baskınlar dışında pusu operasyonları yapıyorduk. Yürüyüş anındaki gerillaya olsun, ya da yürüyüş anında bize yönelebilecek bir pusuya karşı neler yapılması gerektiği öğretildi ve tatbikatlarını yaptık. Ama en fazla biz araçla giderken bize yönelik pusularda ne yapmamız gerektiği öğretildi. Saatte 70-80 km hızla giden araçta bize ateş açıldığında araç hızını bozmadığı, hatta hızlandığı halde araçtan atlıyor, mevzileniyorduk. Defalarca bunun tatbikatını yaptık, çünkü en çok bu tür pusular oluyormuş. Bu tür pusu tatbikatlarında genellikle timler birbirine pusu atıyorlardı. Bir oyun, bir rekabet doğmuştu aramızda. Hatta birbirimizin barakasını basmalar da işin içine girince bu rekabet daha da arttı. Komutanlar ise bunu körüklüyor ve teşvik ediyorlardı.

Eğitimde en çok üstünde durulan diğer bir konu ise uyumdu. Yani tim içi uyum. Birbirimizin ne dediğini, ne yapmak istediğini gözlerimizden anlardık. Gerek sakallı, gerekse tim komutanımız bu konuya çok büyük önem veriyorlardı. Gerçekten de savaş içinde çatışmada birbirimizi kollamak zorundaydık. Bu yüzden zamanla bu uyum bir zorunluluk olarak kendini kabul ettiriyor. Ama biz bunu daha eğitimdeyken kazandık. Timler arası rekabet bunu yarattı. Bir de kafa yapısı olarak hemen hemen hepimiz maceraperest, yırtık niteliklerimizle birbirimize yakın insanlar olduğumuz için, kolayca uyum sağladık. Toplam yedi tatbikat yaptığımızı söyleyebilirim. 6-7 kere de pusuya düşme, pusu atma gibi tatbikatlar yaptık. Her tatbikat sonrası toplu olarak kritiğini yaptığımız gibi -sakallı da geliyor bunlara- ayrıca tek tek herkes görüşünü de yazıp veriyordu. Ve üç ayı tamamladığımızda eğitim bitti.

- Peki arazide kaldınız mı? Gece tatbikatları yaptınız mı?

A- Tabi, ilk 1.5 aydan sonra haftada üç defa gece yürüyüş ve tatbikatları yapıyorduk. Haftada üç gün de arazide yatıyorduk.

- Ne tür silahlar öğretildi?

A- Kleş, M-16 ve G-3 kullanacağımız silahlar olarak öğretilmişti. Ki, zaten Foça'ya ilk geldiğimiz gün time karışık olarak bu silahlar dağıtıldı. Aramızda değişerek her birini kullanmayı öğreniyorduk. Ama timin en iyi öğrenmesi gereken silahlar olarak M-16 ve Kleş söyleniyordu. Ama bunun yanında MP-5, tabancalar, NATO ve Sovyet standardındaki her çeşit tüfek ve makineli gösterildi ve öğretildi. MG-3, Çılgın Kız (FNC), BKC vb. gibi... Tim elemanlarının her birine birer lav attırıldı. B-7 ise sadece gösterildi, tanıtıldı. Havan, GTT de aynı şekilde gösterildi ve atışları yaptırıldı. Ancak bunlar bizim temel silahlarımız değildi. Her çeşit el bombası, işaret fişeği, gerillaların kullandığı mayın ve bubiler gösterildi ve öğretildi. Ancak belirtmem gerekir ki, bizim işimiz ne ağır silah kullanmaktı, ne bubiyle, mayınla uğraşmaktı, ne de GTT'yle ateş etmek. Kürdistan'da bulunduğumuz süre içinde de zaten pratik olarak bunu yaşadık. Gerilla kılığına girdiğimiz zaman genelde gerillanın kullandığı Sovyet standardındaki silahları kullanıyorduk. Ayrıca eğitimde harita kullanma, telsiz haberleşmesi yapma gibi şeyler de öğrendik. Zaten bir timde üç tane telsiz vardı. Biri komutanda, ikisi çavuşlarda... Ve her timin merkezle haberleşmesinde kullandığı kodlanmış bir kod ismi vardı.

HAKSIZ SAVAŞA ALET OLMAYALIM-İnsanları soysuzlaştıran, onları kendi halkına düşman hale getirerek halka karşı açtığı haksız savaşta kullanan devlet, sonuçta yenilgiden kurtulamayacaktır. Kazanan düzenin haksız savaşı değil, biz olacağız.

- Eğitim bitti. Burada ekleyeceğin bir şey var mı artık.

A- Evet... Bir şeyler daha eklemek istiyorum. Eğitimin bittiği söylendikten sonra 10 günlük izne çıkacağımız söylendi. Bunu beklerken sivil araçlarla kadınlar getirildi. Her barakaya (15'baraka vardı ve her bir barakada bir tim kalırdı) 4 kadin bırakıldı. Her dört askere bir kadın düşecek şekilde 20 dakika süre verildi. "20 dakika süreniz var, bu sürede işinizi bitirin" dediler. Tabii ki bir hurradır koptu yine bizde... Devletimizin, ordumuzun en son kıyağı(!)ydı bu. O günü hiç unutmam. Bayağı genelev kadınıydı bunlar. O yirmi dakika toplu seks partisine döndü resmen. Tabii ki işin başında yine organizatörlüğü rütbeliler ve bizzat sakallı yapıyordu.

- İlk defa mı oluyordu bu?

A- Bizim tim için ilk defa olmuştu. Ama diğer timlere ve daha sonradan öğrendiğimize göre astsubay ve polis özel timlerine haftada bir yapılıyormuş.

- Niye tek tek değil de 4 kişiyi aynı anda bu tür bir cinsel ilişkiye soku yorlar? Sebep ne?

A- Zamandan bol bir şey yok. Bence, ahlaki değer yargılarımızı tamamen yozlaştırmak için olsa gerek. İnsanda ne ar, ne utanma, ne de toplumun ahlaki değer yargıları diye bir şey kalmıyor. Bir yandan insan bayağılaşıyor, bir yandan da kendine olmadık misyonlar biçip, kendini bir şey sanmaya başlıyor. Orduda bu tür şeyler aslında küçük komutanların kendi inisiyatifinde olabiliyor ama açıktan değil. Yani izin vermezler. Amaç bizi yozlaştırmak, tam bir ölüm makinesi haline getirmek. İnsan hayatına zerre kadar değer vermeyen biri haline geliyorsunuz. Ama bunun için önce her çeşit toplumsal değeri bir kenara atmanız gerekiyor. Ahlaki hiçbir değer tanımıyorsunuz. Varsa yoksa öldürmek, yok etmek, imha etmek... Tek düşünceniz bu. Kandırılıyor, suç ortağı oluyor, giderek bunu kanıksıyor ve sonunda da benimsiyorsunuz. Bir anlamda insanlıktan çıkıyorsunuz.

-İsrailli bir MOSSAD ajanının itiraflarını anlatan "Hile Yolu" adlı kitapta da bu ajan benzeri şeyler anlatıyor. Onda da öldürmek, insanlara ihanet ettirmek, tek düstur. Hatta hatırladığım kadarıyla bu adam itiraflarının bir yerinde casusluk okulunda okurken MOSSAD'ın üst düzey yöneticilerinin MOSSAD Akademisi'ndeki havuzbaşında yaptıkları toplu seks alemine tesadüfen şahit oluyor. MOSSAD'ın bu üst düzey yöneticileri ile bu okulda çalışan görevli sekreter ve kadın askerlerin ne derece iğrenç bir ilişkileri olduğunu görüyor. Yani bu tür pis işlerle uğraşan insanlarda toplumsal değer yargısı, ahlak diye bir şey kalmıyor, insanlıktan çıkıyorlar. Dediğin gibi sizi de insanlıktan çıkarmak için her şeyi yapmışlar. Bir kadınla dört askere aynı anda seks yaptırmaları da bunun bir parçası olsa gerek. Yoksa zamanın bunca bol olduğu bir yerde başka bir açıklama bulmak fazlaca iyimserlik olacak.

VE "VATAN, MİLLET, SAKARYA"!
Peki, eğitim bitti. Bu seks alemi de bitti! İzine mi gittiniz?

A-Yok, hemen gitmedik. Ertesi gün yüzünde bizim kullandığımız tipte maskesi olan yine 6 tane maskeli adamın korumalığında rütbeli bir kodaman geldi. Rütbeli diyorum da üzerinde rütbe işareti yok, ama kodaman olduğu belli. Herkes büyük saygı gösteriyor ve de 6 tane koruması var. İşte bu da vatan, millet, Sakarya söylevi çekti. "Aslanlarım, canavarlarım, ezeceksiniz, öldüreceksiniz, bitireceksiniz!" deyip başladı, başarılar dileyip gitti. Ertesi gün de bizi Kırkağaç'tan Foça'ya getiren sivil 303'ler geldi. 3-4 hat belirlenmiş, bu yüzden kimin hangi otobüse binip, kimin nerede ineceğine göre listeler yapılmış. Buna göre hazırlanmış listelerde belirtildiği gibi otobüslere dağıtıldık. Ancak bundan önce tim komutanımız 10 gün sonra nereye geleceğimizi söyledi. 10 gün sonra filanca gün Adana'daki Kolordu'nun nizamiyesinde buluşmamız kararlaştırıldı. Otobüslere bindirildik. Yine perdeler kapalı olarak hareket ettik. Evet, Foça bölümü bu kadar.

- Tamam Foça'yı bitirdik. İleride gerekirse yine değiniriz. 10 gün sonra Adana'ya geldiniz. Nasıl buluştunuz? Neoldu?

A- İzin bittikten sonra Adana'ya geldim. Oradan da kolorduya gittim. Kısa bir süre sonra bütün tim oradaydı. Derken tim komutanımız da geldi. Bizi nizamiyeden alıp kolorduya soktu. TV'li bir baraka verdiler bize. Hemen Foça'dayken dağıtılan Amerikan malı kamuflajlı üniformaları giydik. Ayağımıza da özel Amerikan kes botları geçirdik. Oradaki askerlerden her açıdan farklı olmuştuk. Diğer tüm askerler bize imrenerek bakıyorlardı. Daha o gün tim komutanımız bizi toplayarak "Bundan sonra bir tek benden emir alacaksınız. Diğer rütbelilere öyle selam melam vs.'ye gerek yok. Saç, sakal bıyık bırakabilirsiniz. Arada bir tıraş olursunuz. Öyle fazla hırpani de olmayın" dedi. Ardından "hadi gelin" deyip bizi askere gelenlerin sivil eşyalarını bıraktıkları depoya götürdü. "Şu İ... askerlerin gözlüklerine bir bakalım." dedi. Güneş gözlüklerini çıkarttılar. Herkes bir tane beğendi aldı. Hatta yedek alan bile oldu. Kafamıza herhangi bir bere, şapka vb. takmıyorduk. Güneş gözlüklerini taktık. Kolordu içinde havalı havalı gezmeye başladık. Kolordudaki rütbeliler bile bize hayretle bakıyorlardı. Ne selam veriyor, ne selam alıyorduk. Ellerimiz cebimizde gezinip duruyorduk. Hatta bu yüzden bir-iki astsubay bizimle tartışmak istedi. Ama hiç takmıyorduk. Ertesi gün tim komutanı, silah deposuna götürdü bizi. "Kendinize silah beğenin." dedi. Herkes kendine M-16 beğenip aldı. Şarjörler ve mermiler, el bombaları., hücum yeleği aldık. Komutan, kendine bir M-18 alırken bir de tabanca aldı. Cephane ve bombalarda ya da silah seçiminde herhangi bir kısıtlama yoktu. İstediğimiz silahı aldık. İstediğimiz kadar da cephane. Bunları kuşanıp yine kolorduda geziniyorduk. Kolordu personeli bizim gibi askerleri ilk defa görüyordu. Bizse onları küçümsüyorduk. İki gün sonra bir helikopter geldi, bindik, ilk görev yerimiz olarak Mardin'e gittik. Bundan sonra yavaş yavaş savaşa daldık.*

Sürecek...

"Gerekçeler" sığınılacak liman olmamalıdır

"Haklısınız ama...", "Tüm hazırlıklarını tamamlamıştık, fakat...", "Kuşkusuz tüm bunlar genel doğrular, oysa bizim gerçekliğimiz...", "Ben söyledim, olmadı. Ne yapabilirdim ki?..."

Bu sözler aksayan ya da zamanında yapılmayan yüzlerce işten sonra bazen utana sıkıla, çoğu zaman da "gereken çabayı göstermenin rahatlığı" ile söylenen, onlarca kez duyduğumuz ya da bizim de başkalarına sarf ettiğimiz, kısacası hiç de yabancısı olmadığımız sözler... yani **GEREKÇELER.**

Gerekçeler kuşkusuz yapılamayan işleri, yerine getirilmeyen görevleri, ısrarla kaçınılan sorumlulukları açıklamakta yeterli gibi görülebilir. Hatta yeterli olabilir. Oysa çok yalın bir mücadele gerçeği vardır: Yapılacak işler, yerine getirilecek görevler önce yapılıp yapılmadıklarıyla değerlendirilir. Nasıl yapıldıkları, yapılırken yaratıcı yenilikler kullanılıp kullanılmadığı ise ancak bundan sonra gündeme gelir. Çünkü sorun öncelikle görevin yerine getirilmesidir. Bu, günlük siyasi çalışmalar için de, özel kampanya vb. çalışmalar için de geçerlidir.

Her şeyden önce belirlenen işin yapılması, alınan kararların hayata geçirilmesi konusunda ısrarcı olunmadan devrimci çalışmaların yürütülemeyeceği gerçeğini gözönüne aldığımızda, kısaca gerekçecilik olarak adlandırdığımız küçük burjuva eğilimin üzerine neden ısrarlı gitmemiz, gerekçeci kafa yapısını neden yok etmemiz gerektiği sorusu da yanıtını bulacaktır.

Gerekçelerin ardına sığınma mantığı çok basit bir işte de ortaya çıkabilir, içinden çıkılmaz sanılan zorlu bir dönemecte de... Sorun olayın basitliğinden ya da karmaşıklığından çok doğuracağı zaafları şekillenmededir. Tehlikeli olan bu mantığın yerleştirdiği küçük başarılarla yetinen, ısrarcılıktan uzak, iddiasız, gelişmeyen statükocu kafa yapısının hakirr olduğu kültürdür.

Gerekçeci mantığın temelinde hareket kararlarına, anlayışına, ilkelerine, disiplinine uymakta gösterilen zaaflar ve iktidar perspektifiyle hareket etme duyarlılığının aşınması yatar. İktidar perspektifiyle olaylara ve sürece bakan her devrimci -ki, devrimci hareketin her insanında bu bakış açısı olmalıdır- küçük başarılarla yetinmek yerine, büyük düşünmek ve daha ileri adımlar atmak için çaba harcamayı bıraktığında, gerekçeler de arka arkaya gelir. Böylesi bir durum yalnızca günlük işleri yapan/yapmaya çalışan, üstelik yaptığı kadarıyla da yetinen bir ruh hali yaratır. Mücadele edilmesi gereken bu ruh halidir.

Küçük ve masum görünümleriyle arkasına saklandığımız gerekçeler, bilinçli ya da bilinçsiz sığınılan "güvenli" limanlar olmamalıdır. Çünkü böyle bir yaklaşım zaafların beslendiği, giderek statükoların, kendine güvensizliğin ve korumacılığın geliştiği, tehlikeli bir göstergedir.

Her Alan, Her Birim Gerekçeciliği Değil, İş Kotarıcılığı Amaçlamalıdır

Bulunduğumuz her yerde, gerek kolektif-örgütlü mekanizmalar olarak, gerek tek tek kişiler olarak gerekçeciliği değil, iş kotancılığı, buna bağlı olarak da üreticilik ve yaratıcılığı hedeflemeliyiz. Böyle yaptığımızda önümüzde duran, yapılması gereken işlerde daha hızlı yol almamız çok zor olmayacaktır. Örneğin bir birimi ele alalım. Her alanın, her birimin kendi faaliyetlerini yürütürken klasik çalışma biçimlerini tekrarlamak yerine, her yeni çalışmada etkinlikleri zenginleştirme, daha fazla katılım sağlama gibi bir görevi olduğu herkesçe bilinir. Katılan her yeni zenginlik kitlelerin hareketi daha fazla sahiplenmesini, o birimde çalışanların devrimci yaratıcılıklarını geliştirmesini sağlar. Bu genel bir doğrudur, ama bunun kendiliğinden olmasını da hiç kimse beklememelidir. Bunu yapacak olan başta o birimin yönetici insanlarıdır. Birim çalışanlarıyla birlikte enine boyuna tartışılmamış, bir öncekine göre daha ileri olması hedeflenmemiş etkinlikler -örneğin bir toplantının düzenlenmesi- üzerinde detaylı olarak düşünülmediğinde; programlı ve alternatifli bir işbölümü yapılmadığında çalışma yasak savar gibi yapılmış bir faaliyet olmaktan öteye geçemez. Çünkü üzerinde detaylı düşünülmemiş, devrimci anlamda emek harcanmamıştır. Sadece yapılması gerekenler yapılmıştır! Bunların yapılmadığı koşullarda çalışmalarımızın da kısır bir döngüye hapsolduğu açıktır. Son zamanlarda çeşitli etkinliklerde ya da yerine getirilmesi gereken günlük işlerde çeşitli gerekçeler, yapılması gerekenlerin önüne geçirilebilmektedir.

Yapılması planlanan bir toplantıyı ele alalım. Böyle bir faaliyet için nedir yapılması gerekenler? Yer ayarlamak, birkaç konuşmacıya haber vermek, katılım için diğer alanları çağırmak... Bunlar yapılır kuşkusuz. Ama emek harcanmadan, denetlenmeden, yeni yöntemler, yaratıcılık koşulları aranmadan. Klasik ve özensiz hazırlanmış bir toplantıya kitleler ilgi göstermediğinde ise gerekçe hazırdır. Biz her şeyi yaptık. Geriye kalan tek tek bireylerin eksikleri ve bunları açıklayan gerekçelerdir... Oysa yolunda gitmeyen işlerden yalnızca o işi yapanlar değil, en başta yöneticiler sorumludur. Her şeyden önce aksaklıkları, tıkanıklığı aşmak; gerekçeleri bir kenara bırakan, kendini rehavetten kurtarıp alanında yoğunlaşmış yöneticilerle ve onların üreteceği çözümlerle olacaktır.

Gerekçeler yalnızca yüzeysel yapılan işler için öne sürülmez. Bazen çok daha basit gibi görünen, pek kimsenin aklına gelmeyen ama olmazsa olmaz konularda da gündeme gelebilir. Çevrenizden sıkça duymuşsunuzdur, unutulan ya da **atlanan** işlerin haddi hesabı yoktur. Unutulan şeyler küçük ayrıntılar gibi görünse de bir araya geldiklerinde çok büyük eksikilikleri ortaya koyarlar.

Örnek verecek olursak; bir kitle gösterisini ele alalım. Gösteri organize edilirken toplanılacak yerden kimlerin görev alacağına kadar her şey inceden inceye hesaplanır. Görev dağılımı yapılır. Ama gel gör ki, gösterinin başladığı anda, gösteriyi kimin yaptığını ve neden yaptığını ifade edecek bir tek pankart ya da döviz bile görünmez. Herkes şaşkındır. Hazırlanan onca şeyin, harcanan onca emeğin karşılığını tam olarak alamayız. Eksikliğin nedeni araştırıldığında ise küçük küçük gerekçeler çıkar karşımıza. İşbölümünü yapan yöneticilerin aklına gelmediği de olur, gereken hazırlığı yapacak olanlara söylenmediği de... Bazen her şey hazırdır ama evde unutulmuştur, bazen de "nasıl olsa başkaları da getirir" diye düşünülmüştür. Bu gerekçeler uzar gider...

Sorun sonuçta ortaya çıkan durumun ciddiyetini kavrayabilmektir. Küçük bir ayrıntı gibi atlanan bu unutkanlıklar üzerinde sorgulayıcı olunmadığında ise, yöneticisinden sempatizanına kadar aksaklıkların, unutkanlıkların, görevleri yerlerinde önemsememenin hakim olduğu hantal, statükocu ve işlemeyen yapıların ortaya çıkması kaçınılmaz olur. Yapının bütününe hakim olan; gerekçelerle her şeyin açıklandığı, yöneticilerin kitleler; yönlendiriciliğinin kalmadığı ve alabildiğine liberalleştiği bir atmosfer olur ki, bu devrimci bir yapının asla kabullenemeyeceği bir durumdur. Gerekçecilik bir davranış biçimi olarak yapıya etki ettiğinde ise büyük tahribatlar önlenemez hale gelir. Artık koşulları zorlamak, devrimci inisiyatifi, yaratıcılığı hayata geçirmek hayal olur.

Gerekçeci mantığın temelinde hareket kararlarına, anlayışına, ilkelerine, disiplinine uymakta gösterilen zaaflar ve iktidar perspektifiyle hareket etme duyarlılığının aşınması yatar. İktidar perspektifiyle olaylara ve sürece bakan her devrimci -ki, devrimci hareketin her insanında bu bakış açısı olmalıdır- küçük başarılarla yetinmek yerine, büyük düşünmek ve daha ileri adımlar atmak için çaba harcamayı bıraktığında, gerekçeler de arka arkaya gelir. Böylesi bir durum yalnızca günlük işleri yapan/yapmaya çalışan, üstelik yaptığı kadarıyla da yetinen bir ruh hali yaratır. Mücadele edilmesi gereken bu ruh halidir.

Kimi yerde ise, gerekçeler güvensizliğin açık bir ifadesidir. Kendine güven duymayan bir insan, kapasitesini tam olarak kullanmaktan da uzaktır. Korkuları vardır. Bunun nedenlerinin bireysel korkular, çalışılan alanı tanımamak ya da benzeri şeyler olması çok şey değiştirmez. İlkinde kendisini korur, gerekçelerle hareketsizliğin teorisi yapılır: Elinden gelen her şeyi yapıyordur! Diğerinde ise, tehlike daha da büyüktür. Süreç ortada olduğu, yapılması gerekenler çok açık olduğu halde, alanı iyi kavrayamadığından -belki kişisel kaygıların doğurduğu bir korkudan- çok bildik başka bir gerekçeyle karşılaşırız: **"Bizim gerçekliğimiz..."**

"Bizim gerçekliğimiz" ya da "objektif durumumuz" diye başlayan konuşmalar ise, devrimci hareketin herhangi bir alanının ya da biriminin sahiplenmesi gereken işlerden uzak durmasının, kendi koşullarını zorlamasının, daha açık bir deyişle, görevlerden, sorumluluklardan kaçışın teorisi haline gelmemelidir. Oysa bugün bu tehlike her zamankinden çok daha fazla göz önünde tutulmak durumundadır.

Küçük ve masum görünümleriyle arkasına saklandığımız gerekçeler, bilinçli ya da bilinçsiz sığınılan "güvenli" limanlar olmamalıdır. Çünkü böyle bir yaklaşım zaafların beslendiği, giderek statükoların, kendine güvensizliğin ve korumacılığın geliştiği, tehlikeli bir göstergedir.

Devrimci hareketin içinde bulunduğu süreç göz önüne alındığında, "bizim gerçekliğimiz" diyrek nesnelliğe teslim olmak, olmazları öne çıkarmak asla kabul edilemez bir durumdur.

Böyle bir gerekçenin arkasına sığınmanın, yapılmayan işleri, uygulanmayan kararları "bizim gerçekliğimiz" ya da "objektif durumumuz" diye açıklamaya çalışmanın ne devrimci yaratıcılıkla ne de devrimci inisiyatifle bir ilgisi yoktur, olamaz da. Hele devrimcilerin tarihsel misyonlarını gözönüne aldığımızda bu kabullenilecek bir şey değildir. Devrimciler nesnelliğe teslim olan değil, onu devrimci irade ve yaratıcılıkla biçimlendirenlerdir. Tarihi yazmak ancak böyle olur.

"Yaşadığımız süreç hataları, eksiklikleri, disiplinsizlikleri, örgütsel kararlara uymamayı ya da kararları tavsatmayı asla affetmeyecek bir süreçtir. Bu koşullarda devrime, hareketine ve yoldaşlarına içten bağlılıkla ve ihtilalci bir ruhla savaşı sürdürme kararında olan her yoldaşımız öncelikle emperyalizme ve oligarşiye karşı yürüttüğümüz savaşın gerekli kıldığı kuralları, ilkeleri, disiplini, hiçbir gevşemeye, ihlale izin vermeksizin yaşamıyla özdeşleştirmelidir. Bu konuda uyanıklığı, özeni, yaratıcılığı elden bırakmak, liberal davranmak, kendimizi inkar olacaktır."

12 Temmuz'u değerlendirirken böyle diyordu devrimci hareket. Aynı şey bugün de geçerlidir, yarın da öyle olacaktır! İşte bu yüzden kendimizi, potansiyelimizi inkar etmek, gerekçelerle kendimizi aldatmak yerine statükoculuğun, güvensizliğin, küçük düşünmenin barınağı gerekçecilik limanını terk edip kavganın geniş ufuklarına açılmalıyız.

Yapılamayan işlerin gerekçelerini bulmak için harcadığımız enerjiyi bunlardan dersler çıkarmak, bir daha tekrarlamamak için harcadığımızda gerekçelerin büyük bir kısmının ortadan kaybolduğunu görmek zor olmayacaktır.*

Asimilasyon isimlerde sürüyor...

Bugün Türkiye'de Kürt halkına, Laz, Çerkez, Rum gibi ulusal azınlıklara yönelik asimilasyon politikasının en önemli bölümünü tarihsel bilincin çarpıtılması oluşturuyor Oligarşi, halkların halk olma bilinçlerinin yok edilmesi politikasında Kürt, Laz, Çerkez, Ermeni, Rum gibi halkların tarihini yok sayıyor, gerçekleri çarpıtıyor. Kuşkusuz bu şovenist, inkarcı politika, gerçekleri yok etme, çarpık bir tarihsel bilinç yaratma sürecinde biçimsel olarak ayrıcalıklar tanıdığı Türk halkının tarihinin çarpıtılmasına da neden oluyor.

Cumhuriyetle Kemalist iktidar döneminin ve oligarşinin egemenliğinin ulusal baskı ve asimilasyon politikasını işte böyle bir tarih çarpıtıcılığı şekillendirmiştir. Türk Tarih Tezi, Güneş Dil Teorisi gibi bilim dışı yayınlar bu nedenle ortaya çıkanlmıştır. 23 Nisan 1930'da toplanan Türk Ocakları Kurultayı'nda konuşan Aksaray Delegesi Dr. Afet İnan'ın şu sözleri o dönemin ve sonrasının politikalarını yansıtmaktadır: *"Bence Türk ve Türklüğün ne olduğunu anlamak, bu anlayışı kuvvetlendirmeye çalışmak lazımdır. Bu gayenin aydınlatılması için* ***en nurlu güneş Türk'ün menşeini*** *(kökenini)* ***medeniyeti ve azametini*** *(yüceliğini)* ***tanıtan tarihtir...*** *Beşeriyetin en yüksek ve ilk medeni kavmi, vatanı Altaylar ve Orta Asya olan Türklerdir. Çin medeniyetinin esasını kuran Türklerdir. Mezopotamya'da, İran'da milattan en aşağı 7000 sene evvel beşeriyetin ilk tarih devrini açan Sümer, Elam, Akat isimleri verilmekte olan Türklerdir. Mısır'da deltanın otokon (asıl yerleri) sakinleri Mısır medeniyetinin kurucuları Türklerdir..."* ***(Kürt dilinin tarihçesi TÜm Zamanlar Yayıncılık, Faik Bulut, s:18-19)***

İşte böylesi bir tarih çarpıtma politikası özellikle Anadolu'da yerleşik olan halkların tarihlerinin, kültürlerinin yok sayılması anlamına geliyordu. Kürt, Laz, Rum, Ermeni gibi Anadolu topraklarında tarihsel olarak yerleşik yaşayan halklar başta olmak üzere, Çerkez, Arnavut gibi Anadolu topraklarına göç etmiş olan pek çok halkın ulusal kimliklerinin, dillerinin, geleneklerinin yok sayılması; hepsinin Türk sayılması bu şovenist politika üzerine inşa edildi. Tarihsel gerçekler hiçbir bilimsel araştırmaya dayanmaya dahi gerek duyulmaksızın çarpıtıldı. Türkiye'de yaşayan halkların eşit ve özgür bir şekilde gelişmeleri baskıyla engellendi. Anayasalar, yasalar yoluyla tüm halklara Türk dili ve resmi tarih dayatıldı. Bu politika yalnızca dünün politikası değildi elbette. Hala sürmektedir. Bugün, Türkiye halklarının kültürlerinin eşit ve özgür bir şekilde gelişip serpilmesini savunmak suçtur. Demirel'ler, Özal'lar Kürt halkının "realitesi"ni sözle kabul etmek zorunda kalmışlarsa ve Ocak 1991'de çıkarılan 2932 sayılı yasayla "Kürtçe konuşma ve şarkı söyleme" yasağı kaldırılmışsa da, şovenizm ve inkar politikaları dışında bir politika hiçbir zaman hayata geçmemiştir. Öyle ki, Lozan anlaşmasıyla birtakım haklara sahip olan Ermeni halkının bile anadilini kullanması engellenmeye çalışılmıştır. Kasım 1993'te Milli Eğitim Bakanlığı'nın Ermeni ilkokullarında Ermenice dersi dışında bütün derslerin Türkçe yapılması

Oligarşi, halkları yok saymanın, onları tarihsel, ulusal kimliklerinden koparmanın önemli bir yolu olarak, bir asimilasyon yöntemi olarak, isimleri Türkçeleştiriyor. Kişi ve yer isimlerini değiştirerek ya da buna zorlayarak tarihi kültürel değerleri, ulusal kimlikleri yok etmeye, unutturmaya çalışıyor. Yer ve kişi isimlerine bile tahammül edemeyen bir asimilasyon anlayışıyla ulusal baskı politikasını sürdürüyor. Dilimize, tarihimize, kültürümüze dair ne varsa saldırıyor.

zorunluluğu getirmesi, bu politikayı açıkça ortaya koymaktadır. Devletin halen yürürlükte olan 1982 Anayasası'nda (66. madde) belirtildiği gibi 'Türk devletine vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türktür". Ve 'Türkçeden başka hiçbir dil eğitim ve öğretim Kurumlarında Türk vatandaşlarına anadilleri olarak Okutulamaz." (Madde 42)

Kürtçe, Lazca, Rumca, Çerkezce soyadlarının zorla Türkçeleştirilmesi ya da Türkçeye uyarlanması Kemalist iktidar döneminin önemli bir geçmişi unutturma, ulusal ve tarihsel kimlikten koparma uygulamasıydı. Bu, çocuk isimlerinde de aynı şekildeydi. Oligarşi de Kemalist iktidardan aldığı şovenizm mirasını sürdürmeye devam etti. Kürtçe, Rumca, Lazca, Çerkezce, Ermenice vb. isimlerin çocuklara takılması ya nüfus memurlarının "müdahaleleri'yle ya da yasal zorlamalarla engellendi. Kürt çocuklarına Welat, Gulan, Roj, Berivan vb. isimlerini, Çerkezler Janset, Nart, Gubse vb. isimlerini vermekte binbir zorlukla karşı karşıya kaldı. İnsanlar zorluklarla karşılaşmamak için çoğu kez yasal haklarından bile vazgeçip çocuklarına egemen toplum içinde "kabul gören" Türkçe ya da Arapça (İslam dini nedeniyle) isimler takmak zorunda kaldılar.

Aynı anlayış yer isimlerinde de geçerli oldu. Şovenizm ve inkar politikası, ulusal, tarihsel anlamlar ifade eden hiçbir isme, geçmişi hatırlatan hiçbir simgeye izin vermemeye odaklanmıştı. Kürtçe yer isimleri yine Kemalist iktidar döneminden bugüne yoğun şekilde Türkçeleriyle değiştirildi. 1935 yılında "Dersim" yasa zoruyla Tunceli yapıldı. Bugüne kadar binlerce Kürtçe köy ismi, tarihsel olarak bir anlam ifade eden yer isimleri, tarihsel değerlerle hiçbir bağı kalmasın diye değiştirildi, Türkçeleştirildi. Lazca Viçe ilçesinin adı, Fındıklı oldu (Rize-Fındıklı). 1925 yılına değin Türkiye haritalarında Lazistan olan topraklar isimsizleştirildi. 130 yıl önce Anadolu dahil birçok yere göç eden Çerkezlerin yaşadıkları yerler de aynı akıbetle karşılaştı. Çerkezce olmasa da içinde Çerkez sözcüğü geçtiği için pek çok köy adı Türkçeleriyle değiştirildi.

Bugün Trabzon'un Tonya, Araklı, Çaykara, Of, Arsin gibi ilçelerinde halk tarafından halen Rumca adıyla anılan, ancak devlet tarafından Türkçe isimler konulmuş onlarca köy bulunmaktadır. Rize ve Artvin'de aynı şeyler Laz köyleri için geçerlidir. Öyle ki, "Müslümanlaştırılmış" olan Ermeni halkının adı bile değiştirilmiştir. Bugün Artvin-Hopa'ya bağlı Kemalpaşa'da yaşayan Ermenilerin "Hemşinli" olarak anılmaları da asimilasyon politikasının; halkları tarihsel gerçeklerden yalıtma politikasının boyutlarını göstermektedir...

Şovenizm politikalarını temel alan Kemalist iktidar döneminden sonra, egemen olan oligarşi, halkları yok saymanın, onları tarihsel, ulusal kimliklerinden koparmanın önemli bir yolu olarak, bir asimilasyon yöntemi olarak, isimleri Türkçeleştiriyor. Kişi ve yer isimlerini değiştirerek ya da buna zorlayarak tarihi kültürel değerleri, ulusal kimlikleri yok etmeye, unutturmaya çalışıyor. Yer ve kişi isimlerine bile tahammül edemeyen bir asimilasyon anlayışıyla ulusal baskı politikasını sürdürüyor. Dilimize, tarihimize, kültürümüze dair ne varsa saldırıyor. Halkların güçleri, halkların yanında olduğunu iddia edenler bu politikalara izin veremezler. Devrimciler ve yurtseverler geçmişin inkarına, tarihi gerçeklerin çarpıtılmasına, ulusal değerlerin yok sayılmasına karşı mücadele etmek, halkı bu konuda bilinçlendirmek görevviyle karşı karşıya bulunuyor...*

Çocuklar ve köyler... Devletin ulusal baskı ve asimilasyon politikaları onların ulusal adlarına sahip olmalarına engel oluyor...

Adları değiştirilmiş olan köylere birkaç örnek

Kürt Köyleri

Adı	Şimdiki Adı	İlçesi	İli
Spivyan	Karageçit	Merkez	Şırnak
Bertal	Kurtuluş	İdil	Şırnak
Gevreker	Sağırtaş	Cumaçay	Kars
Passor	Üzümlü	Çermik	Diyarbakır
Koçeran	Kısmen	Hani	Diyarbakır
Reşâne	Dikboğaz	Eruh	Siirt

Rum Köyleri

Adı	Şimdiki Adı	İlçesi	İli
Fosa	Fındıklı	Arsin	Trabzon
Zizara	Çiçekli	Arsin	Trabzon
Kizirnos	Kayacık	Araklı	Trabzon
Sidiksa	Çayır bağı	Düzköy	Trabzon
Zafanos	Kavala	Merkez	Trabzon
Yaniga	Armutlu	Merkez	Trabzon

Çerkez* Köyleri

Adı	Şimdiki Adı	İlçesi	ili
Çeçen Anavarza	Ağaçlı	Ceyhan	Adana
Çerkez	Anayazı	Merkez	Hatay
Çerkezderbendi	Yeniderbent	Zile	Tokat
Çerkezler	Gökdoğan	Durağan	Sinop
Çerkez Mamudiye	Yeni Mahmudiye	Merkez	Manisa
Çerkez Taşköprü	Taşköprü	Düzce	Bolu

*Köy adları Çerkezce değildir. Yalnızca "Çerkez" ifadesi geçmektedir.

Not: Laz köylerinin büyük çoğunluğu 17. yüzyılda isim değişikliğine uğradığı için bu konuda yeterli bilgi edinilemedi.

Daha çok asker için askerlik süresi uzatılıyor

Balkanlar ve Ortadoğu ülkeleri içinde en kalabalık orduya sahip Türkiye, yine de asker sayısını artırmaya çalışıyor. Mevcut sayının yetersiz kalması nedeniyle şu an askerde bulunan 1973/2 ve 1973/3 tertip askerlerin, askerlik sürelerinin 15 aydan 19 aya çıkarılması için İçişleri Bakanlığı bir yasa teklifi hazırladı. Konuya ilişkin kararın Milli Güvenlik Kurulu'nda görüşülerek önümüzdeki günlerde sonuçlandırılması bekleniyor.

Ordu bundan önce 72/4 ve 73/1 tertip askerlerin de sürelerini 19 aya uzatmıştı. O dönem bu karar alınırken doğan tepkiler nedeniyle Savunma Bakanı, "Bu karar sadece bir kereye mahsus olarak alındı" demişti. Oysa şimdi aynı bakan "teröre karşı verilen mücadelede zaafiyet doğmaması için sürecin uzatılmasının mümkün olabileceğini söylüyor.

Savunma Bakanı "Bir kereye mahsus" derken söylediği gibi, şimdi de yalan söylüyor. Devlet zaafiyet doğmaması için değil, içine düştüğü zaafiyeti telafi etmek için daha fazla sayıda askere ihtiyaç duyuyor. Bu amaçla asker kaçağı durumunda olan 200 binden fazla yükümlü için cezai müeyyideler getirdiler ve insanları askere gelmeye zorladılar. Ama yine de umdukları kadar asker toplayamadılar. Bir ülkede bu kadar çok askerlik yapmak istemeyen insanın olması, üstelik ağır cezalara rağmen kaçak sayısının yüksek kalmaya devam etmesi, halkın ordunun tavrını ve hükümet politikalarını canı gönülden desteklemediğinin hatta karşı olduğunun en net göstergesidir.

Kaçak durumda olanlardan umdukları kadar asker toplayamayınca, bu kez, ellerinin altında olan askerlerin görev süresini uzatma yoluna gidiyorlar.

Bu karar, oligarşinin içine düştüğü zaafiyetinin sonucu alınıyor. Kürt halkına karşı sürdürdüğü 70 yıllık inkar ve asimilasyon politikası iflas eden oligarşi çaresiz durumdadır. İflas etmiş bir politikanın sahibi olduğu için, her geçen gün daha fazla askeri güç kullanarak ayakta kalmaya çalışıyor.

Daha fazla polis, daha fazla korucu istihdam etti yetmedi. Özel ordu kurdu yetmedi. Şimdi de bir kez daha askerlik süresini uzatarak cepheye süreceği asker sayısını artırmaya çalışıyor.

Ancak oligarşi cepheye kendi çocuklarını göndermiyor. Ne Efe Özal, ne Başbakan Çiller'in, Genelkurmay Başkanı'nın, ne de Savunma Bakanı'nın çocukları değil cepheye, askere bile gitmiş değiller. Askere gitseler bile cepheye gitmeyecekleri muhakkak. Çünkü cepheye gidenler arasında patron, bakan, milletvekili, general vb. çocuklarına rastlamak çok zor.

Olağanüstü Halk Bölge Valiliği, ölen asker, vb. sayısının bir dökümünü yayınladı. Son on yıl içinde Olağanüstü Hal Bölgesi'nde devlet güçlerinden ölenlerin sayısı 2 bin 225, yaralananların sayısı ise 4 bin 227 olarak açıklandı. Toplam 6 bin 452 ölen ve yaralanan insan içinde düzenin üst tabakasında yer alanların çocuklarına rastlanamadı. Ölenler genellikle dargelirli ailelerin çocukları.

Oligarşi, kendi egemenliğini korumak için kendi çocuklarını bile göndermekten kaçındığı bir savaşa, halkın çocuklarını daha uzun süreler için sürmekte en ufak bir tereddüt göstermiyor. Askerliği uzatıyor.*

Devlet köy yaktığını resmen kabul etti

Bir devletin yargıçları, savcıları kendi yasalarında suç kabul edilen bir olay karşısında, bu suç resmen kabul edildiği halde, seyirci kalabiliyorsa, o devletin hukuku bitmiş demektir. Bir hükümet ve milletvekilleri, kendi koydukları yasalar gözlerinin önünde hiçe sayılabiliyorsa o ülkenin yasaları meşruiyetini kaybetmiş demektir.

Ülkemizde yaşanan tam da budur!

İşte bir örnek:

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Sarısaman, Keklikdere, Yazkonağı, Yolaçtı ve Çevirme köylerinde hintkeneviri ekildiği haberini alan jandarma, 23-25 Haziran arasında köylere operasyon düzenledi. Köylüler hintkeneviri ekmediklerini söylediler. Jandarma, suç ihbarına ilişkin delil arayıp, bulduğu takdirde olayı yargıya intikal ettirmek yerine, köylülerden derhal eşyalarını toplayıp köylerini terk etmelerini istedi. Köylülerin itiraz etmesi üzerine, bu kez içindeki eşyaların çıkarılmasını beklemeden evleri ateşe verdi. Olaydan sonra Diyarbakır'a gelerek siyasi partileri dolaşan köylülerin anlatımına göre, beş köy ve mezralarında toplam 350 ev yakılmıştı. Olayın duyulması üzerine, Bölge Valisi Ünal Erkan ve Jandarma Asayiş Komutanı Korgeneral Hasan Kundakçı yakılan köylere giderek bilgi aldılar. Ve köylülerin iddialarının doğru olduğunu görmüş olacaklar ki, özür diledikleri basına yansıdı. Evleri yakılan binlerce köylü varken, Vali ve Korgeneral'in neden sadece söz konusu köylere gittikleri ve neden sadece bu köylülerden özür diledikleri öğrenilemedi. Özel bir nedeni olduğu mutlaktı. Ancak özür dilenme olayının kendisi bile, devlet güçlerinin çalışma yöntemlerini, yasa-hukuk tanımazlığını ve tümüyle keyfi biçimde köyleri yakıp yıkabileceğini ortaya koymaya yetti.

Vali ve Korgeneralin özür dilemeleri, bu olayın gerçek olduğunun resmen kabulüdür. Ancak devletin yasalarına göre "suç" olan bu olay, resmen kabul edilmiş olmasına rağmen hiçbir yasal işlem yapılmadı. Çünkü ne Meclis'in yasaları koruyacak siyasi gücü, ne de yasalara dayanarak yargılama yapanların "suç"un üzerine gidecek cesareti vardır. Ortada devlet adına kontrgerillanın keyfi yönetimi dışında başka hiçbir şeyin kalmadığı, bu olay somutunda bir kez daha görüldü. *

Hakkari'de Kürtçe müzik yayını

Hakkari'de Temmuz ayından itibaren TRT-3 televizyonu saat 15.00 ile 17.00 arasında Kürtçe müzik yayını yapmaya başladı. Bir devlet kurumu olan TRT'nin bir kanalında Kürtçe yayın yapılması, elbette bu yönde alınmış herhangi bir karara dayanmıyor. Olağanüstü Hal Bölgesi'nde devlet her konuda olduğu gibi, radyo televizyon yayını konusunda da, hiçbir yasa ve kural tanımadan istediğini yapabiliyor.

Uzun süredir, kendini Dicle Radyosu olarak isimlendiren bir radyonun, Diyarbakır'da İl Jandarma Alay Komutanlığı'nın içinden yayın yaptığı duyuluyordu. Bu sözde "korsan" radyo Türkçe ve Kürtçe yayınlarında en çok "Vatanın devletiyle ve milletiyle bölünmez bütünlüğü" gibi güncel (!) konuları işliyordu.

Hakkari'de TRT-3'ün TV görüntüleri eşliğinde yapılan, artık "korsan" olduğu da söylenemeyecek aleniyette yapılan Kürtçe müzik yayını içinde ise bol bol "teslim ol" çağrıları yapılıyor. Bir devlet kurumundan yapılan bu yayına bakılırsa devlet "teslim olmuş Kürt gerçeğini" bağrına basmaya hazır!..

Devlet psikolojik savaşta her yolu deniyor

Malatya (Mücadele)- *Van'a bağlı Erciş ilçesinde korucularla yanlışlıkla çatışmaya girip ölen askerlerden ikisinin cenazesi, 24 Haziran günü Malatya 'da kaldırıldı. Cenaze törenlerinde birkaç sivil faşist ve polisler, "Kahrolsun PKK", "İslama Uzanan Elleri Kıracağız" gibi sloganlar attırmaya çalıştılarsa da umduklarını bulamayarak dağıldılar. Daha sonraki günlerde ise Çavuşlu Mahallesinde kontrgerilla ta'rafından "Türkiye Cumhuriyeti Devleti" imzalı kuşlamalar yapıldı. Yerel televizyonları, radyoları ve basınıyla halkı teslim almaya çalışan devlet, en son olarak kuşlamalar yaparak bu amacına ulaşmaya çalışıyordu. "Kandırılmış Genç", "Örgüt Mensubu" gibi başlıklar taşıyan kuşlamalarda Ermeni demagojisi yapılıyor ve "Pişmanlık Yasası'ndan Yararlanma" çağrıları yapılıyordu. Malatya'da devrimci-demokrat insanların çoğunlukta olduğu bir mahalle olan Çavuşlu'daki bu kuşlamalar ise halkın yoğun tepkisiyle karşılandı. Çavuşlu sakinleri, "Devletin ne yaptığını ve ne yapmaya çalıştığını iyi biliyoruz. Bu tür bildiriler devlete hiçbir yarar sağlamayacak, buna izin vermeyeceğiz." şeklinde konuştular...**

Aynı haber, iki gazete ve iki farklı yorum...

Saldırıları kim yaptı?

2 Temmuz günü Almanya'nın Hamburg ve Hannover kentlerinde bir lokal ile bir camiye saldırı düzenlenmesi, 4 Temmuz 1994 tarihli Milliyet ve Günaydın gazetelerine farklı şekilde yansıdı. Milliyet gazetesine göre Hannover'deki camiye ve Hamburg'daki 'Türk Lokaline saldırılar ırkçı Neo-Naziler tarafından yapılmıştı. Günaydın gazetesi ise haberinde her iki olayı da PKK tarafından yapılmış eylemler olarak göstermeye çalışarak 'Türk Lokali" yerine 'Türk Kültür Merkezi" ifadesini kullandı. Haberler aynıydı. Hatta bilgi kaynaklarının bile aynı olduğu haberlerin içeriklerinden anlaşiliyordu. Ama başlıklar ve eylemleri gerçekleştirenler nedense farklıydı. Gerçeklerin istenildiği gibi çarpıtılması burjuva basın açısından yeni değildi kuşkusuz. Burjuva basın, gerçekleri çarpıtarak okuyucuyu istediği gibi yönlendirmede yeterince tescilliydi...*

Bölücüler, Hamburg ve Hanover'de eylem yaptılar
Kültür merkezi ve camiye saldırı
Almanya'da yine ırkçı saldırı

İktidar devrimci tutsakları teslim alamaz

- Cezaevlerindeki baskı ve törer dalgası giderek yayılıyor... Devrimci tutsakların saldırılara yanıtı aynı: DİRENMEK

- Konya ve Yozgat cezaevlerinde açlık grevleri sürüyor... Yozgat'ta açlık grevi 20li günlerin sonunda. Ankara, Adana ve İskenderun'da, Aydındaki açlık grevleri ve barikatlarla direniş güçleniyor.

Cezaevlerindeki baskı ve terör dalgası giderek yayılıyor. Buna karşılık devrimci tutsaklar bu saldırılara direnişle cevap veriyorlar.

Buca Cezaevi'nde Tutsaklara Saldırı

26 Haziran günü koğuş araması yapan jandarma ve gardiyanlar duvarda asılı bulunan Che'nin posterine ve Latin Amerika haritasına saldırarak yırttılar. Koğuşta bulunan 5 devrimci tutsak bu saldırıya direnişle cevap verdiler. Tutsakların üzerine saldıran jandarma ve gardiyanlar Devrimci Sol davası tutsaklarından Serdar Karabulut, Ali Aslan ve Kağan Toksoy ile TDKP davası tutsaklarından Ayhan Özdemir ve Sinan Uğur'u yaraladılar. Buca Cezaevi'ndeki bu saldırının ardından 29 Haziran'da DGM'leri boykot eden Ergül Yüksel, Mustafa Turan ve Burhan Turan zorla ve dövülerek mahkeme heyetinin karşısına çıkarıldılar. Ancak tüm bu baskılar duruşmanın yapılmasını sağlayamadı. Tutsaklar kimlik vermeyi reddettiler.

Aydın Cezaevi'nde Yaralılar Tecrit Edilmeye Çalışılıyor

Aydın Cezaevi yöneticilerinden Cumhuriyet Başsavcısı ihsan Taşkın, Baki Erdoğan'ın işkencede katledilmesinin ardından doktorlardan zorla "İşkence izine rastlanmamıştır" raporu almaya çalışan Cumhuriyet Savcısı Hüseyin Eken. Cezaevi 1. Müdürü Cihanşah Karakoç ve devrimci tutsakları "Hepinizi duvarlara resimlerini astıklarınızın yanına göndereceğiz" diye tehdit eden 2. Müdür Mete Erden'in denetimindeki askerler devrimci tutsaklara saldırdılar. Saldırı sırasında Devrimci Sol tutsaklarından Mahir Erdoğan, Cahit Karaca, Vedat Savaş, Hilmi Nar, Bülent Sarı, Hüseyin Kurt, Erkin Zengin, Şahin Işık, TDKP tutsaklarından Cafer Alp, Murat Özer, Kazım Ardıç ve Mehmet Demirli TDP tutsaklarından Tarık Dirik ve H. İbrahim Yılmaz yaralandılar. İdare yaralı tutsakları tecrit etmeye çalışıyor.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde Barikat Direnişi ve Açlık Grevi

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki siyasi tutsaklar 25 Haziran günü sabah sayımından hemen sonra saat 8.00'de kalkanlı, coplu askerlerin ve cezaevi yönetiminin başında olduğu üç MİT'çinin operasyon hazırlığıyla karşılaştılar. Siyasi tutsaklar cezaevi 1. müdürüyle yaptıkları görüşmede normal bir arama olacağı sözünü aldıktan sonra koğuşların aranmasına izin verdiler. Ancak idare ve askerler arama sırasında saldırı için zemin oluşturmaya çalıştılar. Tutsakların çalışma notları, savunmaları ve özel eşyaları kontrol etme bahanesiyle gasp edildi. 5. koğuş ve bayanlar koğuşunda kalan tutsaklardan bazıları fiili saldırıya maruz kaldılar.

Bu yaşanan koğuş talanının ardından siyasi tutsaklar siyasi kimliklerinden, değerlerinden taviz vermeyeceklerini belirterek direnişe başladılar. Tutsaklar tepkilerini her on beş dakikada bir attıkları sloganlarla, karavana boykotu, koğuşlarda gözetleme mazgallarını kapama, sayımı koğuşta verme eylemleriyle dile getirdiler. Ve idareye eylemlerinin gasp edilen eşyaları geri verilene kadar sürdüreceklerini bildirdiler. Ailelerin ve koğuş temsilcilerinin cezaevi yönetimi ile yaptıkları görüşmelerden bir sonuç alamayan tutsaklar yeni bir eylemlilik sürecine girmeye karar verdiler.

29 Haziran sabahından itibaren önce kabul etmelerine rağmen daha sonra çekilen PKK ve kendilerini Alternatif olarak adlandıran grup dışında tüm siyasi tutsaklar kapılara barikat kurarak sayım vermeme eylemine başladılar, idare tüm çabalarına rağmen kapıda, mazgallarda ve çatıda kurulmuş olan barikatları aşamayınca geri adım atarak tutsakların taleplerinin en geç 3 Temmuz tarihine kadar yerine getirileceğine söz verdi.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki Devrimci Sol, PKK, DHP, TKEP/L, TKP/ML-TİKKO, THKP/C-HDÖ, TKP/ML HAREKETİ ve TİKB/GK tutsakları 6 Temmuz'da bir basın açıklaması yaparak cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik hak gasplarını ve keyfi baskıları protesto için 3 günlük açlık grevi yapacaklarını bildirdiler. Tutsaklar tüm kamuoyunu cezaevindeki direnişleri desteklemeye çağırdılar.

Konya ve Yozgat Cezaevlerinde Açlık Grevleri Sürüyor

Ankara Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Murat Demir 5 Temmuz'da bir basın açıklaması yaparak Konya ve Yozgaz cezaevlerinde devrimci tutsaklara yönelik baskıların arttığını belirterek kamuoyunu direnen tutsaklara destek vermeye çağırdı. Devrimci Sol davası tutsaklarının açlık grevini süresiz olarak sürdürdükleri Konya Cezaevi'nde PKK ve TİKB davası tutsaklarının bir kısmı süresiz, bir kısmı da dönüşümlü olarak açlık grevini sürdürüyor. Cezaevine ziyarete giden Mücadele gazetesi okuru Çetin Köroğlu ise tutsaklara götürdüğü kitaplardan ikisinin toplatılmış olduğu gerekçesiyle cezaevi dış güvenlik amiri Astsubay Kerim Aksoylu'nun emri ile gözaltına alındı. Jandarma Karakolu'nda 3-4 saat boyunca sorgulanan, ziyarete gitmemesi için tehdit edilen okurumuz buradan Terörle Mücadele Şubesi'ne götürüldü. Burada da 3-4 saat sorgulandıktan sonra serbest bırakıldı.

Konya Cezaevi'nde aynı davadan yargılanan kadın ve erkek tutuklular aynı anda avukat görüşüne çıkamıyorlar. Aynı şekilde aynı davadan dörtten fazla kişi de avukat görüşüne çıkamıyor. Tutsaklara ilaçlar dahi teker teker verilirken, gardiyanlarla en ufak bir tartışma bile disiplin soruşturmasına neden olabiliyor. Diğer cezaevlerinden, ailelerinden ya da arkadaşlarından gelen mektuplar tutsaklara verilmiyor. Dergi, gazete ve kitapların tutsaklara verilmesi ise tamamen cezaevi idaresinin keyfiyetine kalmış durumda.

Cezaevine giden ziyaretçilere "teröristlerle mi görüşeceksiniz?" diye hakaret edilen Yozgat Cezaevi'nde çatıya bağlanan hoparlörlerle tutsaklara yüksek sesle askeri marşlar dinletiliyor. Gardiyanlar, tam bir pervasızlıkla koğuşlara gece-gündüz demeden istedikleri saatte girerek sayım almaya kalkıyorlar. Cezaevine gelen yayınların, tutsaklara verilmesi ise tamamen idarenin keyfiyetine kalıyor. Yozgat Cezaevin'deki devrimci tutsaklar 13 Haziran'da baskıları protesto ve taleplerinin yerine getirilmesi için süresiz açlık grevine başlamışlardı. Tutsakların sağlık durumu ise giderek ağırlaşıyor.

Malatya Cezaevi'ndeki Devrimci Sol Tutsaklarından Açıklama

Malatya Cezaevi'ndeki Devrimci Sol tutsakları adına 4 Temmuz'da bir basın açıklaması yapan Cumhur Bircan, saldırılar sonucu tutsakların yaralandığı ve 19 tutsağın hücre hapsine konukluğu Elbistan Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların Malatya Cezaevi'ne sevk edilmesi gerektiğini belirtti. Elbistan Cezaevi'nde tutsaklara yönelik saldırıların yoğunlaştığını, insanlık dışı yaptırımların uygulanmak istendiğini belirterek, eğer tutsaklar sevk edilmezse uyarı amaçlı olarak 2 günlük açlık grevine başlayacaklarını bildirdi.

İskenderun Cezaevi'nde Açlık Grevi

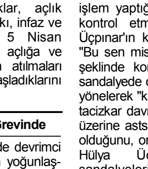

İskenderun Özel Tip Cezaevi'ndeki Devrimci Sol, PKK, TKP/ML Hareketi ve TKP/ML-TİKKO davalarından yargılanan tutsaklar 29 Haziran tarihinden itibaren 2 günlük dönüşümlü açlık grevine başladılar. Bir basın açıklaması yapan tutsaklar, açlık grevine Kür-distan'daki baskı, infaz ve yok etme politikalarını, 5 Nisan kararlarıyla birlikte halkın açlığa ve sefalete itilmesini ve işten atılmaları protesto etmek için başladıklarını belirttiler.

Adana'da Aileler Açlık Grevinde

Son süreçte cezaevlerinde devrimci tutsaklara yönelik baskıların yoğunlaşmasını ve sistemli bir hale dönüşmesini protesto eden tutsak aileleri, 4 Temmuz günü bir basın açıklaması yaparak 3 günlük açlık grevine başladıklarını duyurdular. Aynı gün, İHD Adana Şubesi de bir basın açıklaması yaparak tutsak ailelerinin açlık grevi eylemini desteklediklerini bildirdi.

Aydın Cezaevi'nde Avukata Saldırı

Av. Hülya ÜÇPINAR

İzmir (Mücadele)-Aydın'da saldırılar, tutsaklardan sonra şimdi de avukatlara yöneldi. 1 Temmuz Cuma günü müvekkilleriyle görüşmek üzere Aydın'a gelen üç avukat, cezaevinde son gelişen olayları Cumhuriyet Başsavcısı'yla görüşmek için Adliye'ye gittiler. Başsavcı'nın yanına çıkan avukatların önünü kesen bir astsubay "Burada ne işiniz var, çekin gidin" diyerek avukatları iteklerneye başladı. Avukat okluklarını belirtmelerine rağmen "Kim olursanız olun" diyen astsubay davranışlarına devam etti. Astsubayın saldırgan tutumları devam ederken koridorda bulunan Cumhuriyet Savcısı Cafer Karakadıoğlu, kendilerini tanıtan avukatlara, adeta kovarcasına "Astsubayla kavganızı gidin başka yerde yapın" yanıtını verdi. Yaşananları daha sonra Cumhuriyet Başsavcısı İlhan Taşkın'a anlatan avukatlar, başsavcının olaydan duyduğu üzüntüyü belirten açıklamasıyla yetindiler.

Başsavcıdan müvekkilleriyle görüşmek için izin kâğıdı alan avukatlar, görüşme için cezaevine geldiler. Burada işlemlerinin yapılmasını bekleyen avukatların yanına Adliye'de kendilerine saldıran astsubay geldi. Görevi olmadığı halde gardiyanların işlem yaptığı odaya girerek kimliklerini kontrol etmeye başladı. Av. Hülya Üçpınar'ın kimliğini inceledikten sonra, "Bu sen misin, bu kimlik sahte olabilir" şeklinde konuşan astsubay bu arada sandalyede oturan Av. Mustafa Ufacık'a yönelerek "kalk sandalyeyi ver" şeklinde tacizkar davranışlarını sürdürdü. Bunun üzerine astsubay, içeride boş sandalye olduğunu, onu kullanmasını belirten Av. Hülya Üçpınar'a "Oturacağınız sandalyeleri kendiniz getirin" yanıtını verdi. Avukat Hülya Üçpınar, bu davranışın doğru olmadığını, insanca davranması gerektiğini söylemesi üzerine "Bu lafları bana mı söylüyorsun?" diyerek aniden Av. Üçpınar'ı tokatladı. Olaydan sonra, avukatların yanına gelen Yüzbaşı Zekai Değirmenci ise avukatlara gergin ortamlarda böyle şeylerin olabileceğini söylemekle yetindi.

Cezaevi yönetiminin olayı örtbas etme çabalarına karşı, avukatlar olayın peşini bırakmayarak astsubay hakkında tutanak hazırlayıp gerekli yerlere girişimde bulundular.*

Salihli Belediyesi Kürtler üzerinde terör estiriyor

Manisa'nın Salihli İlçesinde MHP'li Belediye Başkanı Cengiz Tunç daha önce 30'a yakın evi yıktırdığı Tintin Mahallesi'nde 33 gecekonduyu daha yıktırdı.

3 Temmuz'da çevik kuvvet ve jandarmalarla gecekondu mahallesine giren yıkım ekiplerine direnen gecekondu halkından birçok kişi çevik kuvvet ve jandarma tarafından azgınca dövülerek gözaltına alındı.

MHP'li Belediye Başkanı Cengiz Tunç yerel seçimlerden önce "Kürtleri buradan kovacağım." diyerek faşistlere verdiği sözü zaman kaybetmeden Tintin Mahallesi'ndeki yıkımla yerine getirmeye başladı. 3 Temmuz'daki yıkım öncesi Salihli'nin ormanlık arazisinde faşistler tarafından çıkarılan yangını Kürtlerin çıkardığı haberi ilçede yayılarak yıkım ve saldırıya zemin hazırlandı. Saldırıda otuz yedi kişi kalas ve coplarla dövülerek gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar 4 Temmuz'da çıkarıldıkları mahkeme tarafından serbest bırakıldılar.

Evi yıkılan ve polis tarafından dövülen Lütfiye Bekçi kendilerine yönelik bu saldırıyı şöyle dile getirdi. *"Bize bir göz odayı bile layık görmüyorlar. MHP'li belediye başkanı bu mahalleden ona oy çıkmadığı için evlerimizi yıktırdı. Polisler de hayvanlar gibi bize saldırdı. Kocam, çocuklarımız hepsi hastanelik oldu. O kadar olayın içinde polisler yıkıma başlamadan önce evime girip ziynet eşyalarımı çaldılar. Polislerin hepsi hırsız"* dedi.

Kürt ve yoksul oldukları için MHP'li belediyenin saldırısına uğrayanlara doktorlar da bakmadı.

Evlerinin yıkılmasını önlemek için mahkemeye başvurduklarını belirten Sabri Becerek *"Bu Kürt milleti çok azdı diyerek coplarıyla, silahlarıyla saldırdılar. Onlarca polis bizleri yerlerde sürükleyerek karakola götürdü. Orada da dayak ve hakaretlerini sürdürdüler. Su bile vermediler."* diye kendilerine yapılanları anlatırken, belediye başkanının kendilerine "Buradan defolup gidin" dediğini de sözlerine ekledi. Yaralananlar götürüldükleri Salihli Devlet Hastanesi'nde "Biz Kürtlere ilaç vermeyiz." diyen faşist doktorlar tarafından da hakarete uğradılar. Faşist doktorlar, tedavileri için gerekli tıbbi müdahaleyi de yapmadılar.*

Tüm Bel-Sen üyesi İkram Mihyaz katledildi

İkram Mihyaz'ın cenazesi 6 Temmuz'da İzmir İşkkent mezarlığında "Katil Devlet" sloganları arasında toprağa verildi.

İzmir (Mücadele)- Kontrgerilla cinayetleri İzmir'e sıçradı. Tüm Bel-Sen 2 No'lu Şube eski Başkanı İkram Mihyaz 5 Temmuz Salı günü İzmir'in Bornova ilçesine bağlı Yaka Köyü'ndeki Topçu Tugayı'nın yakınlarında ölü olarak bulundu.

İkram Mihyaz geçen hafta Tüm Bel-Şen Genel Kurulu'na katılmak için İstanbul'a gitmiş, 3 Temmuz Pazar günü de İzmir'e dönmüştü. 5 Temmuz Salı günü işine gitmek için saat 07.30'da evinden ayrılan ikram Mihyaz kontrgerilla tarafından öldürülmüş olarak İzmir'in Bornova ilçesine bağlı Yaka Köyü yakınlarında Topçu Tugayı'nın çevresindeki arazide bulundu.

İkram Mihyaz'ın yapılan üst aramasında kimlik çıkmamasına rağmen, cesedi bölgede teslim alan jandarma yetkilileri İkram Mihyaz'ı eski çalıştığı Konak Belediyesi'ne götürerek orada bulunanlara sorarak kimlik tespiti yaptılar. İkram Mihyaz'ın cesedi daha sonra Ege üniversitesi morguna kaldırıldı. 6 Temmuz Çarşamba günü olayı öğrenen İkram Mihyaz'ın ailesi ve devrimci yurtsever çevre Ege Üniversitesi morguna gelerek İkram Mihyaz'ı sahiplendi. Ege Üniversitesi morgunda yapılan otopsiye İnsan Hakları Derneği İzmir Şube Başkanı Doktor Yeşim İşleğen de katıldı. Yapılan otopsi sonucunda İkram Mihyaz'ı çenesinde ve kafasında yakın mesafeden atılmış 4 kurşun yarası tespit edildi.

Katliama Protesto

ikram Mihyaz'ın katledilmesi İstanbul'da Tüm Bel-Sen ve Bem-Sen tarafından protesto edildi 7 Temmuz'da öğle saatinde Tüm Bel-Sen Genel Merkezi önünde toplanan kamu emekçileri İkram Mihyaz'ın anısına saygı duruşunda bulunduktan sonra belediye emekçilerine yönelik bir basın açıklaması yaptılar. Yapılan açıklamada bu ülkede kimsenin yaşama garantisinin olmadığı, sıranın bizlere gelmemesi için bu cinayet şebekesine tavır alınması gerektiği vurgulandı.

Tüm Bel-Sen'in yaptığı basın açıklamasına katılan Bem-Sen İstanbul 1 Nolu şubesi de burada yaptığı basın açıklamasında "Tüm Bel-Sen İzmir 2 Nolu Şube Başkanı İkram Mihyaz'ı katledenleri lanetleyerek tüm kamuoyunu tepki göstermeye çağırdı.*

Ankara DAL'da işkence

"İfade vermiyoruz, çünkü biz halkımızı seviyoruz"

28 Haziran günü gözaltına alınan Gülcan Yavuz, Eyüp Baş ve Mehmet Kahraman gördükleri yoğun işkencenin ardından 5 Temmuz günü DGM yedek hakimliğine çıkarıldılar. Gülcan Yavuz serbest bırakılırken Eyüp Baş ve Mehmet Kahraman tutuklanarak Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne gönderildiler. Gözaltında bulundukları süre boyunca yoğun işkence gören, tecavüz tehdiflerine maruz kalan Gülcan Yavuz bırakıldıktan sonra 6 Temmuz günü Ankara Haklar ve Özgürlükler Platformu'yla birlikte bir basın açıklaması yaparak Latife Ereren ve Hüseyin Özaslan'ın 13 gündür gözaltında tutulduklarını, çok ağır işkence gördüklerini belirterek ikisinin de işkenceden dolayı kollarının tutmaz olduğunu ve gözaltında olduklarından kimsenin haberi olmadığından dolayı işkencede katledilmek tehlikesiyle karşı karşıya bulunduklarını söyledi. Platformun açıklamasında da Gülcan Yavuz'un, Latife Ereren ve Hüseyin Özaslan'ın işkencedeki dirençlerine tanık olduğu belirtilerek işkence altındaki iki devrimcinin "Ellerimizi lime lime etseler de, dölürseler de kendi hazırladıkları ifadeyi imzalamayacağız. Biz halkımızı seviyoruz." dedikleri anlatıldı.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki Devrimci Sol Tutsakları da tutuklanarak yanlarına getirilen Mehmet Kahraman ve Eyüp Baş'ın anlatımları üzerine 6 Temmuz'da bir açıklama yaparak gözaltı süresi boyunca her gün yoğun işkenceye tabi tutulan, işkence sırasında sürekli olarak "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganını atan Latife Ereren ve Hüseyin Özaslan'ın aşkı, elektrik vb. işkence yöntemleri nedeniyle kollarının tutamaz, yürüyemez durumda ve hayatı tehlike içinde olduklarını belirtiler.

Ereren ve Özaslan 8 Temmuz'da çıkarıldıkları DGM'de tutuklanarak Merkez Kapalı Cezaevi'ne gönderildiler.

Isviçre Devrimci Sol Güçler: "Devrimcileri ve devrim düşmanlarını herkes iyi tanımalıdır"

İsviçre Devrimci Sol Güçler, Özgür Ülke gazetesinde 23 Haziran 1994 günü yayınlanan *"Mülteciler Günü Kutlamalarında Mülteci Çatışması"* başlıklı haberin gerçeklerden uzak olduğunu belirterek gazetemize yazılı bir açıklama gönderdiler. Açıklamada savaşın ağır bedellerle sürdürüldüğü ve devrimci hareketin emekçilerin kurtuluş umudunu boşa çıkarmamaya kararlı olduğu vurgulanarak şunlar belirtiliyor:

Mülteciler günü kutlamalarında mülteci çatışması

(...) Her türlü düşmanı alt etmeyi öğrendik. Yıllardan beri oligarşinin boy hedefi olan bir hareket olarak savaşı sürdürürken, diğer yandan da iki yıla yakın bizi meşgul eden, birçok yoldaşımızın can vermesine yol açan kontra çetesini de karanlığa gömdük. ...ezildiler, eridiler. (...) Elebaşları çaldıkları paralarla kaçan bu çetenin daha başlangıçta ve bugün ülkede hiçbir varlıkları kalmadığı halde İsviçre'deki artıkları hala kirli saldırgan rollerini çaresizlikle sürdürmeye çalışıyorlar. Gölgeleri bile artık kendilerini tedirgin etmektedir.

Bu tedirginlikle 18 Haziran'da bir kez daha saldırıdılar, taraftarlarımıza pusu kurmak istediler. Saldırıları boşa çıkarılan bu kendine güvensiz kaçaklar korku ve panik içinde sağa-sola kurşun sıkarak halktan birini yaraladılar. Sivil halka zarar gelmemesi için sadece hak ettikleri kadar karşılık verilmesi üzerine çareyi kaçmakta buldular.(...) İlk bulukları yere sığındılar. Kolluk güçleri gelip alana kadar da oradan çıkmadılar. Ardından olayla ilgisi olmayan insanları ihbar ettiler. ,

Aynı gün yürekleri savunmasız iki insana yetti. Standımızı açan TAYAD'lı 45 yaşındaki bir anamıza ve bir arkadaşımıza demirlerle, sopalarla saldırdılar. Anamız ağır yaralandı ve buna tahammül edemeyip müdahale eden bir İsveçli bayan da bu saldırdan nasibini aldı. Stand açılan alanda bulunan diğer bütün sol da, iki kişi dışında yaşanan bu durumu seyretmekte yetindi.

Yaşananların çırpınış olduğunu, artık dünyanın en uzak bir köşesi de olsa her mekanın kontra artıklarına dar gelduğini biliyoruz."

İsviçre Devrimci Sol Güçler bu gelişmeleri yanlış yansıtan Özgür Ülke gazetesine gönderdikleri açıklamada da "....Kendisine sosyalist basın diyen Özgür Ülke'nin savaşan bir örgütü mülteci diye adlandırması sosyalist basın adına utanç vericidir. Gazetenizde yayınlanan bu haber yalan, karalama ve bizzat devrimci harekete yapılmış bir saldırıdır. Açıkladığımız çerçevede 23. 6. 1994 tarihli gazetenizde 'mülteciler günü kutlamalarında mülteci çatışması' başlığıyla yayınlanan haber tarafınızdan düzeltilmeli" diyerek gönderdikleri bu açıklamanın yayınlanmasını istediler.*

Aliağa emek şenliğine polis saldırısı

İzmir (Mücadele)- İzmir'in Aliağa ilçesinde, Aliağa Emek Şenlikleri'nin ikinci gününde polis konser veren Grup Harman'a ve standtlara saldırdı.

1 Temmuz'da başlayan etkinlikler çerçevesinde 2 Temmuz günü akşamı Grup Harman'ın verdiği konsere yaklaşık 1000 kişi katıldı. Konser sırasında sık sık "Zama Zulme Karşı Ayağa Kalkalım", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" vb. sloganlar atıldı. Konser sonrası İzmir'e dönmek için garaja giden Grup Harman'ı gözaltına almak isteyen polise Mücadele okurları müdahale etti. Bunun üzerine polis Grup Harman'ı ve Mücadele okurlarını gözaltına aldı. Gözaltılar, polisin saldırganlığını duyurmak için konserin yapıldığı yere gidenlerden 8 kişinin daha gözaltına alınmasıyla sürdü. Gözaltına alınanlar arasında Aliağa İşçi Hareketi gazetesi temsilcisi Barbaros Yıldırım da bulunuyordu.

Grup Harman'ın bu yıl beşincisi düzenlenen Aliağa Emek Şenliğinde verdiği konseri yaklaşık bin kişi izledi.

Hızını alamayan polis işçi Hareketi gazetesi standına ve Yeşil Dostluk Çiçekevi'ne saldırarak talan etti. Ve bu kez de standta bulunanları kimlik kontrolü yapma bahanesiyle gözaltına aldı. Standtan gözaltına alınan İşçi Hareketi Temsilcisi Şahin Çoban, İzmir Temsilcimiz Murat Aydın ve standtta bulunan diğer kişiler çevik kuvvet otobüsüyle bir süre dolaştırıldıktan sonra serbest bırakıldılar. Saldırılar sırasında gözaltına alınan 23 kişi ise 3 Temmuz günü serbest bırakıldı. Aynı gün saldırıları ve gözaltıları protesto eden bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamaya Grup Harman, İzmir Mücadele Temsilciliği, İzmir Aliağa İşçi Hareketi Temsilciliği, EYÖ-DER, DLMK'lı öğrenciler, Devrimci Proletarya ve Alınteri gazeteleri temsilciliği katıldı.*

Polisin onursuzluk teklifi bir kez daha reddedildi

Ankara (Mücadele)-"Muhbirlik onursuzluktur"; polis onursuzluğa, kişiliksizliğe zorladığı herkesten her seferinde aynı cevabı alıyor. İnsanlarda "Ben yanacağına ırkadaşım yansın" mantığını yerleştirmeye çalışan devlet bu amaçla çırpındıkça daha da batıyor. Polis aynı yanıtı bu kez de Ankara'da muhbirliğe zorladığı İbrahim Halil Özçalıcı'dan aldı.

İbrahim Halil Özçalıcı geçtiğimiz günlerde Ankara Merkez Cezaevi'ne ziyarete gitmiş ve ziyaretten çıktıktan sonra da evine kadar polisi tarafından takip edilmişti.

28 Haziran günü ise Özçalıcı evinden MIT mensubu üç kişi tarafından zorla alınarak beyaz Renault-Toros marka bir arabaya bindirildi ve Gölbaşı Ormanı'na götürüldü. İbrahim Halil Özçalıcı'ya burada tehditler savuran MIT görevlileri ona muhbirlik teklif ettiler. Kendisinden Devrimci Sol'a girip kendilerine bilgi sağlamasını isteyen polisler Özçalıcı'ya bu teklifi kabul ederse kendisini devlet memuru yapacaklarını vaat ederken, başkalarına anlattığı taktirde kendisini yeniden bulacakları tehdidinde bulundular.

1 Temmuz günü bir basın açıklaması yapan İbrahim Halil Özçalıcı bu kişiler hakkında suç duyurusunda bulunduğunu belirterek, bu onursuzluğu asla kabul etmeyeceğini bir kez daha yineledi.

Yeni kayıpların zemini hazırlanıyor

İstanbul DGM Başsavcılığı hiçbir yasal dayanağı olmadığı halde başlattığı yeni bir uygulamayla, yeni kayıplara zemin hazırlıyor. Bu yeni uygulamayla avukatların, polis tarafından gözaltına alınan insanların gözaltında olup olmadıkların, eğer gözaltındaysalar kaç gün gözetim süresi verildiğini öğrenmek için ellerinde noterce düzenlenmiş vekaletname olması zorunluluğu getirildi. Oysa yasalarda böyle bir zorunluluk bulunmuyor. Vekalet getirmeyen avukata gözaltı kayıtları keyfi olarak gösterilmiyor.

Bunun en son örneklerinden birini de Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Metin Narin yaşadı. Av. Metin Narin 25 ve 26 Haziran günleri Armutlu ve Gebze'den polisler tarafından Terörle Mücadele Şubesi'ne götürülen Sedef Er ile Sultan Doğan'ın akıbetini sormak için İstanbul DGM nöbetçi savcısına gittiğinde ilgili savcı gözaltılar için bilgi veremeyeceğini, vekaletname vermesi gerektiğini söyledi. Av.Narin vekaletname istemenin yasal bir yanı olmadığını belirtmesine rağmen bir sonuç alamadı. Bunun üzerine başvurusunu DGM Başsavcılığına yazılı olarak yineleyen Av. Narin'e Başsavcı adına Savcı Aytaç Toğay tarafından verilen yazılı cevapta *"Bu konuda ilke kararı alındığını, bu nedenle gözetimle ilgili bilgi veremeyeceklerini"* ifade etti. Bu durumla ilgili bir açıklama yapan Av. Metin Narin şunları belirtti: *"İstanbul DGM Başsavcılığının bu uygulaması yasal değildir. Tercihlerini hak ve özgürlüklerden yana yapmayanlar, akla ve hayale gelmeyecek arayışlara yöneliyorlar. Gözaltına alınan kişinin sadece kendisine değil, çevresindekilere, bu arada avukatına bunun nedenlerini bildirmek Uluslararası Sözleşmeler ve Anayasa'dan doğan bir zorunluluktur. DGM Savcılığı'nın bu uygulaması gözaltında kaybedilmeye elverişli bir zemin yaratmaktadır. Bundan sonra gerçekleşecek kayıp vb.olayların sorumluları hukuk dışı uygulamaları günlük yaşama geçirmek için çaba sarf eden İstanbul DGM Başsavcısı ve diğer savcılar olacaktır. Bir hukukçu olarak bu uygulamanın kabul edilmezliği ortadadır. Bir an önce hukukdışı bu uygulamadan vazgeçilmesini kendilerine öneriyor ve bu nedenle ortaya çıkacak durum ve uyuşmazlıkların sorumlularının kendileri olacağını ilan ediyoruz."*

Katliam davaları sürüyor 1

25 Mart 1993 günü Bahçelievler'de İbrahim Yalçın Arkan, Avni Turan ve Recai Dinçel'in katledildiği operasyona katılan polisler hakkında açılan davanın görülmesine 6 Temmuz günü Bakırköy İkinci Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi. Katliama katılan 3 polis de duruşma salonundaydılar.

Duruşmanın başladığı sırada katliama katılan polislerden Ali Osman Akar, İbrahim Yalçın Arkan'ın annesine dönerek alaylı bir şekilde "Sen İbrahim'in annesi misin, başın sağolsun" dedi. Bunun üzerine ayağa kalkan Mualla Arkan polise "Sen katilsin, sen insanlara işkence yapan aciz bir insansın. Hem oğlumu öldürdün hem de bana kendini kurtarmak için şişmanmış gibi görünmeye çalışıyorsun. Şunu hiçbir zaman unutma ki eli kanlı katillerden elbette hesap sorulacaktır." şeklinde karşılık verdi. Bu sözler karşısında neye uğradığını şaşıran polis mahkeme boyunca bir daha konuşmadı.

Mahkeme heyeti bir hakimin izinli olmasını gerekçe göstererek duruşmayı 13 Ekim tarihine erteledi.

1991 'de 10 Devrimci Sol savaşçısının infazına katılan polislerin yargılanmasına devam edildi.

Her duruşmada olduğu gibi bu duruşmada da sanık polisler yerine değişmez avukatları İlhami Yelekçi duruşma salonundaydı.

Daha önce olay yerlerinde keşif yapılması gibi istekleri reddedilen Halkın Hukuk Bürosu avukatları dosyanın daha detaylı ve delillerin daha iyi incelen-mesi için mahkeme heyetinden süre istedi. Bu talep üzerine duruşma 9 Ey-lül tarihine ertelendi.*

Polisler Duruşmaya Katılmıyor

Aynı gün İstanbul Adliyesi Ağır Ceza Mahkemesi'nde 12 Temmuz

Üç TKEP/L tutsağına idam cezası

Ankara (Mücadele)-Ankara DGM idam cezasını bıraktırdı. 28 Haziran'da Devrimci Sol tutsağı Selmanî Özcan'a idam cezası vermesinin ardından bu kez de üç TKEP/L tutsağını idam cezasına çarptırdı.

1 Temmuz Cuma günü yapılan mahkemede Ali Yılmaz, Mutlu Yıldırım ve Doğan Ağrı'ya TCK'nin 146/1. maddesi uyarınca idam cezası verildi. Ankara Merkez Cezaevi'ndeki TKEP/L tutsakları adına bir açıklama yapan Ali Yılmaz DGM'nin savunma almaya bile gerek duymadan verdiği idam kararı için "Bu durumu, ilerleyen devrim ve devrimciler karşısında boğuşuluşun ne ölçüde pervasızlaşabileceğinin, iç savaşın insiz derinleştiriği sınıf hâkimin kendi sonunu nasıl hazırladığına bir kanıtı olarak ele alıyoruz." dediler.

Elazığ büromuzda polis terörü

Elazığ (Mücadele)-*Elazığ'da polisin, Mücadele gazetesine ve okurlarına yönelik baskıları sürüyor. 26 Haziran Pazar günü Mücadele gazetesinin 100. sayısının dağıtımını yapan Mücadele okuru 5 kişi gözaltına alındı. Yıldız Bağları Mahallesi'nde Osman Kılıç, Hıdır Gündüz ile Fevziçakmak Mahalles'nde Hakan Güler, Sultan Güler ve tesadüfen orada bulunan Erdal Ektaş sivil polislerce gözaltına alınarak önce Fevziçakmak Karakolu'na oradan da Elazığ Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüler. Emniyet Müdürlüğü'nde çeşitli hakaretlere maruz kalan ve bir daha Mücadele gazetesi satmamaları ve büroya gitme/eleri için tehdit edilen 5 Mücadele okuru 9 saat sonra serbest bırakıldılar. 28 Haziran Salı günü ise gözaltına alınan Mücadele Muhabiri Dilek Pulat, 4 saat Emniyet Müdürlüğü'nde tutulduktan sonra serbest bırakıldı. Yine 28 Haziran'da toplatılmış sayı var bahanesiyle Mücadele bürosunu basan basın masası polisleri, büroda kimlik kontrolü yaparak isimleri not ettiler. Büroda herhangi bir "suç" unsuruna rastlamayan polisler daha önce gözaltına aldıktan Hakan Güleri "Biz sana bir daha buralara gelme demedik mi" diyerek tehdit ettiler.*

Elazığ'da yayınlanan yerel gazete Fırat, yaşanan bu gelişmeleri 4 Temmuz'da haber yaptı. Polisin açıklamalarına dayanarak yapılan haberde, olaylar çarpıtılarak Mücadele gazetesi yasadışı gösterilmeye çalışıldı. Haber üzerine Fırat gazetesine giden Elazığ Mücadele Temsilciliği gazete sahibiyle görüşerek çıkan haberin gerçekle bir ilgisi olmadığını ve düzeltilmesini istedi. Gazete sahibi ise haberi polisin yaptığını ve yayınlamak zorunda kaldıklarını anlattı. Mücadele'nin yapacağı açıklamayı ise yayınlayabileceklerini söyledi. Bunun üzerine bir açıklama yapan Elazığ Mücadele Temsilciliği Mücadele gazetesinin yasal bir yayın olduğunu ve muhabir ile okurlarının tamamen keyfi olarak gözaltına alındıklarını belirtti.

İşte yeni dünya düzeni

Emperyalizm ABD'sinden, BM'sine kadar her şeyiyle "yeni dünya düzeni" adına Somali'den Ruanda'ya kadar çıkarlarının olduğu her yere müdahale etmeyi sürdürüyor. Emperyalizm kimi yerde "Açlığa çare bulmak için", kimi yerde de "Akan kanı durdurmak için" girişiyor işgallere, katliamlara... Açlık ve katliamlardan yoksul halkları kurtarmak(!) adına, dünya halklarının karşısına her türlü savaş aracıyla çıkan emperyalistler, nedense kendi yoksullarını görmezlikten geliyor, yok saymaya çalışıyor.

"Yeni dünya"yı simgeleyen görkemli gökdelenlerin arkasında, Amerikan halkı için yoksulluk ve evsizlik var.

Gökdelenlerin Arka Yüzündedir Yoksulluk

ABD'nin ön yüzünde devasa gökdelenler, büyük tekellerin ticaret merkezleri, lüks evlerde sürülen tatlı hayat, partilerle vb. ile çizilen mutlu aile tabloları dünyanın yoksul halklarına "özgürlük ve refah ülkesi" olarak sunulur her zaman. Oysa ABD'de yoksulluk ve işsizlik hiç kimsenin saklayamayacağı bir gerçektir. 1992 Nisan'indaki Los Angeles ayaklanmasıyla bir kez daha emperyalist basın tekellerinin sansür duvarlarını aşarak gündeme gelen zenci düşmanlığı ve yoksulluk bugün ABD'de iç politikanın önemli unsurlarındandır.

ABD'de yoksulluk sınırı yıllık 15 bin dolar olarak belirlenmiş. Bu yoksulluk sınırında ve altında yaşayanların sayısı 40 milyona yaklaşmış durumda. Yani 40 milyon Amerikalının yaşam tarzı, emperyalist ABD'nin sömürdüğü yeni sömürge ülkelerin yoksullarından farklı değil...

Her 4 çocuktan birinin yoksulluk içinde yaşadığı ABD'de yoksulluk özellikle Reagan ve Bush dönemlerinde arttı. Çünkü bu yıllarda işsizlere ve yoksullara yapılan sosyal yardımlar giderek kısıtlandı. Sosyal yardımların kısıtlandığı tek emperyalist ülke ABD değildi. Fransa'da da benzeri politikalarla, başta 18-25 yaş arası gençler başta olmak üzere geniş halk yığınları önce işsizliğe ardından da yoksulluğa ve sokağa mahkum ediliyorlar. Oysa Fransa, Peugeot ve Renault gibi tekellerin Japonlarla yarıştığı bir süreçte, tekeller, kârlarını katlarlarken gün be gün yoksullaşan binlerce Fransız yaşama savaşı veriyor.

ABD'de hiçbir sabit mekanı olmayan, duraklarda, metrolarda, yıkık inşaatlarda yaşayan, hurda arabalarda barınanlar için "homeless" yani evsizler ifadesi kullanılıyor. Evsizlik giderek yoksullaşan 19 milyon Amerikalıyı etkilerken, şu anda resmi rakamlara göre 3 milyonun üzerinde Amerikalı evsiz yani sokakta yaşıyor. Evsizlik yalnızca ABD'de rastlanan bir olay değil. Tekellerin giderek tüm ülke ekonomisini denetlemeye başladığı Fransa ile İngiltere gibi ülkelerde de ciddi bir sorun.. Evsizlerin sayısı Fransa'da çoktan 500 bini geçerken, evsiz kalma riskiyle yüz yüze olanlar 1.5 milyon gibi hiç de küçümsenmeyecek bir rakama ulaştılar. İngiltere'de ise evsizlik daha büyük bir sorun ve 1 milyon İngiliz yaşamını bir evi bile olmadan sürdürüyor.

Ne ABD, ne İngiltere ne de diğer emperyalist başkentlerde evsizler için kalıcı bir çözüm üretilmesi konusunda ciddi bir çaba yokken, Fransa'da kış aylarında soğukların artması ile birlikte gündeme gelen ölümler nedeniyle sadece kışı çe-

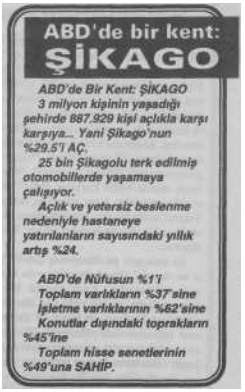

ABD'de bir kent: ŞİKAGO

ABD'de Bir Kent: ŞİKAGO
3 milyon kişinin yaşadığı şehirde 887.929 kişi açlıkla karşı karşıya... Yani Şikago'nun %29.5'i AÇ.
25 bin Şikagolu terk edilmiş otomobillerde yaşamaya çalışıyor.
Açlık ve yetersiz beslenme nedeniyle hastaneye yatırılanların sayısındaki yıllık artış %24.

ABD'de Nüfusun %1'i Toplam varlıkların %37'sine İşletme varlıklarının %62'sine Konutlar dışındaki toprakların %45'ine Toplam hisse senetlerinin %49'una SAHİP.

çirene kadar bazı eski metrolar evsizlere açılıyor. 1993 Ocağında 2 günde 13 Parislinin soğuktan ve açlıktan ölmesi karşısında Fransız hükümetinin böyle bir karar alması sosyal patlamaları önlemeye yönelik aldatmacadan başka bir şey değil.

Çetelerin Dünyası... Uyuşturucu...

ABD'de siyahların dünyası ve beyazların dünyası diye adlandırılan iki farklı dünya vardır. Bu durum 1950'lere kadar ırk ayrımının doğurduğu bir sonuçken bugün siyah-beyaz ayrımı sadece ırkların belirlediği bir ayrım olmaktan çoktan çıktı. Orta sınıf beyazlar ve tekelci burjuvazi dışında işsizlik ve yoksulluk içinde yaşama savaşı veren milyonlarca beyazla birlikte siyahlar da artık aynı dünyanın insanları oldular. Bu dünyada insanlar uyuşturucu satarak, hırsızlık ve gasp yaparak, fahişelikle hayatlarını sürdürüyorlar.

Emperyalistler sermayelerine sermaye katarken, sokaklarda yoksulluktan kurtulamayanlar çıkış yolunu uyuşturucuda, alkolde arıyorlar. Avrupa Birliği içinde yer alan ülkelerde, resmi verilere göre 5 milyon kişi uyuşturucu bulamadığı için kriz geçirirken, eroin ve marihuana kullananların sayısı 20 milyonu buluyor. Avrupa için verilen bu rakamlar korkunç görünmekle birlikte, ABD'deki uyuşturucu kullanımının yanında ciddiye alınacak bir oran bile değil...

ABD'de de uyuşturucu ticaretiyle uğraşan, uluslararası tekellerin kuklası olan binlerce yoksul genç, içinde bulundukları yaşamdan çıkışın yolunu çeteler içinde yer almakta buluyor. ABD'nin 32 eyaleti ve 113 şehrinde çeteler uyuşturucu trafiğini düzenliyorlar. İnsan hayatının değerinin sıfır olduğu "yeni dünya düzeni"nin arka sokaklarında süren çete savaşlarında ise güçlülerin ayakta kalacağı bir düzen var. Sadece bir yılda 2 çete arasındaki savaşta 800 genç öldü. Sokak çeteleri, çeteler arasında savaş Hollyvvood tarafından yeni-sömürge ülkelere birer macera filmi ya da tatlı bir eğlence gibi sunulurken, sadece Los Angeles'ta 450 çete günlük yaşamı belirliyor. Üstelik geride her gün öldürülen, tecavüze uğrayan yüzlerce Amerikalıyı bırakarak...

Yoksullar, işsizler, sotaklarda yaşama savaşı veren evsizler, günlük hayatı belirleyen çeteler ve milyonlarca uyuşturucu bağımlısıyla işte "yeni dünya düzeni"... "Umut kapısı" yeni dünyanın ve emperyalist başkentlerin arka sokaklarında yoksulluk, uyuşturucu ve yalnızca güçlülerin ayakta kaldığı vahşi bir orman var.*

Filistin Arafat diplomasisiyle değil "zafere kadar devrim"le kurtulacak

Yaser Arafat 27 yıl sonra Gazze'ye geri döndü! Gazze'den 27 yıl önce ayrılırken Arafat Filistin halkının kurtuluşuna inanmış bir gerillayken, bugün Filistin halkının kurtuluş umudunu diplomasi masalarında emperyalizme teslim eden bir uzlaşmacıyı temsil ediyor. "Yem dünya düzeni" ve "barış" adına emperyalistlerin Arafat'ı alkışlamaları bu gerçeği değiştirmiyor.

Arafat'ın "özerk bölge"ye yaptığı gezinin amacı Gazze başta olmak üzere "özerk bölge"deki Filistin kentlerini ziyaret etmek ve Eriha'da yapılan "özerk Filistin hükümeti"nin yemin törenine katılmaktı. Arafat gezisi boyunca iki farklı karşılama töreni yapıldı. İlki protestolar, ikincisi ise emperyalizmle uzlaşmak için adeta birbirleriyle yarışan El Fetih yöneticilerinin hazırladığı şatafatlı karşılama törenleriydi.

Protestolar Filistin halkının bağımsızlığının pazarlık konusu yapılmasına karşı çıkan, uzlaşmayı değil bağımsızlık için mücadeleyi savunan Filistin grupları tarafından yapıldı. Yapılan gösteriler emperyalist basın tekelleri tarafından ısraria gözden kaçırıldı, çünkü emperyalizm için "uzlaşmaya hazır bir Filistin halkı" görüntüsü her şeyden daha önemliydi. Arafat'ın gezisi Filistinlilerin çoğu gibi, anlaşmaya karşı çıkan fanatik Yahudiler tarafından da protesto edildi. Protestolarda fanatik Yahudiler Arafat kadar Rabin'in de resimlerini yakarlarken, yolları ateşle kestiler, İsrail askerleriyle taşlarla çatıştılar.

Filistin halkı, emperyalizmin kazetiyle yapılan şatafatlı törenler değil, gerçek kurtuluşu istiyor...

Protestolar gözlerden saklanırken, TVlerde, gazetelerde hep Arafat'ı coşkuyla karşılayan, askeri tören yapan özerk bölge yöneticilerinin görüntüleri vardı. Gazze ve Eriha'da Filistin halkının desteğini ele alamayan yöneticiler, emperyalizmin giydirip kuşandırdığı protokol askerlerinin yaptığı geçit törenleri ile Arafat'a şov yapmayı yeterli görüyorlardı. Tıpkı kağıt üzerinde kalan bir özerkliği bağımsızlığa tercih eden Arafat gibi... Yaratılmaya çalışılan bu "görkemli" görüntünün ve "Kudüs'ü başkent yapacağız" türü açıklamalarının aksine Arafat hiç de güçlü değil. Filistin halkının itirazına rağmen onayladığı "özerklik antlaşmasını" bile emperyalizmin açık desteğiyle hayata geçirebilen bir Arafat'ın savaşı kazanmış bir komutanın kendine duyduğu güveni duymasını beklemek ise ancak boş bir hayal olur.

Yapılan göstermelik zafer kutlamalarını, protokol askerlerinin geçit törenlerini izleyen emperyalistler sevinebilirler ama Filistin halkı gerçek zafer kutlamalarını siyonistleri de, emperyalistleri de dize getirecek savaşçılarla birlikte yapacaktır.

Her şeye rağmen türkülerimiz susmuyor, halaylarımız sürüyor

Nurtepe girişinde polis barikatıyla karşılaşıyoruz. Bindiğimiz taksiyi durduruyor polisler. "İnin arabadan" diyorlar, iniyoruz. "Kimlikleriniz" diyorlar, gösteriyoruz. Bizim gibi birçok insan yoldan çevrilmiş, kimlikleri kontrol ediliyor, üstleri aranıyor. Newroz'a koşuyor insanlar... İstanbul'un pek çok yerinde yaşanıyor bu görüntüler; polis barikatları, aramalar, geri çevirmeler, gözaltılar ve kutlamalar. Arabanın içine bakıyor bir polis. Sazları ve gitarları görüyor. "Nereye" diyor, "Geziyoruz", "Burada mı geziyorsunuz", "Neden olmasın". "Gidin başka yerde dolaşın, mesela Yıldız Parkı'na gidin". Bizi o bölgeye sokmamakta kararlılar. Israr ediyoruz, tartışıyoruz ama boşuna. Tekrar, zorla taksiye bindiriliyoruz. Şoföre geri dönmesini söylüyorlar. Araba hareket ediyor, Kağıthane'ye doğru gidiyoruz.

İyi ama geri mi dönüyoruz şimdi? Ya Newroz kutlaması ne olacak? Oturduğumuz yerde kutlamak istesek zaten yola çıkmazdık. Evet gergin bir gün , egemenler tahammülsüz, gözaltı riski var. Her Newroz, her 1 Mayıs, her 15-16 Haziran, 30 Mart, 12 Temmuz, 17 Nisan... yani sınıf mücadelesinin yükseldiği, öfkelerin kabardığı, coşkunun arttığı her gün egemenler aynı paniği yaşıyorlar, köşebaşları tutuluyor, yoğun gözaltılar yaşanıyor. Ama yaratılan her güzelliğe bedeller ödeyerek varılmadı mı? İnsanlık adına bir değeri sahiplenmek, savunmak da öyle. O halde geri dönüş, ısrarcı olmamak ve riski göze almamak; sahiplenmemizde bir eksikliğin ifadesi. Durduruyoruz arabayı, geri dönmek istediğimizi söylüyoruz. Şoför çekiniyor; "Başım belaya girer" diyor. "Araba benim değil" diyor. İniyoruz arabadan. Ellerimizde bağlama, gitar ve "Newroz Piroz be" yazan döviz yürümeye başlıyoruz Kağıthane sokaklarından Nurtepe'ye doğru. Ara sokaklar, dik yokuşlar, bazen de çıkmaz sokaklar... Yanlış yolda olduğumuzu anlayınca geri dönüyoruz, başka bir sokağa giriyoruz. Bazen de girdiğimiz yolun tutulmuş olduğunu fark edip değiştiriyoruz yolumuzu. Polisler bir yönden başka bir yöne koşturuyorlar, kimlik kontrolleri ve gözaltılar devam ediyor. Böyle bir durumda kalabalık yürümenin zararlı olduğunu düşünüp iki gruba ayrılıyoruz. Kutlamanın başlama saati çoktan geçmiş. Bu durum moralimizi bozuyor. Belki de vardığımızda (tabii varabilirsek) kutlama bitmiş olacak. Bizsiz bir kutlama... Muhakkak o günü ifade eden bir biçimde olacak ama keşke biz de sanatımızla katılabilsek o direniş coşkusuna. Adımlarımızı daha da sıklaştırıyoruz. Bazen polis otoları geçiyor yanımızdan ya da bulunduğumuz yöne doğru geldiğini görüyoruz uzaktan, aldırmıyoruz. Tek düşüncemiz yetişebilmek. Şenliğin yapılacağı parkta neler olduğunu bilmiyoruz. Belki saldırdılar. Bu nedenle iki kişiyi önden yolluyoruz; o bölgeyi iyi bilen iki arkadaş. Bir süre sonra geri dönüyorlar. Parkın üzerindeki yolun polis tarafından tutulduğunu ama ara sokaklardan parka gidilebileceğini söylüyorlar. Tekrar koyuluyoruz yola; artık koşuyoruz. Çevredeki polis sayısı artıyor. Ama bu konser de gerçekleşmeli, ne pahasına olursa olsun. Bugüne kadar bedeller ödeyerek vardıysak şimdi de göze alınmalı, gerekirse ödenmeli.

Tutuklandığımız Mersin Konseri'nde keyfi engelleme karşısında meşruluğumuzla türkümüzü söylemeye başladık. Polis saldırısına da birbirimize sarılıp, sloganlarla karşı koyduk. Gaziantep'te gözaltına alma çabalarını kol kola girerek boşa çıkardık. Hakkımızda çıkan tutuklama ve mahkumiyet kararların, teslim olmama kararımızla yanıtladık. Onca gözaltı, onca tutukluluk, saldırı... hepsi bir inancı sahiplenmek uğruna. Değerleri korumak, kıskançlıkla sahiplenip laf söyletmemek, o değerleri alıp geleceğe taşımak, hem de öyle kıyısından köşesinden değil, sıkı sıkıya sarılıp taşımak yoruldum demeden. Türküler, oyunlar, fotoğraflar bu inancın içinde boy veriyor. Biraz da inatla... Devrimci sanatçı inatçıdır, hırslıdır. Olmak da zorunda. Eğer o inat olmazsa yasakların bir işlevi var demektir. O zaman türkülerimiz kazanamaz.

İnatla koşuyoruz enstrümanlarımızla. Ulaşıyoruz parka. 3 saat gecikmişiz, insanlar gözaltına alındığımızı duyup yavaş yavaş dağılmaya karar vermişler. O anda giriyoruz alana. Bir anda sloganlar başlıyor; "Türküler Susmaz, Halaylar Sürer". Newroz ateşi tekrar yakalıyor. Canlanıyor ortalık. Alandan dağılan insanlar sloganları duyunca tekrar koşuyorlar ve halaya katılıyorlar. Türküler birlikte söyleniyor... İnatla. *

"Grup Yorumla Dayanışma Gecesi" yasaklandı

Yine türkülerimizden korktular

3 Temmuz 1994 Pazar günü Yedikule Hisarları'nda yapılacak olan 'Türkülerimiz Kazanacak" adlı Grup Yorum'la Dayanışma Gecesi İstanbul Valiliği'nce hiçbir gerekçe gösterilmeden, keyfi bir biçimde yasaklandı. Geceye Grup Yorum'la birlikte Ezginin Günlüğü, Muammer Ketencoğlu, Koma Ağıra Jiyane, Gülen Mezrabotan, Gülbahar, Ali Ekber Eren, Grup Dinmeyen, Zugaşi Berepe, Genç Ekin Sanat Merkezi, Fevzi Kurtuluş, FOSEM, Harman Halk Dansları Topluluğu, Orhan İyiler, İbrahim Karaca, Hayati Azim, Sennur Sezer, Adnan Özyalçıner, Deste Günaydın, Grup Ekin, Özgürlük Türküsü ve Ayşe Gülen Halk Sahnesi katılacaktı. Gece, sanatçı ve aydınlar üzerindeki baskıları kınamak ve bu konuda bir dayanışma sağlamak amacıyla düzenlenmişti.

Yasaklama karanlıa birlikte Yorum elemanları gecenin başlayacağı saatte Yedikule Hisarları'nda toplanan yaklaşık 300 kişiye bir basın açıklaması okuyarak kararı protesto ettiler. Grup Yorum basın açıklamasında şu sözlere yer verdi; "İktidar hiçbir muhalif odağa tahammül edemediği ve türkülerimizden bile korktuğu için yasakladı gecemizi. Baskının, sömürünün ve korkunun bekçilerine sesleniyoruz: Baskı, yasak ve terör... Başka nasıl tutacaksınız sömürü düzeninizi ayakta. Sizin çarkınız, sizi, kendinizi gittikçe bir girdaba sokarken aç kurtlar gibi saldırıyorsunuz emekçi yığınlara… Fedakarlık derken, emekçi halktan açlığa fedakarlık, ölüme giden bir fedakarlık istiyorsunuz... Ama bu ülkenin emekçilerinin, aydınlarının, emekten, halktan yana sanatçıların bu gidişe dur diyeceğini, bir son vereceğini biliyorsunuz... Bu yüzden katliamlarınız, kıyımlarınız. Bu yüzden tahammülsüzsünüz sendikalara, demokratik kitle örgütlerine. Bu yüzden düşmansınız bilime, kitaba, düşünceye. Bu yüzden türkülerimizden korkuyorsunuz. Ama emekçi yığınların öfkesi üstünüze bir sel gibi geliyor. Durdurabiliyor musunuz? Beşikçi'lerin, Gerger'lerin düşüncelerinin kitlelere ulaşmasını engelleyebiliyor musunuz? Kemal'in, Sumru'nun halkın, halkının türkülerini söylemesini engelleyebiliyor musunuz? Beş yıldır İstanbul'da yasaklıyız. Ama beş yıl boyunca İstanbul'da onbinlerce insana ulaştık, engelleyebildiğiz mi? Boykotların direnişlerin bir parçası olduk, engelleyebildiniz mi? Gecekondu mahallelerinde dolaştık türkülerimizle, durdurabildiniz mi? Cezaevlerinde konserler verdik, duvarlarınız ve gardiyanlarınız tanık oldu buna, susturabildiniz mi?

Hayır!

Bundan sonra da durduramayacaksınız. Baskılarınız, yasaklarınız bizleri durduramayacak. Çünkü haklı olan, halktan yana olanlar yasak tanımazlar. Meşruluğumuz bugüne kadar bize yetti, bundan sonra da emekçilere ulaşmak için yetecek. Türkülerimiz çalmadık kapı bırakmayacak. Türkülerimiz tüm halkın dilinde dolaşacak. Direnişlerde büyüyecek, meydanlarda çınlayacak. Türkülerimiz burçlara çekilecek. Yine türkülerimizden korktunuz ve bir konserimizi daha yasakladınız. Ama size rağmen size inat; TÜRKÜLERİMİZ KAZANACAK!"

Basın açıklamasından sonra bir türkü söylemek isteyen Grup Yorum polisin engellemesiyle karşılaştı. Yorum elemanlarını gözaltına almak isteyen polis, halkın tepkisiyle ve "Türküler Susmaz, Halaylar Sürer" sloganlarıyla karşılaşınca azgınca saldırdı ve aralarında gece tertip komitesi üyeleri Av. Metin Narin ve Genç Ekin Sanat Merkezi'nden Devrim Öktem, Kültür ve Sanatta Tavır dergisi muhabiri Ayşe İdil Erkmen, Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Mustafa Çoban, Özgür Ülke muhabirlerinden Hasan Hüseyin İnan olmak üzere 15 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar bir gün sonra savcılık tarafından serbest bırakıldılar.*

Yenidal Grubu Resim Sergisi

Yenidal Grubu 4 Temmuz 1994 Pazartesi günü Kadıköy Belediyesi Sanat Galerisi'nde, 4. Resim Sergisi'ni açtı. Sergiye Hikmet Aksüt, İrfan Ertel, Avni Memedoğlu, Fevzi Bilge, Abbas Yaşar, Alime Mitap, Neriman Oyman ve Mine Demirsöz yapıtlarıyla katıldılar.

Burjuva sanat anlayışından rahatsız olan 7 sanatçı tarafından kurulan Yenidal Grubu Nisan 1959 yılında ilk sergisini açtı.

İlk kez "Fantastik burjuva sanatına karşı (Reaksiyon olarak)" kurulmuş sosyalist gerçekçi bir grup olan Yenidal Grubu'nun sanatçıları emekten yana sanatları ve düşüncelerinden dolayı 1961 yılındaki ikinci sergileriyle birlikte tutuklandılar. Sirkeci Sansaryan Han'da, Balmumcu Askeri Garnizonu'nda 50 gün boyunca tutuklu kaldılar. Bu baskılar ve maddi sorunlardan dolayı dağılmak zorunda kalan grup yıllarca bir araya gelme çabaları gösterdiyse de ancak 1990' dan sonra yeni katılımlarla tekrar kurulabildi.

*Sergide yer alan resimler birçok burjuva sanat galerisinde görülenin aksine işçi, köylü, madenci, cezaevleri, işkence, özgürlük, hasret, kapitalizmin kâr hırsının yok ettiği doğa ve toplum temalarını içeriyor. Anlatımlar yalın ve anlaşılır. Yenidal Grubu ressamları sanat anlayışları ve ürünleriyle emekten ve halktan yana resim sanatında bir duyarlılığı yerine getiriyorlar. Resim sergisi 16 Temmuz'a kadar sürecek. Fakat sergi gerçek izleyicisini emekçilere ulaşabilmek için onların hiç alışık olmadığı, dar ve elit bir çevreye seslenen sanat galerilerinden çıkmalı, emekçilerin mekanlarına; derneklere, sendikalara hatta sokak aralarına kadar gidebilmelidir. Serginin açılış gününün içkili bir biçimde olması da burjuva sanat anlayışına karşı "sosyalist realizm'in ciddiyetini ifade edemiyor. Sosyalist gerçekçi bir sanat, üretimden, sergilenmeye kadar, her aşamada o inancı yaratabilmelidir. Yenidal Grubu'nun bu inancı taşıdıklarını düşünüyoruz.**

Onlarla sürdürüyoruz yürüyüşümüzü

Bir dönemeci aştık onlarla; 20'sinde, 40'ında ve gençtiler. Arkalarına bile dönüp bakmadan yaktılar düşmanla uzlaşmaya götüren gemileri. Geldiğimiz yere sistemin dayattığı ve devrimcilere boyun eğdirmek için kullandığı bütün statüleri, yasallıkları reddederek gelmiştik. 12-14 Temmuz direnişçileri düzenden köklü bir kopuş yaşanmadan emekçi halklara dayatılan yoksulluğa, zulme ve onursuzluğa karşı ciddi bir savaş verilemeyeceği gerçeğini bir kez daha kazıdılar beynimize. Onlar 20 yıllık kesintisiz mücadele tarihimizde düzenden kopuşu sistem/eştiren devrimci hareketin "Devrim için savaşmayana sosyalist denmez" şiarını ilke edinmiş önderleri, kadroları ve savaşçılarıydılar. "Bizim için, emekçi halk için, bağımsız bir ülke için, özgür ve sömürüsüz bir dünya için" savaşacaklardı. Savaştılar; 12 ve 14 Temmuz 1991de şehit düştüler. Mezartaşlarına "Öldüler, Yenilmediler" yazıldı.

'80 sonrasında solu oradan oraya savuran rüzgarlara karşı, direncin, adaletin, umudun tohumunu ekmek gerekiyordu. "Halkın iktidarı için, halkın savaşı"nı ateşlemek, silahlı mücadeleyi ete-kemiğe büründürüp, halk düşmanlarından hesap sormak, yeni bir adalet yaratmak, emekçi halka, savaşılırsa kazanılabileceğini göstermek gerekiyordu. Ve bu ancak kendi özgücüne güvenerek ileri atılmakla, özgürlüğün bedel ödenerek kazanılacağını bilerek ve gerektiğinde bedel ödeyerek başarılabilirdi. 12 Temmuz şehitleri, kavgaya ömrünü vermiş Niyazi'ler, İbrahim'ler, İlçiler, Cavitler, Nazmi'ler, Hasan'larla kavgaya atılganlıklarını taşıyan genç yoldaşlarla işte bunu başardılar. '90 atılımıyla devrimi bir düş olmaktan çıkarıp, koparılıp alınacak bir gerçek haline getiren devrimci hareketin yeniden ayağa kalkmasında Niyazi'lerin tüm zorluklara, yokluklara karşın "Tek bir Devrimci Solcunun olduğu yerde bile hareket var demektir" diyerek ifade ettiği hareketi sahiplenme ve özdeşleşme duygusu, İbrahim Erdoğan'ların ölüm oruçlannda dile gelen kendini feda etme ruhu, Hasan Eliuygun'ların kendini yeniden yaratmadaki ısrarı vardır. Devrimci Sol'un önderleri, kadroları, savaşçılarıyla yarattığı düşmanla uzlaşmama geleneğini, 12-14 Temmuz'da kökleştirenler de yine onlardı.

Oligaşinin Türk ve Kürt halklarına karşı açtığı savaşı yoğunlaştırdığı bir süreçte onların direnişi zulmün önüne kurdukları barikat coşku ve moral kaynağı olarak yeni geleneklerin harcı olmuştur. Savaş gerçeğinin safları kalın çizgilerle birbirinden ayırdığı bir dönemeçte 12-14 Temmuz şehitlerinin sloganlarla ölümü karşılamaları oligarşinin ekmeye çalıştığı korku ve paniği aşarak binlerce insanı etkilemiş ve devrim saflarına yöneltmiştir.

'90 atılımı ne 12 Temmuzda ne de 17 Nisan'da düşman tarafından durdurulamamış, yaratılan destansı direniş örnekleriyle devrimci hareket yoluna devam etmiştir. Devrimci hareketin, savaşın içinde önderlerini, kadrolarını, savaşçılarını yitirerek uğradığı kayıplar elbette önemlidir. Ancak onların dünya ölçüsündeki direnişleriyle bıraktıkları devrimci miras çok daha büyük bir kazanımdır.

En ağır yaralar, en büyük düşman saldırılarına hazır olan devrimci hareket onu arkadan hançerleyen hainlerden başka bir tek devrimcinin bile aklından geçmeyen ve geçmeyecek olan darbe ihanetiyle işte bu koşullarda 12 Temmuz ve 17 Nisan şehitlerinin yokluğunda karşılaştı, ancak yenilmedi. Niyazi'lerin, İbrahim'lerin, Sinan'ların, Saboların, Fazılların ve onlarca Devrimci Solcunun yokluğunda darbeye cesaret eden çete, devrimci hareketin sırtından koparılıp, içinden geldiği karşı-devrim çukuruna atılırken, 12 Temmuz ve 17 Nisan şehitlerinin bıraktığı bu mirasa sahip çıkılıyordu. Niyazi'nin, Sabo'nun, Sinan'ın ve daha nice Devrimci Solcunun ölüm pahasına koruduğu Devrimci Sol, onların yüzünü kara çıkarmadı: "Devrim yürüyüşü sürecek!" denildi bir kez daha.

*Evet, devrim yürüyüşü daha da güçlü adımlarla, daha yükseklere tırmanarak sürecek. Şehitlerimiz işte bu yürüyüşte, devrim savaşında yaşıyorlar, yaşayacaklar. Onlara verdiğimiz sözü tutmak için yine onları örnek alıyoruz kendimize. Onlarla birlikte, biz kazanacağız! **

12 Temmuz savaşçıları yolumuzu aydınlatıyor

...Bizim için, emekçi halk için, bağımsız bir ülke için, özgür ve sömürüsüz bir dünya için dövüştüler...

İKTİDAR DİRENEN TUTSAKLARI TESLİM ALAMAZ

■ **Devrimci tutsakların iktidarın saldırılarına karşı ördükleri direniş barikatı yükseliyor. Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde tutsaklar koğuşlarda barikatlar kurarak sayım vermediler. Konya, Yozgat ve Elbistan cezaevlerinde süresiz açlık grevleri devam ediyor. Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde 3 günlük, Malatya'da 2 günlük, İskenderun'da dönüşümlü ikişer günlük açlık grevleri yapıldı. Adana'da tutsak aileleri cezaevlerindeki direnişlere destek vermek için üç günlük açlık grevi yaptılar.**

■ **Düşmanın saldırılarını boşa çıkartmak için cezaevlerinde direnen tutsaklara destek olmak herkesin görevi. Emekçi halkın kurtuluşu için cezaevleri cephesinde mücadele eden devrimci tutsaklar *teslim* alınamaz. Onlar onurumuzdur.**

Yazısı Sayfa 18'de

GEREKÇELER SIĞINILACAK LİMANLAR OLMAMALIDIR!

■ **Bir birimde, bir alanda devrimci yaratıcılığın, çabanın yerini art arda sıralanan "yok"ları, "olmaz"ları öne çıkaran gerekçeler almaya başladığında; disiplinin yerini liberalizm, devrimci çalışmanın yerini yapılamayan işlerden oluşan uzun listeler alır.**

■ Devrimciler yapılmayan, yapılamayan işleri açıklarken sığındıkları gerekçeleri bırakıp, daha büyük adımlar atmanın çabası içinde olmalıdırlar. Yoksa mücadelenin yükseltilmesi de, halk iktidarı da hayal olur. Yeni gerekçeler bulmak için değil, daha çok iş yapmak için kafa yoralım.

Yazısı Sayfa 15'te

Bilincimizle, yüreğimizle, binlerle Sivas'taydık

ASILANI DA YAKILANI DA UNUTMADIK

■ Madımak'ta yükselen alevleri, yanıp tutuşanı ve yakanı kazıdık belleğimize. Alevlerin ışığında gördük ve gösterdik: **çözüm faşizme karşı savaşta.** 2 Temmuz'da ülkenin dört bir yanında Sivas katliamını protesto için ayaktaydık.

✓ Sivas'ta halk kuşatmaya, işgale rağmen protesto yürüyüşüyle katilleri ve onların hamilerini lanetledi... Saldıran polise karşı direnildi, gözaltına alınanlar direnerek bırakıldı.

✓ İstanbul Zincirlikuyu'da 6 bin, Şişli Abide-i Hürriyet'te 5 bin kişi katledilenleri andı.

✓ Ankara'da, İzmir'de, Zonguldak, Adana, Eskişehir, Trabzon, Antakya, Konya, Burdur ve Isparta'da mitingler, gösteriler, pankartlar, yazılamalar, yürüyüşler aynı şeyi söyledi: "Asılanı da yakılanı da unutmayacağız."

Yazısı Sayfa 9-10'da